

Sözler'den
Temsiller,
Teşbihler
Ve Bazı
Mukayeseler

Risale-i Nur
Araştırma Merkezi
~ Mart 2015 ~

1.SÖZ

* Sen bir asker olduğun için askerlik temsilâtıyla...

* Bedevi Arab çöllerinde seyahat eden adama gerekir ki, bir kabile reisinin ismini alsın ve himayesine girsin. Tâ sakilerin serrinden kurtulup hacatını tedarik edebilsin. Yoksa tek başıyla hadsiz düşman ve ihtiyacatına karşı perisan olacaktır.

işte böyle bir seyahat için iki adam, sahraya çıkıp gidiyorlar.

Onlardan **birisi** mütevazi idi. **Digeri** magrur...

Mütevazii, bir reisin ismini aldı.

Magrur, almadı...

Alanı, her yerde selâmetle gezdi. Bir katı-üt tarîke rast gelse, der: "Ben, filan reisin ismiyle gezerim." Saki defolur, ilisemez. Bir çadıra girse, o nam ile hürmet görür. Öteki magrur, bütün seyahatinde öyle belalar çeker ki, tarif edilmez. Daima titrer, daima dilencilik ederdi. Hem zelil, hem rezil oldu.

* bu kelime öyle mübarek bir **definedir** ki

* bu kelime ile hareket eden, o adama benzer ki: Askere kaydolur. Devlet namına hareket eder. Hiçbir kimseden pervası kalmaz. Kanun namına, devlet namına der, her isi yapar, her seye karşı dayanır.

* Bir tek adam geldi. Bütün sehir ahalisini cebren bir yere sevketti ve cebren islerde çalıştırdı. Yakînen bilirsin; o adam kendi namıyla, kendi kuvvetiyle hareket etmiyor. Belki o bir askerdir. Devlet namına hareket eder. Bir padisah kuvvetine istinad eder.

* Her bir bostan, "Bismillah" der. Matbaha-i Kudret'ten bir kazan olur ki: Çeşit çeşit pek çok muhtelif leziz taamlar, içinde beraber pişiriliyor..

* mübarek hayvanlar "Bismillah" der. Rahmet feyzinden bir süt çeşmesi olur.

* havada dalların intisarı ve meyve vermesi **gibi**, o sert tas ve topraktaki köklerin kemal-i sühuletle intisar etmesi ve yer altında yemis vermesi

* o ipek gibi yumusak damarlar, birer asâ-yı Musa (A.S.) gibi

* o sigara kâğıdı gibi ince nazenin yapraklar, birer aza-yı _brahim(A.S.) gibi

* Bir padisahın kıymettar bir hediyesini sana getiren bir miskin adamın ayagını öpüp, hediye sahibini tanımamak ne derece belâhet ise, öyle de...

-----oo0oo-----

14.Lem'anın 2. makamı

* Bismillahirrahmanirrahîm" sahife-i âlemde bir **satır-ı nuranî** teskil eden üç sikke-i ehadiyetin kudsi ünvanıdır

* semere-i kâinat ve âlemin nüsha-i musaggarası olan insana

* meselâ: Nasilki Günes, ziyasıyla hadsiz esyayı ihata ediyor. Mecmu-i ziyasındaki Günesin zâtını mülâhaza etmek için gayet geniş bir tasavvur ve ihatalı bir nazar lâzım olduğundan; Günesin zâtını unutturmamak için, herbir parlak seyde Günesin zâtını aksi vasıtasıyla gösteriyor ve her parlak sey, kendi kabiliyetince Günesin cilve-i zâtîsiyle beraber ziyası, harareti gibi hassalarını gösteriyor ve her parlak şey Günesi bütün sıfatıyla kabiliyetine göre gösterdiği gibi; Günesin ziya ve hararet ve ziyadaki elvan-ı seb'a gibi keyfiyatlarının her birisi dahi, umum mukabilindeki seyleri ihata ediyor.

Öyle de.....ehadiyet ve samediyet-i _lahiye, herbir seyde, hususan zîhayatta, hususan insanın mahiyet âyinesinde bütün esmasıyla bir cilvesi olduğu gibi; vahdet ve vâhidiyet cihetiyle dahi, mevcudat ile alâkadar herbir ismi bütün mevcudatı ihata ediyor..

* bir ağacın bütün heyetiyle meyvesine müteveccih olduğu gibi, bütün kâinatı insana müteveccih eden..

* o hâlis sükrün ve o safî hürmetin **tercümanı** ve ünvanı olan "Bismillahirrahmanirrahîm"i de..

* nasıl merkezî bir nakıs, her taraftan gelen atkı ve iplerin intizamından ve vaziyetlerinden hasıl oluyor. Öyle de...

* hilkat seceresini meyvesi çürük, bozuk ehemmiyetsiz bir ağaç yapsın!

* **Günes** gibi zahir olan rahmetini ve ziya gibi görünen hikmetini

* rahmetin **arsına** yetismek için bir mi'rac

* bütün kâinatı bir saray, bir ev gibi muntazam idare eden ve yıldızları zerrelere gibi hikmetli ve kolay çeviren ve gezdiren ve zerrati muntazam memurlar gibi istihdam eden..

* Rahmanurrahîm'in delilleri ve âyineleri olan zîhayat ve insan gibi mazharlar o kadar o Zât-ı Vâcib-ül Vücut'a delaletleri kat'î ve vâzih ve zahirdir ki, Günesin timsalini ve aksini tutan parlak bir âyine parlaklığına ve delaletinin vuzuhuna isareten "O âyine Güneştir" denildiği vakit, "İnsanda suret-i Rahman var" vuzuh-u delaletine ve kemal-i münasebetine isareten denilmiştir...

* Fakat nasıl sen Güneşe yetişemiyorsun, çok uzaksın; hiçbir cihetle yanasamıyorsun. Fakat Günesin ziyası Günesin aksini, cilvesini senin âyinen vasıtasıyla senin eline verir. Öyle de...

* rahmeti bulan, ebedî tükenmez bir **hazine**-i nur buluyor

* Hazine-i rahmetin en kıymetli **pırlantası** ve **kapıcısı** Zâtı Ahmediye Aleyhissalâtu Vesselâm olduğu gibi, en birinci **anahtarı** dahi ""Bismillahirrahmanirrahîm"dir. Ve en kolay bir **anahtarı** da salavattır.

-----oo0oo-----

İKİNCİ SÖZ

* Bir vakit iki adam, hem keyif, hem ticaret için seyahate giderler. Biri hodbin, tali'siz bir tarafa; diğeri Hudabin, bahtiyar diğeri tarafa sülük eder, giderler.

Hodbin adam, hem hodgâm, hem hodendis, hem bedbin olduğundan bedbînlik cezası olarak nazarında pek fena bir memlekete düşer. Bakar ki: Her yerde âciz bîçareler, zorba müdhis adamların ellerinden ve tahribatlarından vaveylâ ediyorlar. Bütün gezdiği yerlerde böyle hazîn, elîm bir hali görür. Bütün memleket, bir matemhane-i umumî seklini almış. Kendisi su elîm ve muzlim haleti hissetmemek için sarhosluktan başka çare bulamaz. Çünkü herkes ona düşman ve ecnebi görünüyor.

Ve ortalıkta dahi, müdhis cenazeleri ve me'yusane ağlayan yetimleri görür. Vicdanı, azab içinde kalır. Diğeri Hüdabîn, Hüdaperest ve Hakediş, güzel ahlâklı idi ki: Nazarında pek güzel bir memlekete düştü. işte bu iyi adam, girdiği memlekette bir umumî senlik görüyor.

Her tarafta bir sürur, bir sehr-âyin, bir cezbe ve nes'e içinde zikirhaneler; herkes ona dost ve akraba görünür. Bütün memlekette yasasınlar ve tesekkürler ile bir terhisat-ı umumiye senliği görüyor. Hem tekbir ve tehliil ile mesrurane ahz-ı asker için bir davul, bir musikî sesi isitiyor.

Evvelki bedbahtın hem kendi, hem umum halkın elemi ile müteellim olmasına bedel; su bahtiyar, hem kendi, hem umum halkın süruru ile mesrur ve müferrah olur.

Hem güzelce bir ticaret eline geçer, Allah'a şükreder. Sonra döner, öteki adama rastgelir. Halini anlar. Ona der: "Yahu sen divane olmuştun. Batındaki çirkinlikler, zahirine aksetmiş olmalı ki, gülmeyi ağlamak, terhisatı soymak ve talan etmek tevehhüm etmişsin. Aklını basına al, kalbini temizle. Tâ, su musibetli perde senin nazarından kalksın, hakikatı görebilesin.

Zira nihayet derecede âdil, merhametkâr, raiyet-perver, muktedir, intizam-perver, müsfik bir melikin memleketi, hem bu derece göz önünde âsâr-ı terakkiyat ve kemalât gösteren bir memleket, senin vehminin gösterdiği surette olamaz."

Sonra o bedbahtın aklı basına gelir, nedamet eder. "Evet, ben isretten divane olmuştum. Allah senden razı olsun ki, Cehennemî bir haletten beni kurtardın." der.

* iman, bir manevî tûbâ-i Cennet **çekirdeğini** taşıyor. Küfür ise manevî bir zakkum-u Cehennem **tohumunu** saklıyor.

-----oo0oo-----

ÜÇÜNCÜ SÖZ

* İbadet, ne büyük bir **ticaret**..

* Bir vakit iki asker, uzak bir sehire gitmek için emir alıyorlar. Beraber giderler; tâ, yol ikilesir. Bir adam orada bulunur, onlara der: "Su sagdaki yol, hiç zararı olmamakla beraber, onda giden yolculardan ondan dokuzu büyük kâr ve rahat görür. Soldaki yol ise, menfaati olmamakla beraber, on yolcusundan dokuzu zarar görür.

Hem ikisi, kısa veuzunlukta birdirler. Yalnız bir fark var ki, intizamsız, hükûmetsiz olan sol yolun yolcusu çantasız, silâhsız gider. Zahirî bir hıffet, yalancı bir rahatlık görür. intizam-ı askerî altındaki sag yolun yolcusu ise, mugaddi hülâsalardan dolu dört okkalık bir çanta ve her adüvvü alt ve mağlub edecek iki kıyyelik bir mükemmel mîrî silâhı tasımaya mecburdur...

O iki asker, o muarîf adamın sözünü dinledikten sonra şu bahtiyar nefer, saga gider. Bir batman ağırlığı omuzuna ve beline yükler. Fakat kalbi ve ruhu, binler batman minnetlerden ve korkulardan kurtulur.

Öteki bedbaht nefer ise, askerliği bırakır. Nizama tâbi olmak istemez, sola gider. Cismi bir batman ağırlıktan kurtulur, fakat kalbi binler batman minnetler altında ve ruhu hadsiz korkular altında ezilir. Hem herkese dilenci, hem her seyden, her hâdiseden titrer bir surette gider. Tâ, mahalli maksuda yetisir. Orada, âsi ve kaçak cezasını görür.

Askerlik nizamını seven, çanta ve silâhını muhafaza eden ve sağa giden nefer ise, kimseden minnet almayarak, kimseden havf etmeyerek rahat-ı kalb ve vicdan ile gider. Tâ o matlub şehire yetişir. Orada, vazifesini güzelce yapan bir namuslu askere münasib bir mükâfat görür.

* her seyde bir hazine-i rahmet **kapısını** bulur. Dua ile **çalar**

* küre-i arz bomba olup patlasa..

-----oo0oo-----

DÖRDÜNCÜ SÖZ

* Bir zaman bir büyük hâkim, iki hizmetkârını, -herbirisine yirmidört altun verip- iki ay uzaklıkta has ve güzel bir çiftliğine ikamet etmek için gönderiyor. Ve onlara emreder ki: "şu ara ile yol ve bilet masrafı yapınız.

Hem oradaki meskeninize lâzım bazı seyleri mübayaa ediniz. Bir günlük mesafede bir istasyon vardır. Hem araba, hem gemi, hem simendifer, hem tayyare bulunur. Sermayeye göre binilir." iki hizmetkâr, ders aldıktan sonra giderler.

Birisi bahtiyar idi ki, istasyona kadar bir parça para masraf eder. Fakat o masraf içinde efendisinin hosuna gidecek öyle güzel bir ticaret elde eder ki; sermayesi birden bine çıkar.

Öteki hizmetkâr bedbaht, serseri olduğundan; istasyona kadar yirmiüç altununu sarfeder.

Kumara-mumara verip zayı' eder, birtek altunu kalır. Arkadaşı ona der: "Yahu, su liranı bir bilete ver. Tâ, bu uzun yolda yayan ve aç kalmayasın."

Hem bizim efendimiz kerimdir; belki merhamet eder, ettigin kusuru afveder. Seni de tayyareye bindirirler. Bir günde mahall-i ikametimize gideriz. Yoksa iki aylık bir çölde aç, yayan, yalnız gitmeye mecbur olursun."

* bütün **sermaye**-i ömrünü, âhirete mal edebilir

-----oo0oo-----

BEŞİNCİ SÖZ

* Seferberlikte bir taburda biri muallim, vazifeperver; diğeri acemî, nefisperver iki asker beraber bulunuyordu. Vazifeperver nefer, talime ve cihada dikkat eder, erzak ve tayinatını hiç düşünmezdi. Çünkü anlamış ki; onu beslemek ve cihazatını vermek, hasta olsa tedavi etmek, hattâ indelhace lokmayı ağzına koymaya kadar devletin vazifesidir. Ve onun asıl vazifesi, talim ve cihaddır. Fakat bazı erzak ve cihazat işlerinde işler. Kazan kaynatır, karavanayı yıkar, getirir. Ona sorulsa: Ne yapıyorsun?

- "Devletin angaryasını çekiyorum," der.
- Demiyor: Nafakam için çalışıyorum.

Diğeri şikempver ve acemî nefer ise, talime ve harbe dikkat etmezdi. "O, devlet işidir. Bana ne?" derdi. Daim nafakasını düşünüp onun peşine dolaşır, taburu terkeder, çarşıya gider, alış-veriş ederdi. Bir gün, muallim arkadaşı ona dedi:

- Birader, asıl vazifen, talim ve muharebedir. Sen, onun için buraya getirilmişsin. Padişaha itimad et. O, seni aç bırakmaz. O, onun vazifesidir. Hem sen, âciz ve fakirsin; her yerde kendini beslettiremezsin. Hem mücahede ve seferberlik zamanıdır. Hem sana âsiddir der, ceza verirler.

Evet, iki vazife, peşimizde görünüyor. Biri, padişahın vazifesidir. Bazan biz onun angaryasını çekeriz ki, bizi beslemektir. Diğeri, bizim vazifemizdir. Padişah bize teshilat ile yardım eder ki, talim ve harbdır. Acaba o serseri nefer, o mücahid muallime kulak vermezse, ne kadar tehlikede kalır anlarsın!

Derd-i maişet için namazını terkeden, o nefere benzer ki: Talimi ve siperini bırakıp, çarşıda dilencilik eder.

* amel ve iktidar cihetinde en edna bir serçe kuşuna yetişmez

* ilim ve iftikar ile tazarru' ve ibadet cihetinde hayvanatın sultanı ve kumandanı hükmünde...

* hayat-ı dünyeviyeyi gaye-i maksad yapsan ve ona daim çalışsan, en edna bir serçe kuşunun bir neferi hükmünde...

-----oo0oo-----

ALTINCI SÖZ

* Bir zaman bir padişah, raiyetinden iki adama, her birisine emaneten birer çiftlik verir ki; içinde fabrika, makine, at, silâh gibi her şey var. Fakat fırtınalı bir muharebe zamanı olduğundan, hiçbir şey kararında kalmaz. Ya mahvolur veya tebeddül eder gider.

Padişah, o iki nefere kemal-i merhametinden bir yaver-i ekremini gönderdi. Gayet merhametkâr bir ferman ile onlara diyordu: Elinizde olan emanetimi bana satınız. Tâ, sizin için muhafaza edeyim, beyhude zayi' olmasın.

Hem muharebe bittikten sonra size daha güzel bir surette iade edeceğim. Hem güya o emanet malınızdır, pek büyük bir fiat size vereceğim.

Hem o makine ve fabrikadaki âletler, benim namımla ve benim tezgâhımda işlettirilecek.

Hem fiatı, hem ücretleri, birden bine yükselecek. Bütün o kârı size vereceğim.

Hem de siz, âciz ve fakirsiniz. O koca işlerin masarifatını tedarik edemezsiniz. Bütün masarifatı ve levazimatı, ben deruhde ederim. Bütün vâridatı ve menfaatı size vereceğim.

Hem de terhisat zamanına kadar elinizde bırakacağım. İşte beş mertebe kâr içinde kâr...

Eğer bana satmazsanız, zâten görüyorsunuz ki, hiç kimse elindeki muhafaza edemiyor. Herkes gibi elinizden çıkacaktır.

Hem beyhude gidecek, hem o yüksek fiattan mahrum kalacaksınız.

Hem o nâzik, kıymetdar âletler, mizanlar, istimal edilecek şahane madenler ve işler bulmadığından; bütün bütün kıymetten düşecekler.

Hem idare ve muhafaza zahmeti ve külfeti başınıza kalacak. Hem emanette hıyanet cezasını göreceksiniz. İşte beş derece hasaret içinde hasaret...

Hem de bana satmak ise, bana asker olup benim namımla tasarruf etmek demektir. Âdi bir esir ve başı bozuğa bedel, âlî bir padişahın has, serbest bir yaver-i askeri olursunuz.

Onlar, şu iltifatı ve fermanı dinledikten sonra, o iki adamdan aklı başında olanı dedi:

-Baş üstüne, ben maalfihhar satarım. Hem, bin teşekkür ederim.

Diğeri mağrur, nefsi firavunlaşmış, hodbin, ayyaş, güya ebedî o çiftlikte kalacak gibi, dünya zelzelelerinden dağdağlarından haberi yok. Dedi:

-Yok! Padişah kimdir? Ben mülkümü satmam, keyfimi bozmam...

Biraz zaman sonra birinci adam öyle bir mertebeye çıktı ki, herkes haline gıpta ederdi. Padişahın lütfuna mazhar olmuş, has sarayında saadetle yaşıyor. Diğeri, öyle bir hale giriftar olmuş ki: Hem herkes ona acıyor, hem de "müstehak!" diyor. Çünkü hatasının neticesi olarak hem saadeti

ve mülkü gitmiş, hem ceza ve azab çekiyor.

* ömr-ü zâil, bâkiye inkılab eder, bâki **meyveler** verir..O vakit ömür dakikaları, âdeta **tohumlar, çekirdekler** hükmünde zahiren fena bulur, çürür. Fakat âlem-i bekada, saadet çiçekleri açarlar ve sünbüllenişler.

* akıl, öyle tılsımlı bir **anahtar** olur ki: Şu kâinatta olan nihayetsiz rahmet **hazinelere** ve hikmet **definelerini** açar

* Göz bir hasedir ki, ruh bu âlemi o **pencere** ile seyrederek

* o zaman şu göz, şu kitab-ı kebir-i kâinatın bir **mütalaacısı** ve şu âlemdeki mu'cizat-ı san'at-ı Rabbaniyenin bir **seyircisi** ve şu Küre-i Arz bahçesindeki rahmet çiçeklerinin mübarek bir **arısı** derecesine çıkar

* midenin tavlmasına ve fabrikasına bir kapıcı derekesine iner

* dildeki kuvve-i zaika, rahmet-i İlahiye hazinelerinin bir nâzır-ı mahiri ve Kudret-i Samedaniye matbahlarının bir müfettiş-i şâkiri rütbesine

* Kütübhaneye-i İlahînin mütefenninin bir nâzır

* zeval ve firak sillesi

-----oo0oo-----

YEDİNCİ SÖZ

أَمَّنْتُ بِاللَّهِ وَ بِالْيَوْمِ الْآخِرِ Saadet kapısını **fetheden**.....iki tılsım-ı müşkil-küşa

* sabır ile Hâlıkına tevekkül ve iltica ve şükür ile Rezzakından sual ve dua; ne kadar nâfi' ve tiryak gibi **iki ilâç**

* ebed-ül âbâd yolculuğunda ne kadar mühim, değerli revnakdar bir **bilet**

* Bir zaman bir asker, meydan-ı harb ve imtihanda, kâr ve zarar deveranında pek müdhiş bir vaziyete düşer. Şöyle ki:

Sağ ve sol iki tarafından dehşetli derin iki yara ile yaralı ve arkasında cesîm bir arslan, ona saldırmak için bekliyor gibi duruyor. Ve gözü önünde bir darağacı dikilmiş, bütün sevdiklerini asıp mahvediyor, onu da bekliyor.

Hem bu hali ile beraber uzun bir yolculuğu var, nefyediliyor. O bîçare, şu dehşet içinde, me'yusane düşünürken; sağ cihetinde Hızır gibi bir hayırhah, nuranî bir zât peyda olur.

Ona der: "Me'yus olma. Sana iki tılsım verip öğreteceğim. Güzelce istimal etsen, o arslan, sana müsahhar bir at olur. Hem o darağacı, sana keyif ve tenezzüh için hoş bir salıncağa döner. Hem sana iki ilâç vereceğim. Güzelce istimal etsen; o iki müteaffin yaraların, iki güzel kokulu Gül-ü Muhammedî (Aleyhissalâtü Vesselâm) denilen latif çiçeğe inkılab ederler.

Hem sana bir bilet vereceğim. Onunla, uçar gibi bir senelik bir yolu, bir günde kesersin. İşte eğer inanmıyorsan, bir parça tecrübe et. Tâ doğru olduğunu anlayasın." Hakikaten bir parça tecrübe etti. Doğru olduğunu tasdik etti.

Evet, ben - yani şu bîçare Said - dahi bunu tasdik ederim. Çünkü biraz tecrübe ettim, pek doğru gördüm. Bundan sonra birden gördü ki: Sol cihetinden Şeytan gibi dессas, ayyaş aldaticı bir adam, çok zînetler, süslü suretler, fantaziyeler, müskirler beraber olduğu halde geldi. Karşısında durdu. Ona dedi:

-Hey arkadaş! Gel gel, beraber işret edip keyfedelim. Şu güzel kız suretlerine bakalım. Şu hoş şarkıları dinleyelim. Şu tatlı yemekleri yiyelim.

Sual: Hâ hâ, nedir ağzında gizli okuyorsun?

Cevab: Bir tılsım.

-Bırak şu anlaşılmaz işi. Hazır keyfimizi bozmayalım.

S- Hâ, şu ellerindeki nedir?

C- Bir ilâç.

-At şunu. Sağlamsın. Neyin var. Alkış zamanıdır.

S- Hâ, şu beş nişanlı kâğıt nedir?

C- Bir bilet. Bir tayinat senedi.

-Yırt bunları. Şu güzel bahar mevsiminde yolculuk bizim nemize lâzım! der. Herbir desise ile onu iknaa çalışır. Hattâ o bîçare, ona biraz meyleder. Evet, insan aldanır. Ben de öyle bir dессasa aldandım.

Birden sağ cihetinden ra'd gibi bir ses gelir. Der: "Sakın aldanma. Ve o dессasa de ki: Eğer arkamdaki arslanı öldürüp, önümdeki darağacını kaldırıp, sağ ve solumdaki yaraları def'edip peşimdeki yolculuğu men'edecek bir çare sende varsa, bulursan; haydi yap, göster, görelim. Sonra de: Gel keyfedelim. Yoksa sus hey sersem!. Tâ Hızır gibi bu zât-ı semavî dediğini desin."

* zindan-ı dünyadan bostan-ı cinana....

* Sultan-ı Cihan'a acz **tezkeresiyle** istinad

* Eğer bir yaşındaki bir çocuğun aklı bulursa ve ondan sual edilse: "En leziz ve en tatlı haletin nedir?" Belki diyecek: "Aczimi, za'fımı anlayıp, vâlidemin tatlı tokatından korkarak yine vâlidemin şefkatli

sinesine sığındığım halettir."

* yeryüzünü bir **sofra**-i nimet eden ve bahar mevsimini bir **çiçek destesi** yapan

* Kâinat **mescid**-i kebirinde Kur'an kâinatı okuyor

-----oo0oo-----

SEKİZİNCİ SÖZ

* Eski zamanda iki kardeş, uzun bir seyahate beraber gidiyorlar. Gitgide tâ yol ikileşti. O iki yol başında ciddî bir adamı gördüler. Ondandır sordular: "Hangi yol iyidir?" O dahi onlara dedi ki: Sağ yolda kanun ve nizamı tebaiyet mecburiyeti vardır. Fakat o külfet içinde bir emniyet ve saadet vardır. Sol yolda ise, serbestiyet ve hürriyet vardır. Fakat o serbestiyet içinde bir tehlike ve şekavet vardır. Şimdi intihabdaki ihtiyar sizdedir.

Bunu dinledikten sonra güzel huylu kardeş sağ yola **تَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ** deyip gitti ve nizam ve intizama tebaiyeti kabul etti. Ahlâksız ve serseri olan diğer kardeş, sırf serbestlik için sol yolu tercih etti. Zahiren hafif, manen ağır vaziyette giden bu adamı hayalen takib ediyoruz:

İşte bu adam, dereden tepeden aşır, git gide tâ hâlî bir sahraya girdi. Birden müdhiş bir sadâ işitti.

Baktı ki: Dehşetli bir arslan, meşelikten çıkıp ona hücum ediyor. O da kaçtı. Tâ altmış arşın derinliğinde susuz bir kuyuya rast geldi. Korkusundan kendini içine attı. Yarısına kadar düşüp, elleri bir ağaca rast geldi, yapıştı. Kuyunun duvarında göğermiş olan o ağacın iki kökü var. İki fare, biri beyaz biri siyah, o iki köke musallat olup kesiyorlar.

Yukarıya baktı gördü ki: Arslan, nöbetçi gibi kuyunun başında bekliyor. Aşağıya baktı gördü ki: Dehşetli bir ejderha, içindedir. Başını kaldırmış, otuz arşın yukarıdaki ayağına takarrüb etmiş. Ağzı kuyu ağzı gibi geniştir.

Kuyunun duvarına baktı gördü ki: Isırcı muzır haşerat, etrafını sarmışlar. Ağacın başına baktı gördü ki: Bir incir ağacıdır. Fakat hârika olarak muhtelif çok ağaçların meyveleri, cevizden nara kadar başında yemişleri var.

İşte şu adam, sû'-i fehminden, akılsızlığından anlamıyor ki, bu âdi bir iş değildir. Bu işler tesadüfî olamaz. Bu acib işler içinde garib esrar var.

Ve pek büyük bir işleyici var olduğunu intikal etmedi. Şimdi bunun kalbi ve ruh ve aklı, şu elîm vaziyetten gizli feryad u figân ettikleri halde; nefs-i emmaresi, güya bir şey yokmuş gibi tecahül edip, ruh ve kalbin ağlamasından kulağını kapayıp, kendi kendini aldatarak, bir bahçede bulunuyor gibi o ağacın meyvelerini yemeğe başladı.

Halbuki o meyvelerin bir kısmı zehirli ve muzır idi. Bir hadîs-i kudsîde Cenab-ı Hak buyurmuş:

أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي Yani "Kulum beni nasıl tanır, onunla öyle muamele ederim."

İşte bu bedbaht adam, sû-i zan ile ve akılsızlığı ile, gördüğünü âdi ve ayn-ı hakikat telakki etti ve öyle de muamele gördü ve görüyor ve görecektir! Ne ölüyor ki kurtulsun, ne de yaşıyor, böylece azab çekiyor. Biz de şu meş'umu, bu azabda bırakıp döneceğiz. Tâ, öteki kardeşin halini anlayacağız. İşte şu mübarek akıllı zât gidiyor. Fakat biraderi gibi sıkıntı çekmiyor. Çünkü güzel ahlâklı olduğundan güzel şeyleri düşünür, güzel hülyalar eder. Kendi kendine ünsiyet eder.

Hem biraderi gibi zahmet ve meşakkat çekmiyor. Çünkü nizamı bilir, tebaiyet eder, teshilat görür. Asayiş ve emniyet içinde serbest gidiyor. İşte bir bahçeye rastgeldi. İçinde hem güzel çiçek ve meyveler var.

Hem bakılmadığı için murdar şeyler de bulunuyor. Kardeşi dahi böyle birisine girmişti. Fakat murdar şeylere dikkat edip meşgul olmuş, midesini bulandırmış. Hiç istirahat etmeden çıkıp gitmişti. Bu zât ise, "Her şeyin iyisine bak" kaidesiyle amel edip murdar şeylere hiç bakmadı. İyi şeylerden iyi istifade etti. Güzelce istirahat ederek çıkıp gidiyor.

Sonra gitgide bu dahi evvelki biraderi gibi bir sahra-i azîmeye girdi. Birden hücum eden bir arslanın sesini işitti. Korktu, fakat biraderi kadar korkmadı. Çünkü hüsn-ü zannıyla ve güzel fikriyle; "Şu sahranın bir hâkimi var. Ve bu arslan, o hâkimin taht-ı emrinde bir hizmetkâr olması ihtimali var" diye düşünüp teselli buldu. Fakat yine kaçtı. Tâ altmış arşın derinliğinde bir susuz kuyuya rastgeldi, kendini içine attı. Biraderi gibi ortasında bir ağaca eli yapıştı; havada muallak kaldı.

Baktı iki hayvan, o ağacın iki kökünü kesiyorlar.

Yukarıya baktı arslan, aşağıya baktı bir ejderha gördü. Aynı kardeşi gibi bir acib vaziyet gördü. Bu dahi tedehhüş etti.

Fakat kardeşinin dehşetinden bin derece hafif. Çünkü güzel ahlâkı, ona güzel fikir vermiş ve güzel fikir ise, ona her şeyin güzel cihetini gösteriyor.

İşte bu sebebden şöyle düşündü ki: Bu acib işler, birbiriyle alâkadardır. Hem bir emir ile hareket ederler gibi görünüyor.

Öyle ise, bu işlerde bir tılsım vardır. Evet, bunlar, bir gizli hâkimin emriyle dönerler. Öyle ise ben yalnız değilim, o gizli hâkim bana bakıyor; beni tecrübe ediyor, bir maksad için beni bir yere sevk edip davet ediyor.

Şu tatlı korku ve güzel fikirden bir merak neş'et eder ki: Acaba beni tecrübe edip kendini bana tanıttırmak isteyen ve bu acib yol ile bir maksada sevkeden kimdir?

Sonra, tanımak merakından tılsım sahibinin muhabbeti neş'et etti ve şu muhabbetten, tılsımı açmak arzusu neş'et etti ve o arzudan, tılsım sahibini razı edecek ve hoşuna gidecek bir güzel vaziyet almak iradesi neş'et etti.

Sonra ağacın başına baktı, gördü ki, incir ağacıdır. Fakat başında, binlerle ağacın meyveleri vardır. O vakit bütün bütün korkusu gitti. Çünkü kat'î anladı ki bu incir ağacı, bir listedir, bir

fihristedir, bir sergidir. O mahfî hâkim, bağ ve bostanındaki meyvelerin nûmunelerini, bir tılsım ve bir mu'cize ile o ağaca takmış ve kendi misafirlerine ihzar ettiği et'imeye birer işaret suretinde o ağacı tezyin etmiş olmalı. Yoksa bir tek ağaç, binler ağaçların meyvelerini vermez. Sonra niyaza başladı. Tâ, tılsımın anahtarı ona ilham oldu.

Bağırđı ki: "Ey bu yerlerin hâkimi! Senin bahtına düştüm. Sana dehalet ediyorum ve sana hizmetkârım ve senin rızanı istiyorum ve seni arıyorum."

Ve bu niyazdan sonra, birden kuyunun duvarı yarılıp, şahane, nezih ve güzel bir bahçeye bir kapı açıldı. Belki ejderha ağzı, o kapıya inkılab etti ve arslan ve ejderha, iki hizmetkâr suretini giydiler ve onu içeriye davet ediyorlar.

Hattâ o arslan, kendisine müsahhar bir at şekline girdi.

* Meselâ: Bir adam, güzel bir bahçede, ahbablarının ortasında, yaz mevsiminde hoş bir ziyafetteki keyfe kanaat etmeyip kendini pis müskirlerle sarhoş edip; kendisini kış ortasında, canavarlar içinde aç, çıplak tahayyül edip bağırmaya ve ağlamaya başlasa, nasıl şefkate lâyük değil, kendi kendine zulmediyor. Dostlarını canavar görüp, tahkir ediyor. İşte bu bedbaht dahi öyledir

* Dünyasını, Cennet'in **intizar salonu** hükmünde gördüğü için

-----oo0oo-----

DOKUZUNCU SÖZ

*Nasılki haftalık bir saatin saniye ve dakika ve saat ve günlerini sayan milleri birbirine bakarlar, birbirinin misalidirler ve birbirinin hükmünü alırlar. Öyle de; Cenab-ı Hakk'ın bir saat-ı kübrası olan şu âlem-i dünyanın saniyesi hükmünde olan gece ve gündüz deveranı ve dakikaları sayan seneler ve saatleri sayan tabakat-ı ömr-ü insan ve günleri sayan edvar-ı ömr-ü âlem birbirine bakarlar, birbirinin misalidirler ve birbirinin hükmündedirler ve birbirini hatırlatırlar.

Fecir zamanı, tulûa kadar, evvel-i bahar zamanına, hem insanın rahm-ı madere düştüğü âvânına, hem semavat ve arzın altı gün hilkatinden birinci gününe **benzer**

Zuhr zamanı ise, yaz mevsiminin ortasına, hem gençlik kemaline, hem ömr-ü dünyadaki hilkat-ı insan devrine **benzer**

Asr zamanı ise, güz mevsimine, hem ihtiyarlık vaktine, hem âhırzaman Peygamberinin (Aleyhissalâtü Vesselâm) asr-ı saadetine **benzer**

Mağrib zamanı ise, güz mevsiminin âhirinde pekçok mahlukatın gurubunu, hem insanın vefatını, hem dünyanın kıyamet ibtidasındaki harabiyetini ihtar ile...

İşâ' vakti ise, âlem-i zulûmat, nehar âleminin bütün âsârını siyah **kefeni** ile setretmesini, hem kışın beyaz **kefeni** ile ölmüş yerin yüzünü örtmesini, hem vefat etmiş insanın bâkiye-i âsârı dahi vefat

edip nisyan **perdesi** altına girmesini, hem bu dâr-ı imtihan olan dünyanın bütün bütün kapanmasını ihtar ile...

Gece vakti ise, hem kışı, hem kabri, hem âlem-i Berzahı ifham ile İkinci sabah ise, sabah-ı haşri ihtar eder.

-----oo0oo-----

ONUNCU SÖZ

BİRİNCİ İŞARET

* Nasılki bir kitab, bâhusus öyle bir kitab ki; her kelimesi içinde küçük kalemle bir kitab yazılmış, her harfi içinde ince kalem ile muntazam bir kaside yazılmış. Kâtibsiz olmak, son derece muhaldir. Öyle de şu kâinat nakkaşsız olmak, son derece muhal ender muhaldir. Zira bu kâinat öyle bir kitabdır ki, her sahifesi çok kitablara tazammun eder. Hattâ her kelimesi içinde bir kitab vardır. Her bir harfi içinde bir kaside vardır. Yeryüzü bir sahifedir, ne kadar kitab içinde var. Bir ağaç bir kelimedir, ne kadar sahifesi vardır. Bir meyve bir harf; bir çekirdek, bir noktadır. O noktada koca bir ağacın programı, fihristesi var.

* Hem nasılki bir hane ustasız olmaz. Bâhusus öyle bir hane ki; hârîka san'atlarla, acib nakışlarla, garib zînetlerle tezyin edilmiş. Hattâ herbir taşında, bir saray kadar san'at dercedilmiş. Ustasız olmak, hiçbir akıl kabul edemez, gayet mahir bir san'atkâr ister

*o saray içinde sinema perdeleri gibi her saatte hakikî menziller teşkil edilip, kemal-i intizamlarla elbise değiştirdiği gibi değiştiriyor. Hattâ herbir hakikî perde içinde, müteaddid küçük küçük menziller icadediliyor.

*Güneşin deniz yüzünde bütün kabarcıklar üstünde ve karada bütün parlak şeylerde ve kar'ın bütün parçalarında cilvesi görüldüğü ve aksi müşahede edildiği halde Güneşi inkâr etmek, ne derece acib bir divanelik hezeyanıdır. Çünkü o vakit birtek Güneşi inkâr ve kabul etmemekle; katarat sayısınca, kabarcıklar mikdarınca, parçalar adedince, hakikî ve bil'asale güneşçikleri kabul etmek lâzımgelir. Her zerrecikte (ki ancak bir zerre sıkışabildiği halde) koca bir Güneşin hakikatını içinde kabul etmek lâzım geldiği gibi, aynen öyle de...

-----oo0oo-----

İKİNCİ İŞARET

*nasıl Güneş, ziya vermeksizin mümkün değildir. Öyle de uluhiyet de, peygamberleri göndermekle kendini göstermeksizin mümkün değildir.

zülcenaheyn bir **meb'us** vasıtasıyla

-----oo0oo-----

ÜÇÜNCÜ İŞARET

*dünya onun muhasebe-i a'mali için **kapansın**, başka bir daire **açılısın**

*mevcudat içinde bir **ustabaşı** ve bir **dellâl**-ı saltanat-ı İlahiye

***mektubat**-ı Samedaniye derecesinde ve kıymetinde olan kâinatı
-----oo0oo-----

DÖRDÜNCÜ İŞARET

*Bu meşher ve meydan-ı imtihan ve tarla hükmünde olan dünyanın..

*Bu hakikata oniki **kapı** ile girilir.

*nihayetsiz bir kerem **eli** içinde işlediğini

***cennet hurileri** tarzında bütün ağaçları **sündüs-misal libaslar** ile giydirip, çiçek ve meyvelerin murassaatıyla süslendirip hizmetkâr ederek onların **latif elleri** olan dallarıyla, çeşit çeşit en tatlı, en musanna meyveleri bize takdim etmek;

*hem incir ağacı kendi **çamur yiyerek** yavrusu olan meyvelerine hâlis süt vermesi,

*istib'ad hangi tarafta olduğunu o tabir ile gösterir. Onların **ağızlarına** bir **şamar** vurur.

*İnsanda bütün aza, kemikler ve damarlarda, hattâ bedeninin hüceyratında, her yerinde, her cüz'ünde faydalar ve hikmetlerin gözetilmesi, hattâ bazı âzası, bir ağacın ne kadar meyveleri varsa, o derece o uzva hikmetler ve faydalar takması gösteriyor

*güzel bir çiçeğin dakik **programını**, küçücük bir tohumunda dercetmek, büyük bir ağacın sahife-i a'malini, tarihçe-i hayatını, fihriste-i cihazatını küçücük bir çekirdekte manevî **kader kalemiyle** yazmak..

*Ay ile Güneşi **lâmba** yapmak, yeryüzünü bir **sofra**-i nimet ederek mat'umatın en güzel çeşitleriyle doldurmak, meyveli ağaçları birer **kab** yapmak,

*meşher-i san'at-ı İlahiye olan aktar-ı âlem sergilerine bak.

*esmalarda, belki her isimde çok **gizli defineler** bulunduğunu

*kendi mehasinini bir **mir'atta** görmek ve hüsnünün derecatını ve cemalinin mikyaslarını **zîşuur ve müştak bir âyinede** müşahede etmek istediği

*Evet kemik gibi bir kuru ağacın ucundaki tel gibi incecik bir sapta gayet münakkaş, müzeyyen bir çiçek ve gayet musanna' ve murassa' bir meyve, elbette gayet san'atperver mu'cizekâr ve hikmettar bir Sâniin mehasin-i san'atını zîşuura okutturan bir **ilânnamedir**

*O cemal, o kemalin dahi ancak biraz **ışığına**, belki bir zaîf **gölgesine** bir anda bakıp, doymadan gider.

*ekser enva'-ı kâinat o zâtın birer **meyve-i mu'cizesini** taşımak suretiyle onun vazifesini ve memuriyetini alkışlasa

*bütün kâinatı **ağlattırıp**, duasına iştirak ettiriyor.

*baharımızda yer yüzünü bir **mahşer** eden

*âhirete nisbeten gayet **dar bir sahife** hükmünde olan rûy-i zeminde

*üçyüz bin kitab hükmünde olan muntazam enva'-ı masnuatı

* Bütün mevcudatı Güneşlerden, ağaçlardan zerrelere kadar **emirber nefer** hükmünde teshir ve idare eden..

*şu temsil dûrbîniyle bak ki: Meselâ sen yolda gidiyorsun, görüyorsun ki; yol içinde bir han var. Bir büyük zât o hanı, kendine gelen misafirlerine yapmış. O misafirlerin bir gece tenezzüh ve ibretleri için, o hanın tezyinatına milyonlar altunlar sarfediyor.

Hem o misafirler o tezyinattan pek azı ve az bir zamanda bakıp, o nimetlerden pek az bir vakitte, az bir şey tadıp, doymadan gidiyorlar. Fakat her misafir kendine mahsus fotoğrafıyla, o handaki şeylerin suretlerini alıyorlar.

Hem o büyük zâtın hizmetkârları da, misafirlerin suret-i muamelelerini gayet dikkat ile alıyorlar ve kaydediyorlar. Hem görüyorsun ki; o zât her günde, o kıymetli tezyinatın çoğunu tahrib eder. Yeni gelecek misafirlere, yeni tezyinatı icad eder.

Bunu gördükten sonra hiç şübhen kalır mı ki: Bu yolda bu hanı yapan zâtın daimî pek âlî menzilleri, hem tükenmez, pek kıymetli hazineleri, hem müstemir, pek büyük bir sehaveti vardır. Şu handa gösterdiği ikram ile, misafirlerin kendi yanında bulunan şeylere iştihalarını açıyor ve onlara hazırladığı hediyelere rağbetlerini uyandırıyor. Aynen onun gibi, şu misafirhane-i dünyadaki vaziyeti, sarhoş olmadan dikkat etsen; şu dokuz esası anlarsın..

*Şahid-i Ezelî'nin nazarına resm-i geçit tarzında arz etmektir..

*herşey, Sâni'-i Zülcelal'in birer **mektub**-u hakaik-nüma, birer **kaside**-i letafetnüma, birer **kelime**-i hikmet-eda hükmündedir

Demek ona bakan her zîşuura, ibret-nüma bir **mütalaagâhtır**.

*Meselâ: Azîm bir sefine-i sultaniyede bir hizmetkârın dümencilik ettiğinin gayesi; sefine itibariyle yüzde birisi kendisine, ücret-i cüz'iyesine ait.. doksandokuzu sultana ait olduğu gibi; herşeyin nefsine ve dünyaya ait gayesi bir ise, Sâni'ine ait doksandokuzdur.

*Zîd gibi görünen nihayetsiz hikmet, nihayetsiz cûd ile seha ile içtima ediyor. Meselâ: Asker ordusunun bir gayesi, temin-i asayıştır. Bu gayeye göre ne kadar asker istersen var ve hem pek fazladır. Fakat hıfz-ı hudud ve mücahede-i a'dâ gibi sair vazifeler için, bu mevcud ancak kâfi gelir. Kemal-i hikmetle müvazenededir

*Meselâ kudret kelimelerinden olan şu çiçeğe bak ki; kısa bir zamanda o çiçek tebessüm edip bize bakar, der-akab fena perdesinde saklanır. Fakat senin ağzından çıkan kelime gibi o gider, fakat binler misallerini kulaklara tevdi' eder. Dinleyen akıllar adedince, manalarını akıllarda ibka eder. Çünkü vazifesi olan ifade-i mana bittikten sonra kendisi gider, fakat onu gören her şeyin hâfızasında zahîrî suretini ve herbir tohumunda manevî mahiyetini bırakıp öyle gidiyor. Güya her hâfıza ile her tohum; hıfz-ı zîneti için birer **fotoğraf** ve devam-ı bekası için birer **menzildirler**. En basit mertebe-i hayatta

olan masnu böyle ise, en yüksek tabaka-i hayatta ve ervah-ı bâkiye sahibi olan insan; ne kadar beka ile alâkadar olduğu anlaşılır.

*Çiçekli ve meyveli koca nebatatın bir parça **ruha benzeyen** her birinin kanun-u teşekkülatı, timsal-i sureti; zerrecikler gibi tohumlarda kemal-i intizamla, dağdağalı inkılablar içinde ibka ve muhafaza edilmesiyle, gayet cem'iyetli ve yüksek bir mahiyete mâlik, haricî bir vücut giydirilmiş, zîşuur nuranî bir kanun-u emrî olan ruh-u beşer; ne derece beka ile merbut ve alâkadar olduğu anlaşılır

*İnsan, **ipi boğazına sarılıp**, istediği yerde otlamak için başıboş bırakılmamıştır

*İşte bahar dahi, mahşer-nüma bir meyvedar ağaçtır. Her asırdaki insan âlemi; ibret-nüma bir şeceredir. Arz dahi, mahşer-i acaib bir şecere-i kudrettir. Hattâ dünya dahi, meyveleri âhret pazarına gönderilen bir şecere-i hayret-nümadır.

*amelleri ve fiilleri muhafaza edilmesin, muhasebe **eleğinden** geçirilmesin, adalet **terazisinde** tartılmasın...

*mühim semere veren beşerin amelleri hıfz içinde

*zaman-ı mazi; umumen vukuattır. Vücuda gelmiş herbir günü, herbir senesi, herbir asrı; birer **satırdır**, birer sahifedir, birer **kitabdır** ki **kalem**-i kader ile tersim edilmiştir. **Dest**-i kudret, mu'cizat-ı âyâtını onlarda kemal-i hikmet ve intizam ile yazmıştır.

* nasıllı bir elmayı halkedecek; elbette dünyada bütün elmaları halketmeye ve koca baharı icad etmeye muktedir olmak gerektir. Baharı icad etmeyen, bir elmayı icad edemez. Zira o elma o tezgâhta dokunuyor. Bir elmayı icad eden, bir baharı icad edebilir. Bir elma; bir ağacın, belki bir bahçenin, belki bir kâinatın misal-i musaggarıdır. Hem san'at itibariyle koca ağacın bütün tarih-i hayatını taşıyan elmanın çekirdeği itibariyle öyle bir hârîka-i san'attır ki: Onu öylece icad eden, hiçbir şeyden âciz kalmaz. **Öyle de** bugünü halkeden, kıyamet gününü halkedebilir ve baharı icad edecek, haşrin icadına muktedir bir zât olabilir Zaman-ı mazinin bütün âlemlerini zamanın **şeridine** kemal-i hikmet ve intizam ile takıp gösteren; elbette istikbal şeridine dahi başka kâinatı **takıp** gösterebilir ve gösterecektir.

*Bazı ehl-i Cehennem'in bir dişi, dağ kadar olması; cinayetinin büyüklüğüne bir mikyas..

*Misalin şu yolcuya benzer ki: Güneşin ziyasından gözünü kapar. Kafası içindeki hayaline bakar. Vehmi, bir yıldız böceği gibi **kafa fenerinin** ışığıyla dehşetli yolunu tenvir etmek istiyor. Madem şu mevcudat; hak söyleyen **sadık kelimeleri**, şu hâdisat-ı kâinat; doğru söyleyen **nâtık âyetleri** olan Cenab-ı Hak..

*Acaba mu'ciznüma bir kâtib bulunsa; hurufları ya bozulmuş veya mahvolmuş üçyüz bin kitabı tek bir sahifede karıştırmaksızın, galatsız, sehivsiz, noksansız, hepsini beraber, gayet güzel bir surette bir saatte yazarsa; birisi sana dese: "Şu kâtib kendi te'lif ettiği senin suya düşmüş olan kitabını, yeniden bir dakika zarfında hâfızasından yazacak." Sen diyebilir misin ki, "Yapamaz ve inanmam."

*Veyahut bir sultan-ı mu'cizekâr, kendi iktidarını göstermek için veya ibret ve tenezzüh için bir işaretle dağları kaldırır, memleketleri tebdil eder, denizi karaya çevirdiğini gördüğün halde sonra görsen ki;

büyük bir taş dereye yuvarlanmış, o zâtın kendi ziyafetine davet ettiği misafirlerin yolunu kesmiş, geçemiyorlar. Biri sana dese: "O zât, bir işaretle o taşı, ne kadar büyük olursa olsun kaldıracak veya dağıtacak. Misafirlerini yolda bırakmayacak." Sen desen ki: "Kaldırmaz veya kaldıramaz."

*Veyahut bir zât bir günde, yeniden büyük bir orduyu teşkil ettiği halde biri dese: "O zât bir boru sesiyle, efradı istirahat için dağılmış olan taburları toplar. Taburlar, nizamı altına girerler." Sen desen ki: "İnanmam!"

*en büyük bir ağacın **ruh programını** bir nokta gibi en küçük bir çekirdekte dercedip, muhafaza eden..

*bütün zîhayatın ordularını bütün cesedlerinin **taburlarında** kemal-i intizamla zerratı Emr-i **كُنْ فَيَكُونُ** ile kaydedip yerleştiren, ordular icad eden Zât-ı Zülcelal; tabur-misal cesedin nizamı altına girmekle, birbiriyle **tanışan** zerrat-ı esasiye ve ecza-yı asliyesini bir sayha ile nasıl toplayabilir denilir mi?

*fende veya bir san'atta iki ehl-i ihtisas, binler başkalardan müreccahırlar ve ihbarda iki müsbet, binler nâfilere tercih edilir. Meselâ Ramazan hilâlinin sübutunu ihbar eden iki adam, binler münkirlerin inkârlarını hiçe atarlar.

*şübhesiz dünya bir mezraadır. Mahşer ise bir beyderdir, harmandır. Cennet, Cehennem ise birer mahzendir.

*Şu bekasız misafirhane-i dünyada ve şu devamsız meydan-ı imtihanda ve şu sebatsız teşhircâh-ı arzda..

*âlem-i manaya çekirdekler ve âlem-i âhirete bir mezraa yapmasın!

*herbir zîhayata, belki **lisan gibi** herbir uzvuna

*kendini o zâta benzetsin ki; öyle bir saray yapar, herbir taşında binlerce nakışlar, herbir tarafında binler zînetler ve herbir menziline binler kıymetdar âlât ve levazımat-ı beytiye bulundursun da sonra ona dam yapmasın, her şey çürüsün, beyhude bozulsun.

*ziya, hava, su, toprak gibi kuvvetli ve şümüllü dört anasır-ı maneviye olan hikmet, adalet, inayet, merhametin hakikatları

*mevcudatın **yüzleri** âlem-i manaya müteveccihdir, münasib meyveleri orada veriyor ve **gözleri** esma-i kudsiyeye dikkat ediyorlar,

* İnsan istidadı nisbetinde burada **ekiyor** ve **ekiliyor**, âhirette mahsul alıyor

*Bizlere rızık olması ise; o binler hikmetlerinden birtek hikmettir ki, vazifesi biter, manasını ifade eder, **vefat eder**, midemizde **defnedilir**

*Şu ahval, taklid ve temsil için teşkil ve tertib edilen ahvale benzer. Nasıl büyük masrafla kısa içtimalar, dağılmalar yapılıyor. Tâ suretler alınsın, terki edilsin, sinemada daim gösterilsin. Onun gibi, bu dünyada kısa bir müddet zarfında hayat-ı şahsiye ve hayat-ı içtimaiye geçirmenin bir gayesi şudur ki; suretler alınıp terki edilsin, netice-i amelleri alınıp hıfzedilsin. Tâ bir mecma-i ekberde

muhasebesi görülsün ve bir meşher-i a'zamda gösterilsin ve bir saadet-i uzmaya istidadı gösterilsin.

*ecel ve kabir insanı **beklediği** gibi, Cennet ve Cehennem de insanı bekliyor ve **gözlüyor**.

*En mübarek, nuranî ve **âlet-i tes'id** bir hediye-i hikmeti olan akli o biçareye en meş'um ve zulmanî bir **âlet-i tazib** yapıp,

***Elhasıl:** Nasıl hikâye-i temsiliyede bir zabitin cüzdanına ve defterine bakıp görmüş idik ki; hem rütbesi, hem vazifesi, hem maaşı, hem düstur-u hareketi, hem cihazatı bize gösterdi ki; o zabıt, o muvakkat meydan için değil, belki müstekar bir memlekete gidecek de ona göre çalışıyor.

Aynen onun gibi; insanın kalb cüzdanındaki letaif ve akıl defterindeki havas ve istidadındaki cihazat, tamamen ve müttefikan saadet-i ebediyeye müteveccih ve ona göre verilmiş ve ona göre teçhiz edilmiş olduğuna ehl-i tahkik ve keşf müttefiktirler

*Meselâ aklın bir hizmetkârı ve tasvircisi olan kuvve-i hayaliyeye denilse ki: "Sana bir milyon sene ömür ile saltanat-ı dünya verilecek, fakat âhırde mutlaka hiç olacaksın." Tevehhüm aldatmamak, nefis karışmamak şartıyla "oh" yerine "âh" diyecek ve teessüf edecek. Demek en büyük fânî, en küçük bir âlet ve cihazat-ı insanıyeyi doyuramıyor.

*şeytanî vesveseler o **dağ gibi** hakikat-ı râsiha-i âliyeyi sarssın e

kser mevcudatta **sağa sola açılır perdeler gibi** vecih ve keyfiyetleri vardır ki; bir vechi Sânia şehadet ettiği gibi, diğer vechi de haşre işaret eder

*Hangi vehmin haddi var; şu demir gibi, belki elmas gibi oniki muhkem surları delip geçebilsin. Tâ hisn-i hasînde olan haşr-i imanîyi sarssın!

*Meselâ: **وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَى** -temsilde kusur yok- nasilki "nuraniyet" sırrıyla, Güneşin cilvesi kendi ihtiyarıyla olsa da, bir zerreye sühuletle verdiği cilveyi, aynı sühuletle hadsiz şeffafata da verir.

Hem "**şeffafiyet**" sırrıyla, bir zerre-i şeffafenin küçük göz bebeği Güneşin aksini almasında, denizin geniş yüzüne müsavidir.

Hem "**intizam**" sırrıyla, bir çocuk parmağıyla gemi suretindeki oyuncağını çevirdiği gibi, kocaman bir diritnotu da çevirir.

Hem "**imtisal**" sırrıyla, bir kumandan birtek neferi bir arş emriyle tahrik ettiği gibi, bir koca orduyu da aynı kelime ile tahrik eder.

Hem "**müvazene**" sırrıyla, cevvi-i fezada bir terazi ki, öyle hakikî hassas ve o derece büyük farzedelim ki, iki ceviz terazinin iki gözüne konulsa hisseder ve iki güneşi de istiab edip tartar. O iki kefesinde bulunan iki cevizi birini semavata, birini yere indiren aynı kuvvetle, iki şems bulunsa; birini arşa, diğerini ferşe kaldırır, indirir.

*Meselâ hararetin derecatı, soğuğun müdahalesidir. Güzelliğin meratibi, çirkinliğin müdahalesidir. Zıyanın tabakatı, karanlığın müdahalesidir. Fakat birşey zâtî olsa, ârızî olmazsa, onun zıddı ona

müdahale edemez.

-----oo0oo-----

MUKADDİME

Birinci Nokta

*gözleriyle beraber ruh, kalb, akıl gibi bütün letaifini dahi öyle **ağlattırarak**,

*Nev-i beşerin hayat-ı dünyeviyesinde en cem'iyetli **merkez** ve en esaslı **zenberek** ve dünyevî saadet için bir Cennet, bir melce, bir tahassüngâh ise; aile hayatıdır

*Hakikat-ı haşriyenin tahakkuku ve vukuu.....Belki insanın midesindeki ihtiyacın vücudu, taamların vücuduna delalet ve şehadetinden daha zahirdir ve daha ziyade tahakkukunu bildirir eğer bu hakikat-ı haşriyenin neticeleri insaniyetten çıksa; o çok ehemmiyetli ve yüksek ve hayattar olan insaniyet mahiyeti, **murdar ve mikrop yuvası bir lâşe** hükmüne sukut edeceğin..

-----oo0oo-----

İkinci Nokta

*Acaba bir sultanın birtek işareti yalan olmamak için bazan bir ordu hareket edip çarpıştığı halde, o pek ciddî ve izzetli sultanın binler sözleri ve va'dleri ve tehditlerini yalan çıkarmak hiçbir cihette kabil midir ve hakikatsiz olmak mümkün müdür

*onlar bütün hakikatların **mercii** ve **güneşi** ve **hamisi** olan "Hak" isminin en büyük bir şuaı; bu hakikat-ı ekber-i haşriye olduğunu

***perde-i gayb** arkasında bir Zât-ı Rahman-ı Rahîm'in

*madem bahar **faslında** zeminin dar sahifesinde hatasız yüzbin kitabı birbiri içinde yazan bir kalem-i kudret gözümüz önünde yorulmadan işliyor.

o kalem sahibi yüzbin defa ahd u va'detmiş ki: "Bu dar yerde ve karışık ve birbiri içinde yazılan bahar kitabından daha kolay olarak geniş bir yerde güzel ve lâyemut bir kitabı yazacağım ve size okutturacağım" diye, bütün fermanlarda o kitaptan bahsediyor.

düşmanlarını semavî **tokatlar** ile tazib ediyor.

-----oo0oo-----

Zeylin İkinci Parçası

*bu hadsiz cihazat-ı mühimme ile techiz edilen hayat şeceresi

*onun çok ehemmiyetli beka duasını ve nazını ve niyazını nazara almasın? Âdeta bir neferin kemal-i itina ile techiz ve idaresini yapsın ve muftî ve muhteşem orduya hiç bakmasın? Ve zerreyi görsün, güneşi görmesin? Sivrisineğin sesini işitsin, gök gürültüsünü işitmesin

*hem nasilki: Yeryüzünde bulunan parlak şeylerin Güneşin akisleriyle parlamaları ve denizlerin yüzlerinde kabarcıklar, ziyanın lem'alarıyla parlayıp sönmeleri, arkalarından gelen kabarcıklar, gidenler gibi yine hayalî Güneşçiklere âyinelik etmeleri; bilbedahe gösteriyor ki: O lem'alar, yüksek birtek Güneşin cilve-i in'ikasidırlar ve Güneşin vücudunu muhtelif diller ile yâdediyorlar ve ışık parmaklarıyla ona işaret ediyorlar.

Aynen öyle de: Zât-ı Hayy-ı Kayyum'un Muhyî isminin cilve-i a'zamı ile berrin yüzünde ve bahrın içindeki zihayatların kudret-i İlahiye ile parlayıp, arkalarından gelenlere yer vermek için "Ya Hayy" deyip perde-i gaybda gizlenmeleri; bir hayat-ı sermediye sahibi olan Zât-ı Hayy-ı Kayyum'un hayatına ve vücub-u vücuduna şehadetler, işaretler ettikleri gibi, umum mevcudatın tanziminde eseri görünen ilm-i İlahîye şehadet eden bütün deliller ve kâinata tasarruf eden kudreti isbat eden bütün bürhanlar ve tanzim ve idare-i kâinata hükümferma olan irade ve meşieti isbat eden bütün hüccetler ve kelâm-ı Rabbanî ve vahy-i İlahînin medarı olan risaletleri isbat eden bütün alâmetler, mu'cizeler ve hâkezâ yedi sıfât-ı İlahiye şehadet eden bütün delail, bil'ittifak Zât-ı Hayy-ı Kayyum'un hayatına delalet, şehadet, işaret ediyorlar.

*nasıl bir şeyde görmek varsa, hayatı da vardır. İştirmek varsa, hayatın alâmetidir. Söylemek varsa, hayatın vücuduna işaret eder. İhtiyar, irade varsa, hayatı gösterir. Aynen öyle de; bu kâinata âsârıyla vücudları muhakkak ve bedihî olan kudret-i mutlaka ve irade-i şamile ve ilm-i muhit gibi sıfatlar, bütün delailleri ile Zât-ı Hayy-ı Kayyum'un hayatına ve vücub-u vücuduna şehadet ederler ve bütün kâinatı bir gölgesiyle ışıklandıran ve bir cilvesiyle bütün dâr-ı âhireti zerratıyla beraber hayatlandıran hayat-ı sermediyesine şehadet ederler.

*maddî ve manevî hayat-ı Muhammediye (A.S.M.) dahi; hayattan ve ruh-u kâinattan süzölmüş **hülâsat-ül hülâsadır** ve risalet-i Muhammediye (A.S.M.) dahi kâinatın his ve şuur ve aklından süzölmüş **en sâfi hülâsasıdır**

*vahy-i Kur'an dahi, -hayatdar hakaikının şehadetiyle- hayat-ı kâinatın **ruhudur** ve şuur-u kâinatın **aklıdır**

*Eğer kâinattan risalet-i Muhammediye'nin (A.S.M.) nuru çıksa, gitse, kâinat vefat edecek. Eğer Kur'an gitse, kâinat divane olacak ve Küre-i Arz kafasını, aklını kaybedecek. Belki şuuruz kalmış olan başını, bir seyyareye çarpacak, bir kıyameti koparacak.

*Nasilki bir ağacın çekirdek-i aslîsi ve kökü ve müntehasında ve meyvelerindeki çekirdekleri dahi; aynen ağaç gibi bir nevi hayata mazhardırlar. Belki ağacın kavanin-i hayatiyesinden daha ince kavanin-i hayatı taşıyorlar.

Hem nasilki bu hazır bahardan evvel geçmiş güzün bıraktığı tohumlar ve kökler; bu bahar gittikten sonra gelecek baharlarda bırakacağı çekirdekler, kökler; bu bahar gibi, cilve-i hayatı taşıyorlar ve kavanin-i hayatiyeye tâbidirler.

Aynen öyle de: Şecere-i kâinatın bütün dal ve budaklarıyla herbirinin bir mazisi ve müstakbeli var. Geçmiş ve gelecek tavırlardan ve vaziyetlerinden müteşekkil bir silsilesi bulunur. Her nevi ve her cüz'ünün ilm-i İlahiyede muhtelif tavırlar ile müteaddid vücudları, bir silsile-i vücud-u ilmî teşkil eder ve vücud-u haricî gibi, vücud-u ilmî dahi, hayat-ı umumiyenin manevî bir cilvesine mazhardır ki; mukadderat-ı hayatiye o manidar ve canlı elvah-ı kaderiyeden alınır.

hayat-ı ezeliye güneşinin ziyası olan, bu meşhud cilve-i hayat...

*nasilki âlem-i şehadet ve mevcut hazır eşya intizamlarıyla ve neticeleriyle hayatdarlıkları görünüyor. Öyle de âlem-i gaybdan sayılan geçmiş ve gelecek mahlukatın dahi manen hayatdar bir vücud-u manevîleri ve ruhlu birer sübut-u ilmîleri vardır ki; Levh-i Kaza ve Kader vasıtasıyla o manevî hayatın eseri, mukadderat namıyla görünür, tezahür eder

-----ooOoo-----

Zeylin Üçüncü Parçası

*Birinci Mes'ele: Ruhların cesedlerine gelmesine misal ise: Gayet muntazam bir ordunun efradı istirahat için her tarafa dağılmış iken, yüksek sadâlı bir boru sesiyle toplanmalarıdır. Evet İsrail'in borusu olan Sur'u, ordunun borazanından geri olmadığı gibi, ebedler tarafında ve zerreler âleminde iken ezel cânibinden gelen **أَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ** hitabını işiten ve **قَالُوا بَلَى** ile cevap veren ervahlar, elbette ordunun neferatından binler derece daha müsahhar ve muntazam ve mutâdirler. Hem değil yalnız ruhlar, belki bütün zerreler dahi, bir ordu-yu Sübhanî ve emirber neferleri olduğunu kat'î bürhanlarla Otuzuncu Söz isbat etmiş.

İkinci Mes'ele: Cesedlerin ihyasına misal ise: Çok büyük bir şehirde, şenlik bir gecede, birtek merkezden, yüzbin elektrik lâmbaları, âdeta zamansız bir anda canlanmaları ve ışıklanmaları gibi, bütün Küre-i Arz yüzünde dahi, birtek merkezden yüz milyon lâmbalara nur vermek mümkündür. Madem Cenab-ı Hakk'ın elektrik gibi bir mahluku ve bir misafirhanesinde bir hizmetkârı ve bir mumdarı, Hâlıkından aldığı terbiye ve intizam dersiyle bu keyfiyete mazhar oluyor.

Elbette elektrik gibi binler nuranî hizmetkârlarının temsil ettikleri, hikmet-i İlahiyenin muntazam kanunları dairesinde, haşır-i a'zam tarfet-ül ayn'da vücuda gelebilir.

Üçüncü Mes'ele Ki: Ecsadın def'aten inşasının misali ise: Bahar mevsiminde birkaç gün zarfında, nev-i beşerin umumundan bin derece ziyade olan umum ağaçların bütün yaprakları, evvelki baharın aynı gibi birden mükemmel bir surette inşaları ve yine umum ağaçların umum çiçekleri ve meyveleri ve yaprakları, geçmiş baharın mahsulâtı gibi, berk gibi bir sür'atle icadları..

Hem o baharın mebdeleri olan hadsiz tohumcukların, çekirdeklerin köklerin, birden beraber intibahları ve inkişafı ve ihyaları; hem kemiklerden ibaret olarak ayakta duran emvat gibi bütün ağaçların cenazeleri bir emir ile def'aten "Ba'sü Ba'de-l mevt"e mazhariyetleri ve neşirleri..

Hem küçücük hayvan taifelerinin hadsiz efradlarının gayet derecede san'atlı bir surette ihyaları; hem bilhassa sinekler kabilelerinin haşirleri ve bilhassa daima yüzünü, gözünü, kanadını temizlemekle bize abdesti ve nezafeti ihtar eden ve yüzümüzü okşayan gözüm önündeki kabilenin bir senede neşrolan efradı, benî-Âdemin Âdem zamanından beri gelen umum efradından fazla olduğu halde, her baharda sair kabileler ile beraber birkaç gün zarfında inşaları ve ihyaları, haşirleri; elbette Kıyamette ecsad-ı insaniyenin inşasına bir misal değil, belki binler misaldirler.

Dördüncü Mes'ele: Olan mevt-i dünya ve kıyamet kopması ise: Bir anda bir seyyare veya bir kuyruklu yıldızın emr-i Rabbanî ile küremize, misafirhanemize çarpması; bu hanemizi harab edebilir. On senede yapılan bir sarayın, bir dakikada harab olması gibi...

-----ooOoo-----

Zeylin Dördüncü Parçası

*bir zât gözönünde bir günde yeniden büyük bir orduyu teşkil ettiği halde, biri dese: "Şu zât, efradı istirahat için dağılmış olan bir taburu bir boru ile toplar, tabur nizamı altına getirebilir." Sen ey insan, desen "İnanmam." Ne kadar divanece bir inkâr olduğunu bilirsin.

Aynen onun gibi; hiçlikten, yeniden ordu-misal bütün hayvanat ve sair zihayatın tabur-misal cesedlerini kemal-i intizamlı ve mizan-ı hikmetle o bedenlerin zerratını ve letaifini emr-i kün feyekûn ile kaydedip yerleştiren ve her karnda, hattâ her baharda rûy-i zeminde yüz binler ordu-misal zevil-hayatın enva'larını ve taifelerini icad eden bir Zât-ı Kadîr-i Alîm, tabur-misal bir cesedin nizamı altına girmekle birbiriyle tanışan zerrat-ı esasiye ve ecza-i asliyeyi bir sayha ile Sur-u İsrâfil'in borusuyla nasıl toplayabilir? İstib'ad suretinde denilir mi?

Der ki: Nutfeden alakaya, alakadan mudgaya, mudgadan tâ hilkat-ı insaniyeye kadar olan neş'etinizi görüyorsunuz. Nasıl oluyor ki, neş'e-i uhrâyı inkâr ediyorsunuz?.. O, onun misli, belki daha ehvenidir.

*Ölmüş ağaçların dirilip yeşillenmesini görüyorsunuz. Odun gibi kemiklerin hayat bulmasını kıyas edemeyip istib'ad ediyorsunuz. Hem semavat ve arzı halkeden, semavat ve arzın meyvesi olan insanın hayat ve mematından âciz kalır mı? Koca ağacı idare eden, o ağacın meyvesine ehemmiyet vermeyip başkasına mal eder mi

*insan onların nazirelerini dünyada meselâ güzde, baharda gördüğü için, kalbe dehşet verip akla sığmayan o inkılabatı kolayca kabul eder.

* şu neş-i suhuf naziresi pek zahirdir. Çünkü her meyvedar ağaç, ve çiçekli bir otun da amelleri var, fiilleri var, vazifeleri var. Esmâ-i İlahiyeyi ne şekilde göstererek tesbihat etmiş ise ubudiyetleri var. İşte onun bütün bu amelleri tarih-i hayatlarıyla beraber umum çekirdeklerinde, tohumcuklarında yazılıp başka bir baharda, başka bir zeminde çıkar. Gösterdiği şekil ve suret lisanıyla gayet fasih bir surette analarının ve asıllarının a'malini zikrettiği gibi dal, budak, yaprak, çiçek ve meyveleriyle sahife-i a'malini neşreder. İşte gözümüzün önünde bu hakîmane, hafızane, müdebbirane, mürebbiyane, latifane şu işi yapan odur ki, der: **إِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ**

***Birinci:** Evet Cenab-ı Hak tarafından adem ve esîr ve sema perdelerini açıp, Güneş gibi dünyayı ışıklandıran pırlanta-misal bir lâmbayı, hazine-i rahmetinden çıkarıp dünyaya gösterdi. Dünya kapandıktan sonra o pırlantayı perdelerine sarıp kaldıracak.

İkinci: Veya ziya metânı neşretmek ve zeminin kafasına ziyayı zulmetle münavebeten sarmakla muvazzaf bir memur olduğu ve her akşam o memura metânı dahi toplattırıp gizlendiği gibi; kâh olur bir bulut perdesiyle alış-verişi az yapar, kâh olur Ay onun yüzüne karşı perde olur, muamelesini bir derece çeker. Metânı ve muamelât defterlerini topladığı gibi elbette o memur bir vakit o memuriyetten infisal edecektir. Hattâ hiç bir sebep-i azl bulunmazsa, şimdilik küçük, fakat büyümeye yüz tutmuş yüzündeki iki leke büyümekle, Güneş yerin başına izn-i İlahî ile sardığı ziyayı, emr-i Rabbanî ile geriye alıp, güneşin başına sarıp "Haydi yerde işin kalmadı der, Cehennem'e git,

sana ibadet edip senin gibi bir memur-u müsahharı sadakatsızlıkla tahkir edenleri yak' der.

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ fermanını lekeli siyah yüzüyle yüzünde okur.

-----oo0oo-----

Zeylin Beşinci Parçası

*ayakta duran hadd ü hesaba gelmez ölmüş ağaçların **cenazelerini** emr-i kün feyekûn ile ihya edip ba's-ü ba'de-l mevte mazhar eden

*Meyveleri süt konserveleri olan gayet hârika bir bahçe, Küre-i Arz üzerinde vardır. Diğeri dese: Yoktur. İsbat eden, yalnız onun yerini veyahut bazı meyvelerini göstermekle kolayca davasını isbat eder. İnkâr eden adam, nefyini isbat etmek için Küre-i Arzı bütün görmek ve göstermekle davasını isbat edebilir.

Aynen öyle de, Cennet'i ihbar edenler yüzbinler tereşşuhatını, meyvelerini, âsârını gösterdiklerinden kat'-ı nazar, iki şahid-i sadıkın sübutuna şهادetleri kâfi gelirken onu inkâr eden hadsiz bir kâinatı ve hadsiz ebedî zamanı temaşa etmek ve görmek ve eledikten sonra inkârını isbat edebilir, ademini gösterebilir.

-----oo0oo-----

On Birinci Söz

*Bir zaman bir sultan varmış; servetçe onun pek çok hazineleri vardı. Hem o hazinelerde her çeşit cevahir, elmas ve zümrüt bulunuyormuş.

Hem gizli pek acaib defineleri varmış.

Hem kemalâtça sanayi-i garibede pek çok mehareti varmış.

Hem hesabsız fûnun-u acibeye marifeti, ihatası varmış.

Hem, nihayetsiz ulûm-u bediaya ilim ve ıtılâı varmış.

Her cemal ve kemal sahibi, kendi cemal ve kemalini görmek ve göstermek istemesi sırınca; o sultan-ı zîşan dahi istedi ki, bir meşher açsın, içinde sergiler dizensin; tâ nâsın enzarında saltanatının haşmetini, hem servetinin şaşaasını, hem kendi san'atının hârikalarını, hem kendi marifetinin garibelerini izhar edip göstersiz.

Tâ cemal ve kemal-i manevîsini iki vecihle müşahede etsin: Bir vechi: Bizzât nazar-ı dekaik-aşinasıyla görsün.Diğeri: Gayrın nazarıyla baksın.Bu hikmete binaen, cesîm ve geniş ve muhteşem bir kasrı yapmağa başladı.

Şahane bir surette dairelere, menzillere taksim ederek hazinelerinin türlü türlü murassaatıyla süslendirip kendi dest-i san'atının en latif, en güzel eserleriyle zînetlendirip, fûnun-u hikmetinin en incelikleriyle tanzim edip düzelterek ve ulûmunun âsâr-ı mu'cizekâraneleriyle donatarak tekml ettikten sonra, herbir taam ve nimetlerinin bütün çeşitlerinden en lezizlerini câmi' sofralar, o sarayda kurdu.

Herbir taifeye lâyük bir sofraya tayin etti. Öyle sehavetkârane, san'atperverane bir ziyafet-i âmme ihzar etti ki, güya herbir sofraya, yüz sanayi-i latifenin eserleriyle vücud bulmuş gibi kıymetli

hadsiz nimetleri serdi.

Sonra aktar-ı memleketindeki ahali ve raiyetini, seyre ve tenezzühe ve ziyafete davet etti.

Sonra bir yaver-i ekremine sarayın hikmetlerini ve müştemilâtının manalarını bildirerek onu üstad ve tarif edici tayin etti. Tâ ki, sarayın Sâniini, sarayın müştemilâtıyla ahaliye tarif etsin ve sarayın nakışlarının rumuzlarını bildirip, içindeki san'atlarının işaretlerini öğretip, derûnundaki manzum murassalar ve mevzun nukuş nedir?

Ve ne vecihle saray sahibinin kemalâtına ve hünelerine delalet ettiklerini, o saraya girenlere tarif etsin ve girmenin âdâbını ve seyrin merasimini bildirip, o görünmeyen sultana karşı marziyatı dairesinde teşrifat merasimini tarif etsin.

İşte o muarriif üstadın herbir dairede birer avenesi bulunuyor. Kendisi en büyük dairede şakirdleri içinde durmuş, bütün seyircilere şöyle bir tebligatta bulunuyor. Diyor ki:

"Ey ahali! Şu kasrın meliki olan seyyidimiz, bu şeylerin izharıyla ve bu sarayı yapmasıyla, kendini size tanıttırmak istiyor. Siz dahi onu tanıyınız ve güzelce tanımağa çalışınız.

Hem şu tezyinatla kendini size sevdirmek istiyor. Siz dahi onun san'atını takdir ve işlerini istihsan ile kendinizi ona sevdiniz.

Hem bu gördüğünüz ihsanat ile, size muhabbetini gösteriyor. Siz dahi itaat ile ona muhabbet ediniz.

Hem şu görünen in'am ve ikramlar ile, size şefkatini ve merhametini gösteriyor. Siz dahi şükür ile ona hürmet ediniz.

Hem şu kemalâtının âsârıyla, manevî cemalini size göstermek istiyor. Siz dahi onu görmeğe ve teveccühünü kazanmağa iştiyakınızı gösteriniz.

Hem bütün şu gördüğünüz masnuat ve müzeyyenat üstünde birer mahsus sikke, birer hususî hâtem, birer taklid edilmez turra koymakla, herşey kendisine has olduğunu ve kendi eser-i desti olduğunu ve kendisi tek ve yekta, istiklal ve infirad sahibi olduğunu size göstermek istiyor. Siz dahi onu tek ve yekta ve misilsiz, nazirsiz bihemta tanıyınız ve kabul ediniz."

Daha bunun gibi, ona ve o makama münasib sözleri seyircilere söyledi. Sonra, giren ahali iki güruha ayrıldılar:

Birinci güruhu: Kendini tanımış ve akli başında ve kalbi yerinde oldukları için, o sarayın içindeki acaiblere baktıkları zaman dediler: "Bunda büyük bir iş var."

Hem anladılar ki: Beyhude değil, âdi bir oyuncakdeğil. Onun için merak ettiler. "Acaba tılsımı nedir, içinde ne var?" deyip düşünürken, birden o muarriif üstadın beyan ettiği nutkunu işittiler. Anladılar ki, bütün esrarın anahtarları ondadır.

Ona müteveccihen gittiler ve dediler: "**Esselâmü Aleyke ya Eyyühel Üstad!** Hakkan, şöyle bir muhteşem sarayın, senin gibi sadık ve müdakkık bir muarriifi lâzımdır. Seyyidimiz sana ne

bildirmişse lütfen bize bildiriniz."

Üstad ise, evvel zikri geçen nutukları onlara dedi. Bunlar güzelce dinlediler, iyice kabul edip tam istifade ettiler. Padişahın marziyatı dairesinde amel ettiler. Onların şu edebli muamele ve vaziyetleri o padişahın hoşuna geldiğinden onları has ve yüksek ve tavsif edilmez diğer bir saraya davet etti, ihsan etti.

Hem öyle bir Cevvad-ı Melik'e lââyık ve öyle muti ahaliye şayeste ve öyle edebli misafirlere münasib ve öyle yüksek bir kasra şâyan bir surette ikram etti, daimî onları saadetlendirdi.

İkinci grup ise; akılları bozulmuş, kalbleri sönmüş olduklarından, saraya girdikleri vakit, nefislerine mağlub olup lezzetli taamlardan başka hiç bir şeye iltifat etmediler; bütün o mehasinden gözlerini kapadılar ve o üstadın irşadatından ve şakirdlerinin ikazatından kulaklarını tıkadılar. Hayvan gibi yiyerek uykuya daldılar. İçilmeyen, fakat bazı şeyler için ihzar edilen iksirlerden içtiler. Sarhoş olup öyle bağırıyorlar, karıştırıyorlar; seyirci misafirleri çok rahatsız ettiler. Sâni'-i Zîşan'ın düsturlarına karşı edepsizlikte bulundular. Saray sahibinin askerleri de onları tutup, öyle edepsizlere lââyık bir hapse attılar.

*anlaşılmaz bir kitab, muallimsiz olsa; manasız bir kâğıttan ibaret kalır.

*temsilin sırrını anladınsa bak, hakikatın **yüzünü** de gör..

* Esmâ-i İlahiyenin definelerindeki cevherleri, manevî cihazat mizanlarıyla tartıp

*Mistar-ı kader üstünde kalem-i kudretiyle yazılan mektubat-ı Rabbaniyeyi

*âlem **çarşısında** dizilmiş ve zeminin **yüzüne** serpilmiş bütün nimetlerin

*Rabb-ül Âlemîn'in uluhiyetinin izharına karşı; za'f içinde aczlerini, ihtiyaç içinde fakrlerini **ilândan** ibaret olan ubudiyet

*insana **sermaye**-i ömür ve cihazat-ı insaniye, mezkûr vezaif için verilmiştir.

*Meselâ, bir zât bir hizmetçisine yirmi altun verdi; tâ mahsus bir kumaştan kendisine bir kat libas alsın. O hizmetçi gitti, o kumaşın a'lâsından mükemmel bir libas aldı, giydi.

Sonra gördü ki: O zât, diğer bir hizmetkârına bin altun verip, bir kâğıt içinde bazı şeyler yazılı olarak onun cebine koydu, ticarete gönderdi. Şimdi, her akli başında olan bilir ki; o sermaye, bir kat libas almak için değil. Çünkü evvelki hizmetkâr, yirmi altunla en a'lâ kumaştan bir kat libas almış olduğundan, elbette bu bin altun, bir kat libasa sarfedilmez. Şayet bu ikinci hizmetkâr, cebine konulan kâğıdı okumayıp, belki evvelki hizmetçiye bakıp, bütün parayı bir dükkâncıya bir kat libas için verip, hem o kumaşın en çürüğünden ve arkadaşının libasından elli derece aşağı bir libas alsın, elbette o hâdim nihayet derecede ahmaklık etmiş olacağı için şiddetle tazib ve hiddetle te'dib edilecektir.

*vücudunda konulan duygular **terazileriyle**

* fitratında vaz'edilen cihazatın **anahtarlarıyla**

*Meselâ sen cüz'î iktidarın ve cüz'î ilmin ve cüz'î iraden ile bu haneyi muntazam yaptığından, şu kasr-ı âlemin senin hanenden büyüklüğü derecesinde, şu âlemin ustasını o nisbette Kadîr, Alîm, Hakîm, Müdebbir bilmek lâzımdır.

*Nasılki açlığın dereceleri nisbetinde ve ihtiyacın enva'ı miktarınca, taamın lezzeti ve derecatı ve çeşitleri anlaşılır. Onun gibi sen de nihayetsiz aczin ve fakrınla, nihayetsiz kudret ve gına-yı İlahiyenin derecatını fehmetmelisin

*Esmâ-i İlahiyeye ait garaibin **fihristesi**, hem şuun ve sıfât-ı İlahiyenin bir **mikyası**, hem kâinattaki âlemlerin bir **mizanı**, hem bu âlem-i kebirin bir **listesi**, hem şu kâinatın bir **haritası**, hem şu kitab-ı ekberin bir **fezlekesi**, hem kudretin gizli definelerini açacak bir **anahtar külçesi**, hem mevcudata serpilip ve evkata takılan kemalâtının bir ahsen-i takvimidir.

*Kalbin **göz bebeğinde** aks-i nurunu yerleştirmektedir

-----oo0oo-----

On ikinci Söz

Birinci Esas

*Bir zaman, hem dindar, hem gayet san'atkâr bir Hâkim-i Namdar istedi ki: Kur'an-ı Hakîm'i, maânîsindeki kudsiyetine ve kelimatındaki i'caza şayeste bir yazı ile yazsın. O mu'ciz-nüma kamete, hârîka bir libas giydirilsin. İşte o Nakkaş Zât, Kur'anı pek acib bir tarzda yazdı. Bütün kıymettar cevherleri, yazısında istimal etti. Hakaikının tenevvüüne işaret için bazı mücessem hurufatını elmas ve zümrüt ile ve bir kısmını lü'lü ve akik ile ve bir taifesini pırlanta ve mercanla ve bir nev'ini altun ve gümüş ile yazdı. Hem öyle bir tarzda süslendirip münakkaş etti ki, okumayı bilen ve bilmeyen herkes temasından hayran olup istihsan ederdi. Bahusus ehl-i hakikatın nazarına o surî güzelliği, manasındaki gayet parlak güzelliğin ve gayet şirin tezyinatın işaretini olduğundan, pek kıymettar bir antika olmuştur.

Sonra o Hâkim, şu musanna ve murassa Kur'anı, bir ecnebi feylesofa ve bir müslüman âlime gösterdi.

Hem tecrübe, hem mükâfat için emretti ki: "Herbiriniz, bunun hikmetine dair bir eser yazınız."

Evvelâ o feylesof, sonra o âlim, ona dair birer kitab te'lif ettiler. Fakat feylesofunkitabı, yalnız harflerin nakışlarından ve münasebetlerinden ve vaziyetlerinden ve cevherlerinin hâsiyetlerinden ve tarifatından bahseder. Manasına hiç ilişmez. Çünkü o ecnebî adam, arabî hattı okumayı hiç bilmez.

Hattâ o müzeyyen Kur'anı, bilmiyor ki bir kitabdır ve manayı ifade eden yazıdır. Belki ona münakkaş bir antika nazarıyla bakıyor. Lâkin çendan arabî bilmiyor fakat çok iyi bir mühendistir, güzel bir tasviridir, mahir bir kimyagerdir, sarraf bir cevhercidir. İşte o adam, bu san'atlara göre eserini yazdı.

Amma müslüman âlim ise ona baktığı vakit anladı ki: O, Kitab-ı Mübin'dir, Kur'an-ı Hakîm'dir.

İşte bu hakperest zât, ne tezyinat-ı zahiriyesine ehemmiyet verdi ve ne de hurufun nukuşuyla iştilal etti. Belki öyle bir şeyle meşgul oldu ki, milyon mertebe öteki adamın iştilal ettiği mes'elelerinden daha âlî, daha galî, daha latîf, daha şerîf, daha nâfi', daha câmi'... Çünkü nukuşun perdesi altında olan hakaik-i kudsiyesinden ve envâr-ı esrarından bahsederek gayet güzel bir tefsir-i şerîf yazdı. Sonra ikisi, eserlerini götürüp o Hâkim-i Zîşan'a takdim ettiler. O Hâkim, evvelâ feylesofun eserini aldı.

Baktı gördü ki: O hodpesend ve tabiatperest adam çok çalışmış, fakat hiç hakikî hikmetini yazmamış. Hiçbir manasını anlamamış, belki karıştırmış. Ona karşı hürmetsizlik, belki edepsizlik etmiş. Çünkü o menba-ı hakaik olan Kur'anı, manasız nukuş zannederek, mana cihetinde kıymetsizlik ile tahkir etmiş olduğundan, o Hâkim-i Hakîm dahi onun eserini başına vurdu, huzurundan çıkardı. Sonra öteki hakperest, müdakkik âlimin eserine baktı gördü ki: Gayet güzel ve nâfi' bir tefsir ve gayet hakîmane, mürşidane bir te'liftir. "Âferin, bârekâllah" dedi. İşte hikmet budur ve âlim ve hakîm, bunun sahibine derler.

Öteki adam ise, haddinden tecavüz etmiş bir san'atkârdır. Sonra onun eserine bir mükâfat olarak; herbir harfine mukabil, tükenmez hazinesinden "On altun verilsin" irade etti.

*herbiri birer **harf-i manidar** olan mevcudata

* huruf-u mevcudatın tezyinatında ve münasebatında **dalmış** ve sersemleşmiş, hakikatın **yolunu** şaşırılmış

-----oo0oo-----

İkinci Esas

*Felsefenin hâlis bir tilmizi, bir firavundur. Fakat menfaati için en hasis şeye ibadet eden bir firavun-u zelildir. Her menfaatli şeyi kendine "**Rab**" tanır.

Hem o dinsiz şakird, mütemerrid ve muanniddir. Fakat bir lezzet için nihayet zilleti kabul eden miskin bir mütemerriddir. Şeytan gibi şahısların, bir menfaat-ı hasise için ayağını öpmekle zillet gösterir denî bir muanniddir.

Hem o dinsiz şakird, cebbar bir mağrurdur. Fakat kalbinde nokta-i istinad bulmadığı için zâtında gayet acz ile âciz bir cebbar-ı hodfuruştur.

Hem o şakird, menfaatperest hodendiştir ki; gaye-i himmeti, nefis ve batnın ve fercin hevesatını tatmin ve menfaat-ı şahsiyesini, bazı menfaat-ı kavmiye içinde arayan dessor bir hodgâmdır.

*Amma hikmet-i Kur'anın hâlis tilmizi ise; bir abd'dir. Fakat a'zam-ı mahlukata da ibadete tenezzül etmez. Hem cennet gibi a'zam-ı menfaat olan bir şeyi, gaye-i ibadet kabul etmez bir abd-i azizdir. Hem hakikî tilmizi mütevazidir; selim, halimdir. Fakat Fâtırının gayrına, daire-i izni haricinde ihtiyarıyla tezellüle tenezzül etmez.

Hem fakir ve zaîftir, fakr ve za'fını bilir. Fakat onun Mâlik-i Kerim'i, ona iddihar ettiği uhrevî servet ile müstağnidir ve Seyyidinin nihayetsiz kudretine istinad ettiği için kavîdir.

Hem yalnız livechillah, rıza-i İlahî için, fazilet için amel eder, çalışır... İşte iki hikmetin verdiği terbiye, iki tilmizin müvazenesiyle anlaşılır.

-----oo0oo-----

Üçüncü Esas

**Amma hikmet-i felsefe ise*, hayat-ı içtimaiyede nokta-i istinadı, "kuvvet" kabul eder. Hedefi, "menfaat" bilir. Düstur-u hayatı, "cidal" tanır. Cemaatlerin rabitasını, "unsuriyet, menfi milliyeti" tutar. Semeratı ise, "hevesat-ı nefsanıyeyi tatmin ve hacat-ı beşeriyeyi tezyid"dir. Halbuki kuvvetin şe'ni, tecavüzdür. Menfaatin şe'ni, her arzuya kâfi gelmediğinden üstünde boğuşmaktır. Düstur-u cidalin şe'ni, çarpışmaktır. Unsuriyetin şe'ni, başkasını yutmakla beslenmek olduğundan, tecavüzdür... İşte bu hikmettendir ki, beşerin saadeti selb olmuştur.

Amma hikmet-i Kur'aniye ise, nokta-i istinadı, kuvvete bedel "hakk"ı kabul eder. Gayede menfaate bedel, "fazilet ve rıza-yı İlahî"yi kabul eder. Hayatta düstur-u cidal yerine, "düstur-u teavün"ü esas tutar. Cemaatlerin rabitalarında; unsuriyet, milliyet yerine "rabita-i dinî ve sınıfı ve vatani" kabul eder. Gayatı; hevesat-ı nefsanıyenin tecavüzatına sed çekip, ruhu maaliyata teşvik ve hissiyat-ı ulviyesini tatmin eder ve insanı kemalât-ı insaniyeye sevk edip insan eder. Hakkın şe'ni, ittifaktır. Faziletin şe'ni, tesanüddür. Düstur-u teavünün şe'ni, birbirinin imdadına yetişmektir. Dinin şe'ni, uhuvvettir, incizabdır. Nefsi gemlemekle bağlamak, ruhu kemalâta kamçılılamakla serbest bırakmanın şe'ni, saadet-i dareyndir.

-----oo0oo-----

Dördüncü Esas

***Birincisi:** Bir sultanın iki çeşit mükâlemesi, iki tarzda hitabı vardır. Birisi; âdi bir raiyet ile cüz'î bir iş için, hususî bir hacete dair, has bir telefonla konuşmaktır. Diğeri; saltanat-ı uzma ünvanıyla ve hilafet-i kübra namıyla ve hâkimiyet-i âmme haysiyetiyle evamirini etrafa neşir ve teşhir maksadıyla bir elçisiyle veya büyük bir memuruyla konuşmaktır ve haşmetini izhar eden ulvî bir fermanla mükâlemedir.

***İkinci Temsil:** Bir adam, elinde bir âyineyi güneşe karşı tutar. O âyine miktarınca bir ışık ve yedi rengi câmi' bir ziya alır. O nisbetle Güneşle münasebettar olur, sohbet eder ve o ışıklı âyineyi, karanlıklı hanesine veya dam altındaki bağına tevcih etse; güneşin kıymeti nisbetinde değil, belki o âyinenin kabiliyeti miktarınca istifade edebilir.

Diğeri ise, hanesinden veya bağının damından geniş pencereler açar. Gökteki güneşe karşı yollar yapar. Hakikî güneşin daimî ziyasıyla sohbet eder, konuşur ve lisan-ı hal ile böyle minnetdarane bir sohbet eder.

Der: "Ey yeryüzünü ışıyla yaldızlayan ve bütün çiçeklerin yüzünü güldüren dünya güzeli ve gök nazdanı olan nazenin güneş! Onlar gibi benim haneciğimi ve bahçeciğimi ısındırdın, ışıklandırdın." Halbuki âyine sahibi böyle diyemez. O kayıd altındaki güneşin aksi ise, âsârı mahduddur. O kayda göredir...

***Kur'an der ki:** "Eğer yerdeki ağaçlar **kalem** olup, denizler **mürekkeb** olsa, Cenab-ı Hakk'ın kelimatını **yazsalar**, bitiremezler."

*Kalbin **telefonuyla** vasıtasız münacat eden bir veli der: **حَدَّثَنِي قَلْبِي عَنْ رَبِّي** İşte bir padişahın saltanat-ı uzması haysiyetiyle çıkan fermanı, âdi bir adamla cüz'î bir mükâlemesinden ne kadar yüksek ve âlî ise; ve gökteki güneşin feyzinden istifade, âyinedeki aksinin cilvesinden istifadeden ne derece çok ve faik ise; Kur'an-ı Azîmüſſan dahi, o nisbette bütün kelâmların ve hep kitabların fevkindedir. "Kalbim benim Rabbinden haber veriyor.

-----oo0oo-----

On üçüncü Söz

*Kur'an-ı Mu'ciz-ül Beyan'ın bütün kâinattaki âdiyat namıyla yâdolunan, hârikulâde ve birer mu'cize-i kudret olan mevcudat üstündeki **âdet ve ülfet perdesini keskin beyanıyla yırtıp**, o hakaik-i acibeyi zîşuura açıp, nazar-ı ibretlerini celbedip, ukûle **tükenmez bir hazine-i ulûm** açar.

*Kur'an-ı Kerim'in ilim ve hikmet ve marifet-i İlahiye cihetiyle **servet ve gınası**; ve felsefenin ilim ve ibret ve marifet-i Sâni' cihetindeki **fakr ve iflasını** gör, ibret al!

*nasilki semada olan intizamsız yıldızların sureten adem-i intizamı cihetiyle herbir yıldız, kayıd altına girmeyip herbirisi ekser yıldızlara bir nevi merkez olarak daire-i muhitasındaki -birer birer- herbir yıldızla mevcudat beynindeki nisbet-i hafiyeye işaret olarak birer hatt-ı münasebet uzatıyor. Güya herbir tek yıldız, necm-i âyet gibi umum yıldızlara bakar birer gözü, müteveccih birer yüzü vardır. İşte intizamsızlık içinde kemal-i intizamı gör, ibret al!

*Kur'anın herbir âyeti, birer **necm-i sâkıb** gibi, i'caz ve hidayet **nurunu** neşr ile küfrün **zulûmatını** nasıl dağıttığını görmek, zevketmek istersen; kendini o asr-ı cahiliyette ve o sahra-yı bedeviyette farzet ki, herşey zulmet-i cehil ve gaflet altında **perde-i cümud u tabiata** sarılmış olduğu bir anda, birden

Kur'anın lisan-ı ulviyesinden **يُسَبِّحُ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ الْمَلِكِ الْقُدُّوسِ الْعَزِيزِ**

الحَكِيمِ gibi âyetleri işit, bak. O ölmüş veya yatmış mevcudat-ı âlem **يُسَبِّحُ** sadâsıyla işitenlerin zihninde nasıl diriliyorlar, hüşyar oluyorlar, kıyam edip zikrediyorlar. Hem o karanlık gökyüzünde

birer camid ateşpare olan yıldızlar ve yerdeki perişan mahlukat, **تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ**

sayhasıyla işitenlerin nazarında; gökyüzü bir **ağız**, bütün yıldızlar birer **kelime-i hikmet-nüma**, birer nur-u hakikat-eda; ve **arz bir kafa**; **berr ve bahr birer lisan**; ve bütün hayvanat ve nebatat birer **kelime-i tesbih-feşan** suretinde arz-ı dîdar eder.

*Gayet yüksek ve garib ve gayetle yayılmış acib bir ağaç farzedelim ki; o ağaç bir perde-i gayb altında, bir tabaka-i mesturiyet içinde saklanmış. Malûmdur ki: Bir ağacın, insanın a'zaları gibi; onun dalları, meyveleri, yaprakları, çiçekleri gibi bütün uzuvları arasında bir münasebet, bir tenasüb, bir müvazenet lâzımdır. Herbir cüz'ü, o ağacın mahiyetine göre bir şekil alır, bir suret verilir. İşte, hiç görünmeyen (ve halen görünmüyor) o ağaca dair biri çıksa, bir perde üstünde onun herbir azasına mukabil birer resim çekse, birer hudud çizse, dalından meyveye, meyveden yaprağa, bir tenasüble bir suret tersim etse ve birbirinden nihayetsiz uzak mebdede ve müntehasinin ortasında uzuvlarının aynı şekil ve suretini gösterecek muvafık tersimatla doldursa; elbette şübhe kalmaz ki, o ressam o gaybî ağacı gayb-aşına nazarıyla görür, ihata eder, sonra tasvir eder.

On üçüncü Sözün İkinci Makamı

*Âhireti tasdik eden, fakat sefahet ve dalalette gidenlere, bir **haps-i ebedî** ve bütün dostlarından bir tecrid içinde bir **haps-i münferid**, yalnız başına bir hapis kapısıdır

*Âhirete inanmayan ehl-i inkâr ve dalalet için bir **i'dam-ı ebedî kapısı**... Yani hem kendisini, hem bütün sevdiklerini **i'dam edecek bir darağacıdır**

*her vakit ölüm, **başını kesmek için** gelebiliyor

*aynı haberleri, keşf ve zevk ve şuhud ile tasdik eden ve **imza basan** yüzyirmidört milyon evliyanın

*Acaba yüzde bir ihtimal-i helâket bulunan bir tehlike yolunda gitmemek için, bir tek muhbirin sözü nazara alınsa ve onun sözünü dinlemeyip o yolda giden adamın, endişe-i helâketten gelen elem-i manevî, onun yemek iştahasını kaçırdığı halde

*her vakit oraya çağrılmasına **nöbetini** bekleyen bir insana verdiği o endişe

*ezelî **mukadderat piyangosundan** milyarlar altun ve elmasları kazandıracak bir bilet dahi iman **vesikasıyla** ona çıkmış

***zehirli bir bala benzeyen** sefihane ve heveskârane muvakkat bir lezzet-i gayr-ı meşruayı

*mazi, yani geçmiş zamanın hâdisatını, sinema ile halihazırda gösterdikleri **gibi**; istikbaldeki ahval dahi, meselâ elli sene sonraki halleri bir sinema ile gösterilse idi, ehl-i sefahet şimdiki güldüklerine yüzbinlerce nefrin ve nefret edip ağlayacaklardı

***Birkaç biçare gençlere verilen bir tenbih, bir ders, bir ihtardır**

*hayatınızı iman ile hayatlandırınız ve feraizle **zînetlendiriniz**

*Meselâ, burada gözünüz önünde bir darağacı dikilmiş. Onun yanında bir piyango (fakat pek büyük bir ikramiye biletleri veren) dairesi var. Biz buradaki on kişi alâküllihal, ister istemez, hiç başka çare yok, oraya davet edileceğiz, bizi çağıracaklar. Ve çağırma zamanı gizli olmasından her dakika, ya "Gel i'dam biletini al, darağacına çık!" veyahut "Gel, milyonlar altun kazandıran bir ikramiye bileti sana çıkmış gel, al!" demelerini beklerken, birden kapıya iki adam geldi.

Biri yarı çıplak güzel ve aldatıcı bir kadın, elinde zahiren gayet tatlı, fakat zehirli bir helva getirip yedirmek istiyor.

Diğer biri de; aldatmaz ve aldanmaz ciddî bir adam, o kadının arkasından girdi. Dedi ki: "Size bir tılsım, bir ders getirdim. Bunu okusanız, o helvayı yemezseniz, o darağacından kurtulursunuz. Bu tılsım ile o emsalsiz ikramiye biletini alırsınız. İşte bu darağacında zâten gözünüzle görüyorsunuz ki, bal yiyenler oraya giriyorlar ve oraya girinceye kadar o helvanın zehirinden dehşetli karın sancısı çekiyorlar ve o büyük ikramiye biletini alanlar çendan görünmüyorlar ve zahiren onlar da o darağacına çıktıkları görünüyor. Fakat onlar asılmadıklarını, belki oradan kolayca ikramiye dairesine girmek için basamak yaptıklarını milyonlar şahidler var, haber veriyorlar. İşte pencerelerden bakınız.

En büyük memurlar ve bu işle alâkadar büyük zâtlar yüksek sesle ilân ediyorlar ve haber veriyorlar ki; o darağacına gidenleri aynelyakîn gözünüz ile gördüğünüz gibi, bu ikramiye biletini tılsımcılar aldıklarını hiç şek ve şübhesiz gündüz gibi kat'î biliniz." dedi.

*ecel **cellâdı**, başını kesmek için gelebilir.

-----oo0oo-----

Risale-i Nur Mizanlarından On üçüncü Söz'ün İkinci Makamının Haşiyesidir

*Hususan gençlik **darbesini** yiyip

*Evet gençlik **damarı**, akıldan ziyade hissiyatı dinler... His ve heves ise **kördür, akibeti görmez**

*Eğer mahpus, zulmen mahkûm olmuş ise, farz namazını kılmak şartıyla, herbir saati, bir gün ibadet olduğu gibi, o hapis onun hakkında bir **çilehane-i uzlet** olup eski zamanda mağaralara girerek ibadet eden **münzevi sâlihlerden** sayılabilirler.

Meselâ, birkaç gün sonra aç ve susuz olmak ihtimalinden, bugün o niyetle mütemadiyen ekmek yese ve su içse, ne derece divaneliktir. Aynen öyle de, geçmiş ve gelecek elemli saatleri -ki hiç ve madum ve yok olmuşlar- şimdi düşünüp sabırsızlık göstermek ve kusurlu nefsinı bırakıp, Allah'tan şekva etmek gibi "Of, of" etmek divaneliktir

-----oo0oo-----

Meyve Risalesi'nden Altıncı Mes'ele

*Meselâ: Nasılki mükemmel bir eczahane ki, her kavanozunda hârîka ve hassas mizanlarla alınmış hayattar macunlar ve tiryaklar var. Şübhesiz gayet meharetli ve kimyager ve hakîm bir eczacıyı gösterir. Öyle de, küre-i arz eczahanesinde bulunan dört yüz bin çeşit nebatat ve hayvanat kavanozlarındaki zîhayat macunlar ve tiryaklar cihetiyle, bu çarşıdaki eczahanedeki ne derece ziyade mükemmel ve büyük olması nisbetinde, okuduğunuz fenn-i tıp mikyasıyla küre-i arz eczahane-i kübrasının eczacısı olan Hakîm-i Zülcelal'i hattâ kör gözlere de gösterir, tanıttırır.

Hem meselâ: Nasıl bir hârîka fabrika ki, binler çeşit çeşit kumaşları basit bir maddeden dokuyor. Şeksiz, bir fabrikatörü ve meharetli bir makinisti tanıttırır. Öyle de, küre-i arz denilen yüzbinler başlı, her başında yüzbinler mükemmel fabrika bulunan bu seyyar makine-i Rabbaniye, ne derece bu insan fabrikasından büyükse, mükemmelse, o derecede okuduğunuz fenn-i makine mikyasıyla küre-i arzın ustasını ve sahibini bildirir ve tanıttırır.

Hem meselâ, nasılki gayet mükemmel binbir çeşit erzak etrafından celbedip içinde muntazaman istif ve ihzar edilmiş depo ve iaşe anbarı ve dükkân, şeksiz bir fevkalâde, iaşe ve erzak mâlikini ve sahibini ve memurunu bildirir. Öyle de, bir senede yirmidört bin senelik bir dairede muntazaman seyahat eden ve yüzbinler ve ayrı ayrı erzak isteyen taifeleri içine alan ve seyahatıyla mevsimlere uğrayıp, baharı bir büyük vagon gibi, binler ayrı ayrı taamlarla doldurarak, kışta erzakı tükenen biçare zîhayatlara getiren ve küre-i arz denilen bu Rahmanî iaşe anbarı ve bir sefine-i Sübhaniye ve binbir çeşit cihazatı ve malları ve konserve paketleri taşıyan bu depo ve dükkân-ı Rabbanî, ne derece o fabrikadan büyük ve mükemmel ise; okuduğunuz ve okuyacağınız fenn-i iaşe mikyasıyla, o kat'iyette ve o derecede küre-i arz deposunun sahibini, mutasarrıfını, müdebbirini bildirir, tanıttırır, sevdendir.

Hem nasilki dörtyüz bin millet içinde bulunan ve her milletin istediği erzakı ayrı ve istimal ettiği silâhı ayrı ve giydiği elbisesi ayrı ve talimatı ayrı ve terhisatı ayrı olan bir ordunun mu'cizekâr bir kumandanı, tek başıyla bütün o ayrı ayrı milletlerin ayrı ayrı erzaklarını ve çeşit çeşit eslihalarını ve elbiselerini ve cihazatlarını, hiçbirini unutmuyarak ve şaşırılmayarak verdiği o acib ordu ve ordugâh, şübhesiz bedahetle o hârika kumandanı gösterir, takdîrkârane sevdirebilir.

Hem nasilki: Bir hârika şehirde milyonlar elektrik lâmbaları hareket ederek her yeri gezerler, yanmak maddeleri tükenmiyor bir tarzdaki elektrik lâmbaları ve fabrikası, şeksiz, bedahetle elektriği idare eden ve seyyar lâmbaları yapan ve fabrikayı kuran ve işial maddelerini getiren bir mu'cizekâr ustayı ve fevkalâde kudretli bir elektrikçiye hayretler ve tebriklerle tanıtılır. Yaşasınlar ile sevdirebilir.

Hem meselâ, nasilki bir kitab bulunsa ki: Bir satırında bir kitab ince yazılmış ve herbir kelimesinde ince kalemle bir sure-i Kur'aniye yazılmış, gayet manidar ve bütün mes'eleleri birbirini teyid eder ve kâtibini ve müellifini fevkalâde meharetli ve iktidarlı gösteren bir acib mecmua, şeksiz, gündüz gibi, kâtib ve musannifini kemalâtıyla, hünerleriyle bildirir, tanıtılır. Mâşâallah, Bârekâllah cümleleriyle takdir ettirir.

Ondördüncü Söz

*Evet müteaddid eşya bir cemaat şekline girse, bir şahs-ı manevîsi olacaktır. Eğer o cem'iyet, imtizaç edip ittihad şekline alsa, onu temsil edecek bir şahs-ı manevîsi, bir nevi ruh-u manevîsi ve vazife-i tesbihîyesini görecek bir melek-i müekkeli olacaktır. İşte bak, misal olarak bu Barla ağzının, şu dağ lisanının bir muazzam kelimesi olan bu odamızın önündeki çınar ağacına bak, gör: Ağacın şu üç başının her başında kaç yüz dal dilleri var ve her dilde bak, kaç yüz mevzun ve muntazam meyve kelimeleri var ve her meyvede dikkat et, kaç yüz kanatlı mevzun tohumcuk harfleri, Emr-i **كُنْ فَيَكُونُ** e mâlik Sâni'-i Zülcelal'ine ne kadar belîg bir medih ve fasih bir tesbih ettiğini işittiğin, gördüğün gibi; ona müekkel melek dahi, ona göre âlem-i manada müteaddid diller ile tesbihatını temsil ediyor ve hikmeten öyle olmak gerektir.

*Güneş ulviyetiyle beraber bütün şeffaf ve parlak şeylere nihayet derecede yakın, belki onların zâatlarından onlara daha yakın olduğu, cilvesiyle ve timsaliyle ve tasarrufa benzer çok cihetlerle onları müteessir ettiği halde; o şeffaf şeyler ise, binler sene ondan uzaktırlar. Onu hiçbir vecihle müteessir edemezler, kurbîyet dava edemezler.

Hem o Güneş, her şeffaf zerreye, hattâ ziyası nereye girmiş ise orada hazır ve nâzır gibi olduğu, o zerrenin kabiliyet ve rengine göre Güneşin aksi ve bir nevi timsali görünmesiyle anlaşılır.

Hem Güneşin azamet-i nuraniyeti derecesinde ihatası, nüfuzu ziyadeleşir. Nuraniyet azametindedir ki, en küçük ufak şeyler, ondan gizlenip kaçamazlar.

Demek azamet-i kibriyası, cüz'î ve ufak şeyleri, nuraniyet sırrıyla harice atmak değil; bilakis daire-i ihatasına alıyor.

Hem güneşi, mazhar olduğu cilvelerde ve vazifelerde farz-ı muhal olarak fâil-i muhtar

farzetsek, o derece sühulet ve sür'at ve vüs'at içinde, zerreden katreden deniz yüzünden seyyarata kadar izn-i İlahî ile öyle işliyor ki, şu tasarrufat-ı azîmeyi yalnız bir mahz-ı emir ile yapar, tahayyül edilebilir. Zerre ile seyyare, emrine karşı müsavidirler. Deniz yüzüne verdiği feyzi, zerreye de kabiliyetine göre kemal-i intizam ile verir.

Birinci Temsil: Meselâ şâhane bir bağ var ki, nihayetsiz meyvedar ve çiçekdar masnu'lar içinde bulunuyorlar. Ona nezaret etmek için pek çok hademeler tayin edilmiş. Bir hizmetkârın vazifesi dahi, yalnız o bağa yayılacak ve içilecek suyun mecrasındaki deliğin kapağını açmaktır ve şu hizmetkâr ise tenbellik etti, deliğin kapağını açmadı. O bağın tekemmülüne hâle geldi veyahut kurudu. O vakit Hâlık'ın san'at-ı Rabbanîyesinden ve Sultan'ın nezaret-i şahanîyesinden ve ziya ve hava ve toprağın hizmet-i bendeganesinden başka bütün hademelerin, o sersemden şekvaya hakları vardır. Zira hizmetlerini akîm bıraktı veya zarar verdi.

İkinci Temsil: Meselâ cesîm bir sefine-i Sultaniyede, âdi bir adam cüz'î vazifesini terketmesiyle, bütün gemideki vazifedarların netaic-i hidematına hâle getirdiğinden ve bazı da mahvettiğinden, bütün o vazifedarlar namına gemi sahibi ondan şedit şikayet eder. Kusur sahibi ise, diyemez ki: "Ben bir âdi adamım, ehemmiyetsiz ihmalimden şu şiddete müstehak değildim." Çünkü tek bir adem, hadsiz ademleri intac eder. Fakat vücud kendine göre semere verir. Çünkü bir şeyin vücudu, bütün şerait ve esbabın vücuduna mütevakkıf olduğu halde; o şeyin ademi, intifası, tek bir şartın intifasıyla ve tek bir cüz'ün ademiyle netice itibariyle mün'adim olur. Bundandır ki: "Tahrib, tamirden pek çok defa eshel olduğu" bir düstur-u mütearife hükmüne geçmiştir

-----oo0oo-----

Gafil Kafaya Bir Tokmak Ve Bir Ders-İ İbrettir.

*Ey gaflete dalıp ve bu hayatı tatlı görüp ve âhireti unutup, dünyaya talib bedbaht nefsim! Bilir misin neye benzersin? Deve kuşuna... Avcıyı görür, uçamıyor; başını kuma sokuyor, tâ avcı onu görmesin. Koca gövdesi dışarda. Avcı görür. Yalnız o, gözünü kum içinde kapamış, görmez

*Meselâ; şu karyede (yani Barla'da) iki adam bulunur. Birisinin yüzde doksandokuz ahbabı İstanbul'a gitmişler. Güzelce yaşıyorlar. Yalnız birtek burada kalmış. O dahi oraya gidecek. Bunun için şu adam İstanbul'a müştaktır, orayı düşünür. Ahbaba kavuşmak ister. Ne vakit ona denilse "Oraya git", sevinip gülerek gider. İkinci adam ise, yüzde doksandokuz dostları buradan gitmişler. Bir kısmı mahvolmuşlar. Bir kısmı, ne görür, ne de görünür yerlere sokulmuşlar. Perişan olup gitmişler, zanneder. Şu biçare adam ise, bütün onlara bedel yalnız bir misafire ünsiyet edip teselli bulmak ister. Onunla o elîm âlâm-ı firakı kapamak ister.

*küre-i arzın benî-Âdemden, bahusus ehl-i imandan beğenmediği bir kısım etvar-ı gafletin sıklet-i manevîyesinden **omuz silkmeye benzeyen** zelzele gibi..

-----oo0oo-----

On Dördüncü Sözün Zeyli

*Büyük hatalar ve cinayetler te'hir ile büyük merkezlerde ve küçücük cinayetler ta'cil ile küçük merkezlerde verildiği gibi; mühim bir hikmete binaen ehl-i küfrün cinayetlerinin kısm-ı a'zamı, Mahkeme-i Kübra-yı Haşre te'hir edilerek ehl-i imanın hataları, kısmen bu dünyada cezası verilir.

*Meselâ: Bir adam bir tüfek ile birisini vurdu. Vuran adama hiç bakılmasa, yalnız fişekteki barutun

ateş alması noktasına hasr-ı nazar edip, bîçare maktûlün büsbütün hukukunu zayi' etmek; ne derece belâhet ve divaneliktir. Aynen öyle de: Kadîr-i Zülcelal'in müsahhar bir memuru, belki bir gemisi, bir tayyaresi olan küre-i arzın içinde bulunan ve hikmet ve irade ile iddihar edilen bir bombayı, ehl-i gaflet ve tuğyanı uyandırmak için "ateşlendir" diye olan emr-i Rabbanîyi unutmak ve tabiata sapsamak, hamakatın en eşneidir.

*Meselâ: "Güneşin bir maddesi, elektrikle çarpmasıdır. Hem birer irade-i külliye ve birer ihtiyar-ı âmm ve birer hâkimiyet-i nev'iyenin ünvanları bulunan ve "âdetullah" namıyla yâdedilen fitrî kanunların birisine, hususî ve kasdî bir hâdise-i rububiyeti irca' eder. O irca' ile, onun nisbetini irade-i ihtiyariyeden keser; sonra tutar tesadüfe, tabiata havale eder. Ebucehil'den ziyade muzaaf bir eçheliyet gösterir. Bir neferin veya bir taburun zaferli harbini bir nizam ve kanun-u askeriyeye isnad edip; kumandanından, padişahından, hükûmetinden ve kasdî harekâttan alâkasını keser misillü âsi bir divane olur.

Hem meyvedar bir ağacın bir çekirdekten icadı gibi, bir tırnak kadar bir odun parçasından çok mu'cizatlı bir usta, yüz okka muhtelif taamları, yüz arşın muhtelif kumaşları yapsa; bir adam o odun parçasını gösterip dese: "Bu işler, tabî ve tesadüfî olarak bundan olmuş." O ustanın hârika san'atlarını, hünelerlerini hiçe indirse, ne derece bir hamakattır. Aynen öyle de...

-----oo0oo-----

On Beşinci Söz

*küre-i arz küçüklüğüyle beraber semavata karşı gelebilir. Çünkü nasilki daimî bir çeşme, vâridatsız büyük bir gölden daha büyük denilebilir.

Hem bir ölçek ile bir şey ölçerek başka yere nakledilen ve onun elinden geçmiş ve ona girmiş çıkmış bir mahsulâtla, zahiren binler defa ölçekten büyük ve dağ gibi bir cisimle o ölçek müvazeneye çıkabilir.

Aynen öyle de: Küre-i arz, Cenab-ı Hak onu san'atına bir meşher ve icadına bir mahşer ve hikmetine medar ve kudretine mazhar ve rahmetine mezher ve Cennetine mezraa ve hadsiz kâinata ve mahlukat âlemlerine ölçek ve mazi denizlerine ve gayb âlemine akacak bir çeşme hükmünde icad etmiş.

Her sene kat kat ve katmerli yüzbin tarzda, masnuattan dokunmuş gömleklerini değiştirdiği ve çok defa dolup maziye boşaltarak gayb âlemine döktüğü bütün o müteceddid âlemleri ve arzın müteaddid gömleklerini nazara al; yani, bütün mazarını hazır farzet. Sonra yeknesak ve bir derece basit semavata karşı müvazene et.

Göreceksin ki: Arz, ziyade gelmezse, noksan da kalmaz. İşte رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ sırrını anla.

*Nasilki bir padişahın daire-i hükûmeti itibariyle ayrı ayrı pek çok ünvanları, isimleri bulunur. Meselâ: Daire-i adliye onu "**Hâkim-i Âdil**" namıyla yâd eder. Daire-i askeriyeye onu "**Kumandan-ı A'zam**" namıyla bilir. Daire-i meşihat onu "**Halife**" ismiyle zikreder. Daire-i mülkiye onu "**Sultan**" namıyla tanır. Mutî' ahali ona "**Merhametkâr** Padişah" derler. Âsi insanlar ona "**Kahhar Hâkim**" derler. Daha bunlara kıyas et. İşte bazı vakit oluyor ki, bütün ahali onun elinde olan o padişah-ı âlî; âciz, zelim

bir âsiyi bir emir ile i'dam etmiyor. Belki Hâkim-i Âdil ismiyle onu mahkemeye gönderir. Hem muktedir, hem sadık bir memurunu taltife liyakatını biliyor. Fakat hususî ilmiyle, hususî telefonuyla onu taltif etmiyor. Belki haşmet-i saltanat ve tedbir-i hükûmet ünvanıyla mükâfata istihkakını teşhir etmek için bir meydan-ı müsabaka açar; vezirine emreder, ahaliyi temaşaya davet eder. Bir istikbal-i siyasî yaptırır. Muhteşem bir imtihan-ı ulvî neticesinde bir mecma-ı âlîde onu taltif eder. Liyakatını ilân eder.

Daha başka cihetleri bunlara kıyas et. İşte **وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَى** ezel ve ebed sultanının pek çok esma-i hüsnası vardır...

-----oo0oo-----

On Beşinci Söz'ün Zeyli

*Beşer kelâmı farzedip, öyle baktım. Gördüm ki: Nasıl Bayezid'in elektrik düğmesi çevrilip söndürülünce ortalık karanlığa düşer. Öyle de o farz ile Kur'anın parlak ışıkları gizlenmeğe başladı.

*münaza'un fih bir mal bulunsa, eğer iki müddeî birbirine yakın ise ve kurbiyet-i mekân varsa; o vakit o mal, ikisinden başka birinin elinde veya ikisinin elleri yetişecek bir surette bir yere bırakılacak. Hangisi isbat etse o alır. Eğer o iki müddeî birbirine gayet uzak, biri maşrıktta, biri mağribde ise; o vakit kaideten "sahib-ül yed" kim ise onun elinde bırakılacaktır. Çünkü ortada bırakmak kabil değildir. İşte Kur'an kıymettar bir maldır...

*Bir kerre beşer kelâmı farzedilse, yani arşa bağlanan o muazzam pırlanta yere atılsa; bütün mihlaların kuvvetinde ve çok bürhanların metanetinde birtek bürhan lâzım ki, onu yerden kaldırıp arş-ı manevîye çaksın. Tâ küfrün zulûmatından kurtulup, imanın envârına erişsin.

*Nasilki Peygamberimiz, mu'cizatından ve hasaisinden başka, ef'al ve ahval ve etvarında beşeriyette kalıp, beşer gibi âdet-i İlahiyeye ve evamir-i tekviniyesine münkad ve muti' olmuş. O da soğuk çeker, elem çeker ve hâkeza... Herbir ahval ve etvarında hârikulâde bir vaziyet verilmemiş. Tâ ki ümmetine ef'aliyle imam olsun, etvarıyla rehber olsun, umum harekâtıyla ders versin. Eğer her etvarında hârikulâde olsa idi, bizzât her cihetçe imam olamazdı. Herkese mürşid-i mutlak olamazdı. Bütün ahvaliyle Rahmeten lil-âlemîn olamazdı. Aynen öyle de: Kur'an-ı Hakîm ehl-i şuura imamdır, cin ve inse mürşiddir....

*bir beşer kendi başına böyle yapması ve muvaffak olması hiçbir cihetle mümkün değildir. Belki, yüz derece muhaldir. Çünkü birbirine yakın zâtlar birbirini taklid edebilirler. Bir cinsten olanlar, birbirinin suretine girebilirler. Mertebece birbirine yakın olanlar, birbirinin makamlarını taklid edebilirler. Muvakkaten insanları iğfal ederler. Fakat daimî iğfal edemezler. Çünkü ehl-i dikkat nazarında alâküllihal etvar ve ahvali içindeki tasannuatlar ve tekellüfatlar sahtekârlığını gösterecek. Hilesi devam etmeyecek.

Eğer, sahtekârlıkla taklide çalışan; ötekinden gayet uzaksa, meselâ âdi bir adam, İbn-i Sina gibi bir dâhîyi ilimde taklid etmek istese ve bir çoban bir padişahın vaziyetini takinsa elbette hiç kimseyi aldatamayacak. Belki kendi maskara olacak.

Herbir hali bağıracak ki: Bu sahtekârdır. İşte, hâşâ yüzbin defa hâşâ!.. Kur'an, beşer kelâmı farzedildiği vakit: Nasıl bir yıldız böceği bin sene tekellüfsüz hakikî bir yıldız olarak rasad ehline

görünsün.. hem bir sinek bir sene tamamen tavus suretini tasannu'suz, temaşa ehline gösterebilir.. hem sahtekâr, âmi bir nefer; namdar, âlî bir müşirin tavrını takınsın, makamında otursun, çok zaman öyle kalsın, hilesini ihsas etmesin.. hem müfteri, yalancı itikadsız bir adam; müddet-i ömründe daima en sadık, en emin, en mu'tekid bir zâtın keyfiyetini ve vaziyetini en müdakkik nazarlara karşı telaşsız gösterebilir, dâhilerin nazarında tasannuu saklansın!.. Bu ise yüz derece muhaldir. Ona hiçbir zîakıl mümkün diyemez. Öyle de farzetmek dahi, bedihî bir muhali vaki' farzetmek gibi bir hezeyandır.

*Evvelâ, gayet uzak mesafeden bakılsa, en büyük şey, en küçük şey gibi görünebilir. Bir yıldız, bir mum kadar denilebilir.

*Hem tebaî, sathî bir nazarla bakılsa, gayet muhal bir şey, mümkün görünebilir. Bir zaman bir ihtiyar adam Ramazan hilâlini görmek için semaya bakmış. Gözüne bir beyaz kıl inmiş. O kılı Ay zannetmiş. Ay'ı gördüm demiş. İşte muhaldir ki; hilâl, o beyaz kıl olsun. Fakat kasden ve bizzât Ay'a baktığı ve saç tebaî ve dolayısıyla ve ikinci derecede görüldüğü için o muhali mümkün telakki etmiş.

*nasıl kulaklı ami tabakası i'caz-ı Kur'an fehminde demiş: Kur'an, bütün dinlediğim ve dünyada mevcut kitablara kıyas edilse, hiçbirisine benzemiyor ve onların derecesinde değildir. Öyle ise ya Kur'an umumunun altındadır veya umumunun fevkinde bir derecesi vardır. Umumun altındaki şık ise, muhal olmakla beraber, hiçbir düşman hattâ şeytan dahi diyemez ve kabul etmez. Öyle ise Kur'an, umum kitabların fevkindedir. Öyle ise mu'cizedir. Aynen öyle de...

-----oo0oo-----

On Altıncı Söz

*Bir tek zât, muhtelif meraya vasıtasıyla külliyyet kesbeder. Cüz'î-yi hakikî iken, umumî şununata mâlik bir küllî hükmüne geçer. Meselâ: Şems bir cüz'î-yi müşahhas iken, eşya-yı şeffafe vasıtasıyla öyle bir küllî hükmüne geçer ki, rûy-i zemini timsalleriyle, akisleriyle dolduruyor. Hattâ katarat ve parlak zerrat adedince cilveleri bulunuyor. Güneşin harareti ve ziyası ve ziyanın içinde olan yedi renkli elvan-ı seb'ası, herbirisi mukabilindeki eşyaya muhit, âmm ve şamil oldukları halde; herbir şeffaf şey dahi güneşin timsaliyle beraber harareti, hem ziyayı, hem elvan-ı seb'ayı göz bebeğinde saklıyor. Ve safi kalbini ona bir taht yapıyor.

Demek Şems, vâhidîyet haysiyetiyle ona mukabil umum eşyaya muhit olduğu gibi, ehadiyyet cihetiyle herbir şeyde Güneş çok vasıflarıyla beraber bir nevi cilve-i zâtıyla bulunur. Madem temsilden temessül bahsine geçtik. Temessülün çok enva'ından şu mes'eleye medar olacak üç nev'ine işaret ederiz.

Birincisi: Kesif, maddî şeylerin akisleridir. O akisler hem gayrdır, ayn değil. Hem mevattır, ölüdür. Hüviyyet-i suriyesinden başka hiçbir hasiyete mâlik değil. Meselâ sen âyineler mahzenine girsen, bir Said binler Said olur. Fakat zîhayat yalnız sensin, ötekiler ölüdürler. Hayat hassaları onlarda yoktur.

İkincisi: Maddî nuraninin akisleridir. Şu akis ayn değil, fakat gayr da değil. Mahiyeti tutmuyor, fakat o nuraninin ekser hasiyetlerine mâliktir. Onun gibi hayy sayılıyor. Meselâ: Şems dünyaya girdi. Herbir âyinede aksini gösterdi. O akislerin herbirinde, Güneş'in hassaları hükmünde olan ziya ve ziyadaki elvan-ı seb'a bulunuyor.

Eğer faraza Güneş zîşuur olsa idi, harareti ayn-ı kudreti, ziyası ayn-ı ilmi, elvan-ı seb'ası sıfat-ı

seb'ası olsa idi; o vakit o tek ve yekta bir güneş, bir anda herbir âyinede bulunur, herbirisini kendine bir arş ve bir çeşit telefon yapabilirdi. Birbirine mani olmazdı. Herbirimizle âyinemiz vasıtasıyla görüşebilirdi. Biz ondan uzak iken, o bize bizden daha yakın olurdu.

Üçüncüsü: Nurani ruhların aksidir. Şu akis, hem hayyır hem ayndır. Fakat âyinelerin kabiliyeti nisbetinde tezahür ettiğinden, o ruhun mahiyet-i nefs-ül emriyesini tamamen tutmuyor. Meselâ: Hazret-i Cebrail Aleyhisselâm, Dıhye suretinde huzur-u Nebevîde bulunduğu bir anda, huzur-u İlahîde haşmetli kanatlarıyla Arş-ı A'zam'ın önünde secdeye gider. Hem o anda hesabsız yerlerde bulunur, evamir-i İlahiyeyi tebliğ ederdi.

Bir iş bir işe mani olmazdı. İşte şu sırdandır ki; mahiyeti nur ve hüviyeti nuraniye olan Hazret-i Peygamber Aleyhissalâtü Vesselâm, dünyada bütün ümmetinin salavatlarını birden işitir ve kıyamette bütün asfiya ile bir anda görüşür. Birbirisine mani olmaz. Hattâ evliyadan, ziyade nuraniyet kesbeden ve ebdal denilen bir kısmı, bir anda birçok yerlerde müşahede ediliyormuş. Aynı zât, ayrı ayrı çok işleri görüyormuş.

Evet, nasıl cismaniyata cam ve su gibi şeyler âyine olur. Öyle de, ruhaniyata dahi hava ve esir ve âlem-i misalin bazı mevcudatı âyine hükmünde ve berk ve hayal sür'atinde bir vasıta-i seyr ü seyahat suretine geçerler ve o ruhanîler hayal sür'atıyla o meraya-yı nazifede, o menazil-i latifede gezerler. Bir anda binler yerlere girerler.

Madem Güneş gibi âciz ve müsahhar mahluklar ve ruhanî gibi madde ile mukayyed nimmurani masnu'lar, nuraniyet sırrıyla bir yerde iken pekçok yerlerde bulunabilirler. Mukayyed bir cüz'î iken, mutlak bir küllî hükmünü alırlar. Bir anda cüz'î bir ihtiyar ile pek çok işleri yapabilirler.

*Evet, nasıl Güneş kayıtsız nuru, maddesiz aksi vasıtasıyla sana, senin göz bebeğinden daha yakın olduğu halde; sen mukayyed olduğun için ondan gayet uzaksın. Ona yanaşmak için, çok kayıdlardan tecerrüd etmek, çok meratib-i külliyyeden geçmek lâzım gelir. Âdeta manen yer kadar büyüyüp, Kamer kadar yükselip, sonra doğrudan doğruya Güneşin mertebe-i asliyesine bir derece yanaşabilir ve perdesiz görüşebilirsin. Öyle de...

*Nasılki terzi gibi bir san'atçı, birçok külfetler, meharetlelerle musanna birşeyi icad eder ve ona bir model yapar. Sonra onun emsalini külfetsiz çabuk yapabilir. Hattâ bazan öyle bir derece sühulet peyda eder ki, güya emreder yapılır ve öyle kuvvetli bir intizam kesbeder, (saat gibi) güya bir emrin dokunmasıyla işlenir ve işler. Öyle de...

*Meselâ: **وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَى** Bir padişahın çok isimleri içinde "kumandan" ismi çok mütedâhil dairelerde tezahür eder. Serasker daire-i külliyesinden tut, müşiriyet ve ferikiyet, tâ yüzbaşı, tâ onbaşıya kadar geniş ve dar, küllî ve cüz'î dairelerde de zuhur ve tecellisi vardır. Şimdi, bir nefer hizmet-i askeriyesinde onbaşı makamında tezahür eden cüz'î kumandanlık noktasını merci tutar, kumandan-ı a'zamına şu cüz'î cilve-i ismiyle temas eder ve münasebettar olur.

Eğer asıl ismiyle temas etmek, ona o ünvan ile görüşmek istese, onbaşılıktan tâ serasker mertebe-i külliyesine çıkmak lâzımgelir.

Demek padişah, o nefere ismiyle, hükmüyle, kanunuyla ve ilmiyle, telefonuyla ve tedbiriyle

ve eğer o padişah, evliya-i ebdaliyeden nuranî olsa, bizzât huzuruyla gayet yakındır. Hiçbir şey mani olup, hail olamaz. Halbuki o nefer, gayet uzaktır. Binler mertebeler hail, binler hicablar fâsıldır. Fakat bazan merhamet eder, hilaf-ı âdet; bir neferi huzuruna alır, lütfuna mazhar eder. Öyle de...

*Nasılki bir nefer, bayram gibi bir yevm-i mahsusta ferik dairesinde bir ferik gibi padişahın bayramına gider ve lütfuna mazhar olur. Öyle de: Bir hacı, ne kadar ami de olsa, kat'-ı meratib etmiş bir veli gibi umum aktar-ı arzın Rabb-ı Azîmi ünvanıyla Rabbine müteveccihdir. Bir ubudiyet-i külliye ile müşerreffir.

-----oo0oo-----

On Yedinci Söz

*nasıl vazife uğrunda, mücahede işinde telef olan bir nefere şehadet rütbesini veriyor ve kurban olarak kesilen bir koyuna, âhirette cismanî bir vücud-u bâki vererek Sırat üstünde, sahibine burak gibi bir bineklik mertebesini vermekle mükâfatlandırıyor. Öyle de, sair zîruh ve hayvanatın dahi...

*Dünya, bir kitab-ı Samedanîdir. Huruf ve kelimatı nefislerine değil, belki başkasının zât ve sıfât ve esmasına delalet ediyorlar. Öyle ise manasını bil al, nukuşunu bırak git.

Hem bir mezraadır, ek ve mahsulünü al, muhafaza et; müzahrefatını at, ehemmiyet verme.

Hem birbiri arkasında daim gelen geçen âyineler mecmuasıdır. Öyle ise, onlarda tecelli edeni bil, envârını gör ve onlarda tezahür eden esmanın tecelliyatını anla ve müsemmalarını sev ve zevale ve kırılmaya mahkûm olan o cam parçalarından alâkanı kes.

Hem seyyar bir ticaretgâhtır. Öyle ise alış-verişini yap, gel ve senden kaçan ve sana iltifat etmeyen kafilelerin arkalarından beyhude koşma, yorulma.

Hem muvakkat bir seyrangâhtır. Öyle ise, nazar-ı ibretle bak ve zahirî çirkin yüzüne değil; belki Cemil-i Bâki'ye bakan gizli, güzel yüzüne dikkat et, hoş ve faideli bir tenezzüh yap, dön ve o güzel manzaraları irae eden ve güzelleri gösteren perdelerin kapanmasıyla akılsız çocuk gibi ağlama, merak etme.

Hem bir misafirhanedir. Öyle ise, onu yapan Mihmandar-ı Kerim'in izni dairesinde ye, iç, şükret. Kanunu dairesinde işle, hareket et. Sonra arkana bakma, çık git. Herzekârane fuzulî bir surette karışma. Senden ayrılan ve sana ait olmayan şeylerle manasız uğraşma ve geçici işlerine bağlanıp boğulma...."

*Demek değmez ki alınsa, çürük maldır hep bu çarşıda. Öyle ise geç, iyi mallar dizilmiş arkasında...

*Nasılki yıldız böceği, kendi ışıkçığına itimad eder. Gecenin hadsiz zulümatında kalır. Bal arısı, kendine güvenmediği için, gündüzün güneşini bulur. Bütün dostları olan çiçekleri, Güneşin ziyasıyla yaldızlanmış müşahede eder. Öyle de: Kendine, vücuduna ve enaniyetine dayansan...

-----oo0oo-----

On sekizinci Söz

*Eğer binler meyve veren incirin menşei olan küçük bir çekirdeği ve yüz salkım ona takılan üzümün siyah kurucuk çubuğu; bütün o meyveleri, o salkımları kendi hünerleri olduğu ve onlardan istifade edenler o çubuğa, o çekirdeğe medh ve hürmet etmek lâzım olduğu, hak bir dava ise; senin dahi sana yüklenen nimetler için fahre, gurura belki bir hakkın var

-----oo0oo-----

On dokuzuncu Söz

*En ziyade insanı tahrik eden meraktır. Hattâ eğer sana denilse: "Yarı ömrünü, yarı malını versen; Kamer'den ve Müşteri'den biri gelir, Kamer'de ve Müşteri'de ne var ne yok, ahvalini sana haber verecek. Hem doğru olarak senin istikbalini ve başına ne geleceğini doğru olarak haber verecek." Merakın varsa vereceksin. Halbuki şuzât, öyle bir Sultan'ın ahbarını söylüyor ki...

-----oo0oo-----

İki Mühim Suale Karşı İki Mühim Cevab

*Meselâ; tayyare-i beşer Kur'ana dese: "Bana bir hakk-ı kelâm ver, âyâtında bir mevki ver." Elbette o daire-i rububiyetin tayyareleri olan Seyyarat, Arz, Kamer; Kur'an namına diyecekler: "Burada cirmin kadar bir mevki alabilirsin." Eğer beşerin taht-el bahrleri, âyât-ı Kur'aniyeden mevki isteseler; o dairenin taht-el bahrleri (yani, bahr-ı muhit-i havaîde ve esîr denizinde yüzen) zemin ve yıldızlar ona diyecekler: "Yanımızda senin yerin, görünmeyecek derecede azdır.

Eğer elektriğin parlak, yıldız-misal lâmbaları, hakk-ı kelâm isteyerek, âyetlere girmek isteseler; o dairenin elektrik lâmbaları olan şimşekler, şahablar ve gökyüzünü zînetlendiren yıldızlar ve misbahlar diyecekler: "Işığın nisbetinde bahis ve beyana girebilirsin."

Eğer havarik-ı medeniyet, dekaik-ı san'at cihetinde haklarını isterlerse ve âyetlerden makam talep ederlerse; o vakit, birtek sinek onlara "Susunuz" diyecek. "Benim bir kanadım kadar hakkınız yoktur. Zira sizlerdeki, beşerin cüz'-i ihtiyarıyla kesbedilen bütün ince san'atlar ve bütün nazik cihazlar toplansa, benim küçük vücudumdaki ince san'at ve nazenin cihazlar kadar acib olamaz.

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذَبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ ilâ âhir.. âyeti sizi susturur."Nasılki bir madene ateş veriliyor; tâ elmasla kömür, altunla toprak birbirinden ayrılınsın. Öyle de bu dâr-ı imtihanda olan teklifat-ı İlahiye bir ibtilâdır ve bir müsabakaya sevtir ki; istidad-ı beşer madeninde olan cevahir-i âliye ile mevadd-ı süfliye, birbirinden tefrik edilsin...

-----oo0oo-----

Yirmi Birinci Söz

*sabırsızlıkta misalin şöyle bir sersem kumandana benzer ki: Düşmanın sağ cenah kuvveti onun sağındaki kuvvetine iltihak etmiş ve ona taze bir kuvvet olduğu halde; o tutar mühim bir kuvvetini sağ cenaha gönderir, merkezi zayıflştırır.

Hem sol cenahta düşmanın askeri yok iken ve daha gelmeden, büyük bir kuvvet gönderir,

"Ateş et!" emrini verir. Merkezi bütün bütün kuvvetten düşürtür. Düşman işi anlar, merkeze hücum eder; tar ü mar eder. Evet, buna benzersin.

*Eğer yüz kuruş bir gündelik ile çalışsan; sonra biri gelse, dese ki: "Gel on dakika kadar şurayı kaz, yüz lira kıymetinde bir pırlanta ve bir zümrüt bulacaksın." Sen ona: "Yok, gelmem. Çünkü on kuruş gündeliğimden kesilecek, nafakam azalacak" desen; ne kadar divanece bir bahane olduğunu elbette bilirsin. Aynen onun gibi...

*Nasıl bir hurma çekirdeğinden, tâ mükemmel bir hurma ağacına kadar ne kadar meratib bulunur. Öyle de: Namazın derecatında da daha fazla meratib bulunabilir.

-----oo0oo-----

Yirmi Birinci Söz'ün İkinci Makamı

*Nasılki, senin namazın edeb-i nezihanesinin vesilesi olan zahirî taharete, batnının batinındaki necaset ona tesir etmez ve bozamaz. Öyle de: Maânî-i mukaddesinin, suret-i mülevveseye mücavereti zarar etmez

*Nasılki şeytan ile melek-i ilham, kalb taraflarında mücaveretleri var ve füccar ve ebrarın karabetleri ve bir meskende durmaları, zarar vermez. Öyle de, tedai-yi efkâr saikasıyla istemediğin pis hayalat, gelip nezih efkârın içine girse; zarar vermez.

*Meselâ: Şu dakikada Karadeniz'in yere batması, zâtında mümkündür ve o imkân-ı zâtî ile muhtemeldir. Halbuki yakinen, o denizin yerinde olduğunu hükmediyoruz, şübhesiz biliyoruz ve o ihtimal-i imkânî ve o imkân-ı zâtî, bize şek vermez, bir şübhe getirmez, yakînimizi bozamaz. Meselâ: Şu güneş zâtında mümkündür ki, bugün gurub etmesin veya yarın tulû' etmesin. Halbuki bu imkân yakînimize zarar vermez, şübhe getirmez. İşte bunun gibi, meselâ hakaik-i imaniyeden olan hayat-ı dünyeviye'nin gurubuna ve hayat-ı uhreviye'nin tulûuna, imkân-ı zâtî cihetinde gelen vehimler, yakîn-i imaniye zarar vermez.

-----oo0oo-----

Yirmi ikinci Söz

*Bir zaman iki adam, bir havuzda yıkandılar. Fevkalâde bir tesir altında kendilerinden geçtiler. Gözlerini açtıkları vakit gördüler ki; acib bir âleme götürülmüşler. Öyle bir âlem ki, kemal-i intizamından bir memleket hükmünde, belki bir şehir hükmünde, belki bir saray hükmündedir. Kemal-i hayretlerinden etraflarına baktılar.

Gördüler ki: Bir cihette bakılsa azîm bir âlem görünüyor. Bir cihette bakılsa, muntazam bir memleket...

Bir cihette bakılsa, mükemmel bir şehir...

Diğer bir cihette bakılsa, gayet muhteşem bir âlemi içine almış bir saraydır.

Şu acaib âlemde gezerek seyran ettiler. Gördüler ki: Bir kısım mahluklar var; bir tarz ile konuşuyorlar, fakat bunlar onların dillerini bilmiyorlar. Yalnız işaretlerinden anlaşılıyor ki, mühim işler görüyorlar ve ehemmiyetli vazifeler yapıyorlar.

Ö iki adamdandan birisi, arkadaşına dedi ki: "Şu acib âlemin elbette bir müdebbiri ve şu muntazam memleketin bir mâliki, şu mükemmel şehrin bir sahibi, şu musanna sarayın bir ustası vardır. Biz çalışmalıyız, onu tanımalıyız. Çünkü anlaşılıyor ki, bizi buraya getiren odur.

Onu tanımazsak bize meded verecek? Dillerini bilmediğimiz ve onlar bizi dinlemedikleri şu âciz mahluklardan ne bekleyebiliriz?

Hem koca bir âlemi bir memleket suretinde, bir şehir tarzında, bir saray şeklinde yapan ve baştan başa hârika şeylerle dolduran ve müzeyyenatın enva'ıyla tezyin eden ve ibretnüma mu'cizatlarla donatan bir zât, elbette bizden ve buraya gelenlerden bir istediği vardır. Onu tanımalıyız. Hem ne istediğini bilmekliğimiz lâzımdır."

Öteki adam dedi: "İnanmam, böyle bahsettiğin gibi bir zât bulunsun ve bütün bu âlemi tek başıyla idare etsin." Arkadaşı cevaben dedi ki: "Bunu tanımazsak, lâkayd kalsak, menfaati hiç yok; zararı olsa pek azîmdir.

Eğer tanımazsak çalışsak, meşakkati pek hafiftir, menfaati olursa pek azîmdir. Onun için ona karşı lâkayd kalmak, hiç kâr-ı akıl değildir."

O serseri adam dedi: "Ben bütün rahatımı, keyfimi; onu düşünmemekte görüyorum. Hem böyle aklıma sığışmayan şeylerle uğraşmayacağım. Bütün bu işler, tesadüfi ve karmakarışık işlerdir, kendi kendine dönüyor; benim neme lâzım."

Akıllı arkadaşısı ona dedi: "Senin bu temerrüdün beni de, belki çokları da belaya atacaktır. Bir edebsin yüzünden, bazan olur ki, bir memleket harab olur."

Yine o serseri dönüp dedi ki: "Ya kat'iyyen bana isbat et ki; bu koca memleketin tek bir mâliki, tek bir sâni'i vardır. Yahut bana işleme."

Cevaben arkadaşısı dedi: "Madem inadın divanelik derecesine çıkmış; o inadınla bizi ve belki memleketi bir kahre giriftar edeceksin. Ben de sana oniki bürhan ile göstereceğim ki: Bir saray gibi şu âlemin, bir şehir gibi şu memleketin, tek bir ustası vardır ve o usta, herşeyi idare eden yalnız odur. Hiçbir cihette noksanıyeti yoktur. Bize görünmeyen o usta, bizi ve herşeyi görür ve sözlerini işitir. Bütün işleri mu'cize ve hârikadır. Bütün bu gördüğümüz ve dillerini bilmediğimiz şu mahluklar onun memurlarıdır."

-----ooOoo-----

Birinci Bürhan

Gel her tarafa bak, herşeye dikkat et! Bütün bu işler içinde gizli bir el işliyor. Çünkü bak, bir dirhem (**Haşiye-1**) kadar kuvveti olmayan bir çekirdek küçüklüğünde bir şey, binler batman yükü kaldırıyor. Zerre kadar şuuru olmayan, (**Haşiye-2**) gayet hakîmane işler görüyor.

(Haşiye-1): Ağaçları başlarında taşıyan çekirdeklere işarettir.

(Haşiye-2): Kendi kendine yükselmeyen ve meyvelerin sıkletine dayanmayan üzüm çubukları gibi nazenin nebatatın, başka ağaçlara latif eller atıp sarmalarına ve onlara yüklenmelerine işarettir. memlekette her iş mu'cize, herşey mu'cizekâr bir hârika olmak lâzımgelir. Bu ise, bir safsatadır.

Demek bunlar kendi kendilerine işlemiyorlar. Onları işlettiren gizli bir kudret sahibi vardır. Eğer kendi başına olsa, bütün baştan başa bu gördüğümüz

-----oo0oo-----

İkinci Bürhan

Gel bütün bu ovaları, bu meydanları, bu menzilleri süslendiren şeyler üstünde dikkat et. Herbirisinde o gizli zâttan haber veren işler var. Âdeta herbiri birer turra, birer sikke gibi, o gaybî zâttan haber veriyorlar. İşte gözünün önünde, bak; bir dirhem pamuktan **(Haşiye-3)** ne yapıyor. Bak, kaç top çuha ve patiska ve çiçekli kumaş çıktı.

Bak, ondan ne kadar şekerlemeler, yuvarlak tatlı köfteler yapılıyor ki, bizim gibi binler adam giyse ve yese, kâfi gelir. Hem de bak, bu demiri, toprağı, suyu, kömürü, bakırı, gümüşü, altunu gaybî avucuna aldı, bir et parçası **(Haşiye-4)** yaptı; bak gör... İşte ey akılsız adam! Bu işler öyle bir zâta mahsustur ki; bütün bu memleket, bütün eczasıyla onun mu'cize-i kuvveti altında duruyor, her arzusuna râm oluyor.

-----oo0oo-----

Üçüncü Bürhan

Gel, bu müteharrik antika **(Haşiye-5)** san'atlarına bak! Herbirisi öyle bir tarzda yapılmış; âdeta bu koca sarayın bir küçük nüshasıdır. Bütün bu sarayda ne varsa, o küçük müteharrik makinelerde bulunuyor. Hiç mümkün müdür ki, bu sarayın ustasından başka birisi gelip, bu acib sarayı küçük bir makinede dercetsin?

Hem hiç mümkün müdür ki, bir kutu kadar bir makine bütün bir âlemi içine aldığı halde, tesadüfî veyahut abes bir iş içinde bulunsun?

Demek bütün gözün gördüğü ne kadar antika makineler var, o gizli zâttın birer sikkesi hükmündedirler. Belki birer dellâl, birer ilânname hükmündedirler.

Lisan-ı halleriyle derler ki: "Biz öyle bir zâttın san'atıyız ki: Bütün bu âlemimizi, bizi yaptığı ve sühuletle icad ettiği gibi kolaylıkla yapabilir bir zâttır."

-----oo0oo-----

(Haşiye-3): Tohuma işarettir. Meselâ: Zerre gibi bir afyon büzrü, bir dirhem gibi bir zerdali nüvati, bir kavun çekirdeği, nasıl çuhadan daha güzel dokunmuş yapraklar, patiskadan daha beyaz ve sarı çiçekler, şekerlemeden daha tatlı ve köftelerden ve konserve kutularından daha latif, daha leziz, daha şirin meyveleri hazine-i rahmetten getiriyorlar, bize takdim ediyorlar.

(Haşiye-4): Unsurlardan cism-i hayvaniyi halk ve nutfeden zihayati icad etmeye işarettir.

(Haşiye-5): Hayvanlara ve insanlara işarettir. Zira hayvan, şu âlemin küçük bir fihristesi ve mahiyet-i insaniye, şu kâinatın bir misal-i musaggarı olduğundan; âdeta âlemde ne varsa, insanda nümunesi vardır.

Dördüncü Bürhan

Ey muannid arkadaşı! Gel, sana daha acibini göstereceğim. Bak, bu memlekette bütün bu işler, bu şeyler değişti, değişiyor, bir halette durmuyor. Dikkat et ki, bu gördüğümüz camid cisimler, hissiz kutular; birer hâkim-i mutlak suretini aldılar; âdeta herbir şey, bütün eşyaya hükmediyor. İşte bu yanımızdaki bu makineye bak; **(Haşiye-6)** güya emrediyor.

İşte onun tezyinatına ve işlemesine lâzım levazımat ve maddeler, uzak yerlerden koşup geliyorlar. İşte oraya bak: O şuarsuz cisim **(Haşiye-7)** güya bir işaret ediyor, en büyük bir cismi, kendine hizmetkâr ediyor, kendi işlerinde çalıştırıyor. Daha başka şeyleri bunlara kıyas et.

Âdeta herbir şey, bütün bu âlemdaki hilkatleri müsahhar ediyor. Eğer o gizli zâtı kabul etmezsen, bütün bu memleketteki taşında, toprağında, hayvanında, insana benzer mahluklarda; o zâtın bütün hünerlerini, san'atlarını, kemalâtlarını, birer birer (o şeylere) vereceksin. İşte aklın uzak gördüğü birtek mu'ciznüma zâtın bedeline, milyarlar onun gibi mu'ciznüma, hem birbirine zıd, hem birbirine misil, hem birbiri içinde bulunsun; bu intizam bozulmasın, ortalığı karıştırmassınlar.

Halbuki bu koca memlekette iki parmak karışsa, karıştırır. Çünkü bir köyde iki müdür, bir şehirde iki vali, bir memlekette iki padişah bulunsa, karıştırır. Nerede kaldı, hadsiz hâkim-i mutlak beraber bulunsun!

-----oo0oo-----

Beşinci Bürhan

Ey Vesveseli Arkadaşı! Gel, bu azîm sarayın nakışlarına dikkat et ve bütün bu şehrin zînetlerine bak ve bütün bu memleketin tanzimatını gör ve bütün bu âlemin san'atlarını tefekkür et!

İşte bak: Eğer nihayetsiz mu'cizeleri ve hünerleri olan gizli bir zâtın kalemi işlemezsé, bu nakışları sair şuarsuz sebeblere, kör tesadüfe, sağır tabiata vdrilse, o vakit ya bu memleketin herbir taşı, herbir otu, öyle mu'ciznüma nakkaş, öyle bir hârikulâde kâtib olması lâzımgelir ki, bir harfte bin kitabı yazabilsin, bir nakışta milyonlar san'atı dercedebilsin. Çünkü bak butaşlardaki nakşa, **(Haşiye-8)** herbirisinde bütün sarayın nakışları var, bütün şehrin tanzimat kanunları var, bütün memleketin teşkilât programları var.

(Haşiye-6): Makine, meyvedar ağaçlara işarettir. Çünkü yüzer tezgâhları, fabrikaları incecik dallarında taşıyor gibi; hayretnüma yaprakları, çiçekleri, meyveleri dokuyor, süslendiriyor, pişiriyor, bizlere uzatıyor. Halbuki çam ve katran gibi muhteşem ağaçlar, kuru bir taştta tezgâhını atmış, çalışıp duruyorlar.

(Haşiye-7): Hububata, tohumlara, sineklerin tohumcuklarına işarettir. Meselâ bir sinek bir kara ağacın yaprağında yumurtasını bırakır. Birden o koca kara ağaç, yapraklarını o yumurtalara bir rahm-ı mader, bir beşik, bal gibi bir gıda ile dolu bir mahzene çeviriyor. Âdeta o meyvesiz ağaç, o surette zîruh meyveler veriyor.

(Haşiye-8): Şecere-i hilkatın meyvesi olan insana ve kendi ağacının programını ve fihristesini taşıyan meyveye işarettir. Zira kalem-i kudret, âlemin kitab-ı kebirinde ne yazmış ise, icmalini mahiyet-i insaniyede yazmıştır. Kalem-i kader, dağ gibi bir ağaçta ne yazmış ise, tırnak gibi meyvesinde dahi dercetmiştir.

Demek bu nakışları yapmak, bütün memleketi yapmak kadar hârikadır. Öyle ise herbir nakış,herbir san'at, o gizli zâtın bir ilânnamesidir, bir hâtemidir.

Madem bir harf, kâtibini göstermeksizin olmaz. San'atlı bir nakış, nakkaşını bildirmemek olmaz. Nasıl olur ki: Bir harfte koca bir kitabı yazan, bir nakışta bin nakşı nakşeden nakkaş, kendi kitabıyla ve nakşıyla bilinmesin?

-----oo0oo-----

Altıncı Bürhan

Gel, bu geniş ovaya çıkacağız. (Haşiyeye-9) İşte o ova içinde yüksek bir dağ var. Üstüne çıkacağız, tâ bütün etrafı görülsün.

Hem her şeyi yakınlaştıracak güzel dûrbînleri de beraber alacağız. Çünkü bu acib memlekette, acib işler oluyor. Her saatte hiç aklımıza gelmeyen işler oluyor. İşte bak! Bu dağlar ve ovalar ve şehirler, birden değişiyor.

Hem nasıl değişiyor.. öyle bir tarzda ki: Milyonlarla birbiri içinde işler gayet muntazam surette değişiyor. Âdeta milyonlar mütenevvi kumaşlar birbiri içinde beraber dokunuyor gibi, pek acib tahavvülât oluyor. Bak, o kadar ünsiyet ettiğimiz ve tanıdığımız çiçekli-miçekli şeyler kayboldular. Muntazaman yerlerine ve mahiyetçe onlara benzer, fakat suretçe ayrı, başkaları geldiler.

Âdeta şu ova, dağlar birer sahife; yüzbinlerle ayrı ayrı kitaplar içinde yazılıyor.

Hem hatasız, noksansız olarak yazılıyor. İşte, bu işler yüz derece muhaldir ki; kendi kendine olsun. Evet, nihayet derecede san'atlı, dikkatli şu işler, kendi kendine olmak bin derece muhaldir ki: Kendilerinden ziyade, san'atkârlarını gösteriyorlar.

Hem bunları işleyici öyle mu'ciznüma bir zâttır ki, hiçbir iş, ona ağır gelmez. Bin kitab yazmak, bir harf kadar ona kolay gelir. Bununla beraber her tarafa bak ki, hem öyle bir hikmetle herşeyi yerli yerine koyuyor ve öyle mükrimane herkese lâyük oldukları lütufları yapıyor; hem öyle ihsan-perverane umumî perdeler ve kapılar açıyor ki, herkesin arzularını tatmin ediyor.

Hem öyle sehavet-perverane sofralar kuruyor ki, bütün bu memleketin halklarına, hayvanlarına, herbir taifesine has ve lâyük, belki herbir ferdine mahsus ismiyle ve resmiyle bir tabla-yı nimet veriliyor. İşte dünyada bundan muhal bir şey var mı ki, bu gördüğümüz işler içinde tesadüfi işler bulunsun veya abes ve faidesiz olsun veya müteaddid eller karışsın veya ustası herşeye muktedir olmasın veya herşey ona müsahhar olmasın! İşte ey arkadaş! Haddin varsa buna karşı bir bahane bul!

-----oo0oo-----

(Haşiyeye-9): Bahar ve yaz mevsiminde zeminin yüzüne işarettir. Zira yüzbinler muhtelif mahlukatın taifeleri, birbiri içinde beraber icad edilir, rûy-i zeminde yazılır. Galatsız, kusursuz, kemal-i intizamla değiştirilir. Binler sofraya-i Rahman açılır, kaldırılır, taze taze gelir. Herbir ağaç birer tablacı, herbir bostan birer kazan hükmüne geçer.

Yedinci Bürhan

Ey Arkadaş Gel! Şimdi bu cz'iyatı bırakıp, saray Őeklindeki bu acib âlemin eczalarının birbirine karşı olan vaziyetlerine dikkat edeceğiz. Őşte bak: Bu âlemde o derece intizam ile küllî işler yapılıyor ve umumî inkılablar oluyor ki, âdeta bütün bu saraydaki mevcut taşlar, topraklar, ağağlar, herbir Şey, birer fâil-i muhtar gibi bütün bu âlemin nizamat-ı kllyesini gözetip, ona göre tevfik-ı hareket ediyor. Birbirinden en uzak Şeyler, birbirinin imdadına koşuyor.

Őşte bak: Gaibden acib bir kafile (**Haşıye-10**) çıkıp geliyor. Merkebleri ağağlara, nebatlara, dağlara benzerler. Başlarında birer tabla-yı erzak taşıyorlar. Őşte bak: Bu tarafta bekleyen muhtelif hayvanatın erzaklarını getiriyorlar.

Hem de bak: Bu kubbede o azîm elektrik lâmbası (**Haşıye-11**) onlara ışık verdiği gibi, bütün taamlarını oyle güzel pişiriyor; yalnız, pişirilecek taamlar bir dest-i gaybî tarafından birer ipe takılıp ^(Haşıye-12)ona karşı tutuluyor. Bu tarafa da bak: Bu bîçare zaîf, nahif, kuvvetsiz hayvancıklar... Nasıl onların başı önünde, latif gıda ile dolu iki tulumbacık (**Haşıye-13**) takılmış, iki çeşme gibi; yalnız o kuvvetsiz mahluk, onu ağzına yapıştırması kâfidir.

Elhasıl: Bütün bu âlemin bütün eşyası, birbirine bakar gibi, birbirine yardım eder. Birbirini görür gibi, birbirine el-ele verir. Birbirinin işini teknil için, birbirine omuz-omuza veriyor. Bel-bele verip beraber çalışıyorlar.

Her Şeyi buna kıyas et; ta'dad ile bitmez... Őşte bütün bu haller, iki kerre iki dört eder derecesinde kat' gösterir ki; Şu saray-ı acibin ustasına yani Şu garib âlemin sahibine her Şey msahhardır.

Her Şer onun hesabına çalışır.

Her Şey ona bir emirber nefer hükmündedir.

Her Şey onun kuvvetiyle döner.

Her Şey onun emriyle hareket eder.

Her Şey onun hikmetiyle tanzim olur.

Her Şey onun keremiyle muavenet eder.

Her Şey onun merhametiyle başkasının imdadına koşar, yani koşturulur.

Ey arkadaş! Haddin varsa buna karşı bir söz söyle!

-----oo0oo-----

(Haşıye-10): Umum hayvanatın erzakını taşıyan, nebatat ve eşcar kafileleridir.

(Haşıye-11): O azîm elektrik lâmbası, Güneş'e işarettir.

(Haşıye-12): İp ve ipe takılan taam ise, ağacın ince dalları ve leziz meyveleridir.

(Haşıye-13): İki tulumbacık ise, vâlidelerin memelerine işarettir.

Sekizinci Bürhan

Gel, Ey Nefsim Gibi Kendini Âkıl Zanneden Akılsız Arkadaş! Şu saray-ı muhteşemin sahibini tanımak istemiyorsun! Halbuki her şey onu gösteriyor, ona işaret ediyor, ona şehadet ediyor. Bütün bu şeylerin şehadetini nasıl tekzip ediyorsun!

Öyle ise, bu sarayı da inkâr et ve "Âlem yok, memleket yok" de ve kendini de inkâr et, ortadan çık. Yahut aklını başına al, beni dinle! İşte bak: Şu saray içinde bulunan ve memleketi ihata eden yeknesak unsurlar, madenler var. **(Haşiye-14)** Âdeta memlekettten çıkan herşey, o maddelerden yapılıyor.

Demek o maddeler kimin mülkü ise, bütün ondan yapılan şeyler de onundur. Tarla kimin ise, mahsulât da onundur. Deniz kimin ise, içindekiler de onundur.

Hem bak, bu dokunan şeyler, bu nescolunan münakkaş kumaşlar, birtek maddeden yapılıyor. O maddeyi getiren, ihzar eden ve ip haline getiren, elbette bilbedahe birdir. Çünkü o iş, iştirak kabul etmez. Öyle ise bütün nescolunan san'atlı şeyler, ona mahsustur.

Hem de bak, bu dokunan, yapılan şeylerin herbir cinsi, bütün memleketin her tarafında bulunuyor; bütün ebna-yı cinsleriyle öyle intişar etmiş; beraber olarak birbiri içinde, bir tarzda, bir anda yapılıyor, nescediliyor.

Demek birtek zâtın işidir, birtek emirle hareket ediyor. Yoksa böyle bir anda, bir tarzda, bir keyfiyette, bir heyette ittifak ve muvafakat, muhaldir.

Öyle ise bu san'atlı şeylerin herbirisi, o gizli zâtın bir ilânnamesi hükmünde, onu gösteriyor. Güya herbir çiçekli kumaş, herbir san'atlı makine, herbir tatlı lokma, o mu'ciznüma zâtın birer sikkesi, birer hâtemi, birer nişanı, birer turrası hükmünde; lisan-ı hal ile herbirisi der: "Ben kimin san'atıyım, bulunduğum sandıklar ve dükkânlar da onun mülküdür."

Ve herbir nakış der: "Beni kim dokudu ise, bulunduğum top da onun dokumasıdır." Herbir tatlı lokma der: "Beni kim yapıyor, pişiriyorsa bulunduğum kazan dahi onundur." Herbir makine der: "Beni kim yapmış ise, memlekette intişar eden bütün emsalimi de o yapıyor ve bütün memleketin her tarafında bizi yetiştiren, odur.

Demek memleketin mâliki de odur. Öyle ise, bütün bu memlekete, bu saraya mâlik kimse, o bize mâlik olabilir." Meselâ, nasıl mirîye mahsus tek bir palaska veyahut birtek düğmeye mâlik olmak için, onları yapan bütün fabrikalara mâlik olmak lâzımdır ki, onlara hakikî mâlik olsun. Yoksa o boşboğaz başıbozuktan, "mîrî malıdır" diye elinden alınıp, tecziye edilir.

Elhasıl: Nasıl bu memleketin anasırı, memlekete muhit birer maddedir. Onların mâliki de, bütün memlekete mâlik birtek zât olabilir. Öyle de, bütün memlekette intişar eden san'atlar, birbirine

---

(Haşiye-14): Unsurlar, madenler ise pek çok muntazam vazifeleri bulunan ve izn-i Rabbanî ile her muhtacın imdadına koşan ve emr-i İlahî ile herbir yere giren, meded veren ve hayatın levazimatını yetiştiren ve zîhayatı emziren ve masnuat-ı İlahiyenin nescine, nakşına menşee ve müvellid ve beşik olan hava, su, ziya, toprak unsurlarına işarettir.

benzediği ve birtek sikke izhar ettikleri için, bütün memleket yüzünde intişar eden masnular, herbir şeye hükmeden tek bir zâtın san'atları olduğunu gösteriyorlar.

İşte ey arkadaş! Madem şu memlekette, yani şu saray-ı muhteşemde bir birlik alâmeti vardır; bir vahdet sikkesi var. Çünkü bir kısım şeyler, bir iken; ihatası var. Bir kısım, müteaddid ise - fakat birbirine benzediği ve her tarafta bulunduğu için- bir vahdet-i nev'iyeye gösteriyor. Vahdet ise, bir vâhidi gösterir.

Demek ustası da, mâliki de, sahibi de, sâni de bir olmak lâzımgelir. Bununla beraber sen buna dikkat et ki, bir perde-i gaybdan kalınca bir ip çıkıyor.(Haşiye-15) Bak, sonra binler ipler ondan uzanmış. Herbir ipin başına bak: Birer elmas, birer nişan, birer ihsan, birer hediye takılmış. Herkese göre birer hediye veriyor.

Acaba bilir misin ki, böyle garib bir gayb perdesinden, böyle acib ihsanatı, hedayayı şu mahluklara uzatan zâtı tanımamak, ona teşekkür etmemek, ne kadar divanece bir harekettir. Çünkü onu tanımazsan bilmeceburiye diyeceksin ki: "Bu ipler; uçlarındaki elmasları, sair hediyeleri kendileri yapıyorlar, veriyorlar." O vakit her ipe, bir padişahlık manasını vermek lâzımgelir. Halbuki gözümüzün önünde bir dest-i gaybî, o ipleri dahi yapıp o hedayayı onlara takıyor.

Demek bütün bu sarayda her şey, kendi nefsinden ziyade, o mu'ciznüma zâtı gösteriyor. Onu tanımazsan, bütün bu şeyleri inkâr etmekle, hayvandan yüz derece aşağı düşeceksin.

-----oo0oo-----

Dokuzuncu Bürhan

Gel, ey muhakemesiz arkadaş! Sen şu sarayın sahibini tanıyorsun ve tanımak da istemiyorsun. Çünkü istib'ad ediyorsun. Onun acib (**Haşiye-15**) san'atlarını ve hâlâtını, akla sığdıramadığından inkâra sapıyorsun. Halbuki asıl istib'ad, asıl müşkilât ve hakikî suubetler ve dehşetli külfetler, onu tanımamaktadır. Çünkü onu tanısak, bütün bu saray, bu âlem birtek şey gibi kolay gelir, rahat olur; bu ortadaki ucuzluk ve mebzuliyete medar olur.

Eğer tanımazsak ve o olmazsa, o vakit herbir şey, bütün bu saray kadar müşkilâtlı olur. Çünkü herşey, bu saray kadar san'atlıdır. O vakit ne ucuzluk ve ne de mebzuliyet kalır. Belki bu gördüğümüz şeylerin birisi, değil elimize, hiç kimsenin eline geçmezdi. Sen, yalnız şu ipe takılan tatlı konserve kutusuna bak. (**Haşiye-16**) Eğer onun gizli matbaha-i mu'ciznümasından çıkmasa idi, şimdi kırk para ile aldığımız halde, yüz liraya alamazdık.

Evet, bütün istib'ad, müşkilât, suubet, helâket belki muhaliyet, onu tanımamaktadır. Çünkü nasıl bir ağaca bir kökte, bir kanunla, bir merkezde hayat veriliyor. Binler meyvelerin teşekkülü, bir meyve gibi sühulet peyda eder.

(Haşiye-15): Kalınca bir ip, meyvedar ağaca; binler ipler ise, dallarına ve ipler başındaki elmas, nişan, ihsan, hediyeler ise, çiçeklerin aksamına ve meyvelerin enva'ına işaretler.

(Haşiye-16): Konserve kutusu; kudret konserveleri olan kavun, karpuz, nar, süt kutusu hindistan cevizi gibi rahmet hediyelerine işaretler.

Eğer o ağacın meyveleri, ayrı ayrı merkeze ve köke, ayrı ayrı kanunla rabtedilse, herbir meyve bütün ağaç kadar müşkilâtli olur.

Hem nasıl bütün ordunun teçhizatı bir merkezde, bir kanunda, bir fabrikadan çıksa; kemmiyetçe bir neferin teçhizatı kadar kolaylaşır.

Eğer herbir neferin ayrı ayrı yerlerde teçhizatı yapılırsa, alınsa; herbir neferin teçhizatı için, bütün ordunun teçhizatına lâzım fabrikalar bulunması lâzımdır.

Aynen bu iki misal gibi: Şu muntazam sarayda, şu mükemmel şehirde, şu müterakki memlekette, şu muhteşem âlemde, bütün bu şeylerin icadı birtek zâta verildiği vakit o kadar kolay olur, o kadar hıffet peyda eder ki; gördüğümüz nihayetsiz ucuzluğa ve mebzuliyete ve sehavete sebebiyet verir. Yoksa herşey o kadar pahalı, o kadar müşkilâtli olacak ki, dünya verilse birisi elde edilemez.

-----oo0oo-----

Onuncu Bürhan

Gel, ey bir parça insafa gelmiş arkadaş! Onbeş gündür **(Haşiye-17)** biz buradayız. Eğer şu âlemin nizamlarını bilmezsek, padişahını tanımazsak; cezaya müstehak oluruz. Özrümüz kalmadı. Zira onbeş gün (güya bize mühlet verilmiş gibi) bize ilişmiyorlar. Elbette biz başıboş değiliz.

Bu derece nazik san'atlı, mizanlı, letafetli, ibretli masnular içinde hayvan gibi gezip bozamayız, bize bozdurmazlar. Şu memleketin haşmetli mâlikinin elbette cezası da dehşetlidir. O zât ne kadar kudretli, haşmetli bir zât olduğunu şununla anlayınız ki: Şu koca âlemi, bir saray gibi tanzim ediyor, bir dolap gibi çeviriyor. Şu büyük memleketi; bir hane gibi, hiçbir şey noksan bırakmayarak idare ediyor. İşte bak, vakit-bevakit bir kabı doldurup boşaltmak gibi şu sarayı, şu memleketi, şu şehri kemal-i intizamla doldurup, kemal-i hikmetle boşalttırıyor.

Bir sofrayı da kaldırıp indirmek gibi, koca memleketi baştan başa, çeşit çeşit sofralar, **(Haşiye-18)** bir dest-i gaybî tarafından kaldırır, indirir tarzında mütenevvi yemekleri sıra ile getirip yedirir. Onu kaldırıp başkasını getirir, sen de görüyorsun ve aklın varsa anlarsın ki, o dehşetli haşmet içinde hadsiz sehavetli bir kerem var.

Hem de bak ki, o gaybî zâtın saltanatına, birliğine bütün bu şeyler şehadet ettiği gibi; öyle de kafile kafile arkasından gelip geçen, o hakikî perde perde arkasından açılıp kapanan bu inkılablar, bu tahavvülâtlar; o zâtın devamına, bekasına şehadet eder. Çünkü zeval bulan eşya ile beraber esbabları dahi kayboluyor.

Halbuki onların arkasından, onlara isnad ettiğimiz şeyler, tekrar oluyor. Demek o eserler, onların değilmiş; belki zevalsiz birinin eserleri imiş. Nasılkı bir ırmağın kabarcıkları gidiyor, arkasından gelen kabarcıklar, gidenler gibi parladığından anlaşılıyor ki; onları parlattıran, daimî ve yüksek bir ışık

---

(Haşiye-17): On beş gün, sinn-i teklif olan onbeş seneye işaretir.

(Haşiye-18): Sofralar ise, yazda zeminin yüzüne işaretir ki, yüzer taze taze ve ayrı ayrı olarak matbaha-i rahmetten çıkan Rahmanî sofralar serilir, değışirler. Herbir bostan bir kazan, herbir ağaç bir tablacıdır.

sahibidir. Öyle de: Bu işlerin sür'atle değişmesi, arkalarından gelenlerin aynı renk alması gösteriyor ki; zevalsiz daimî birtek zâtın cilveleridir, nakışlarıdır, âyineleridir, san'atlarıdır.

-----oo0oo-----

On Birinci Bürhan

Gel ey arkadaş! Şimdi sana geçmiş olan on bürhan kuvvetinde kat'î bir bürhan daha göstereceğim. Gel, bir gemiye bineceğiz; **(Haşiye-19)** şu uzakta bir cezire var, oraya gideceğiz. Çünkü bu tılsımlı âlemin anahtarları orada olacak.

Hem herkes o cezireye bakıyor, oradan birşeyler bekliyor, oradan emir alıyorlar. İşte bak gidiyoruz. Şimdi şu cezireye çıktık. Bak pek büyük bir içtima var. Şu memleketin bütün büyükleri buraya toplanmış gibi, mühim ihtifal görünüyor. İyi dikkat et. Bu cem'iyet-i azîmenin bir reisi var. Gel daha yakın gideceğiz. O reisi tanımalıyız.

İşte bak ne kadar parlak ve binden **(Haşiye-20)** ziyade nişanları var. Ne kadar kuvvetli söylüyor. Ne kadar tatlı bir sohbet ediyor. Şu onbeş gün zarfında, bunların dediklerini ben bir parça öğrendim. Sen de benden öğren. Bak o zât, şu memleketin mu'ciznüma sultanından bahsediyor. O sultan-ı zîşan, beni sizlere gönderdi söylüyor. Bak, öyle hârikalar gösteriyor; şübhe bırakmıyor ki, bu zât o padişahın bir memur-u mahsusudur.

Sen dikkat et ki, bu zâtın söylediği sözü, değil yalnız şu ceziredeki mahluklar dinliyorlar, belki hârikulâde suretinde bütün memlekete işittiriyor. Çünkü uzaktan uzağa herkes buradaki nutkunu işitmeye çalışıyor. Değil yalnız insanlar dinliyor, belki hayvanlar da hattâ bak dağlar da onun getirdiği emirlerini dinliyorlar ki, yerlerinden kıvıldanıyorlar. Şu ağaçlar, işaret ettiği yere gidiyorlar. Nerede istese su çıkarıyor. Hattâ parmağını da bir âb-ı kevser memesi gibi yapar; ondan âb-ı hayat içiriyor.

Bak, şu sarayın kubbe-i âlîsinde mühim lâmba, **(Haşiye-21)** onun işaretiyle, bir iken ikileşiyor. Demek, bu memleket bütün mevcudatıyla onun memuriyetini tanıyor. Onu "gaybî bir zât-ı mu'ciz-nümanın en has ve doğru bir tercümanıdır, bir dellâl-ı saltanatı ve tılsımının keşşafı ve evamirinin tebliğine emin bir elçisi" olduğunu biliyor gibi, onu dinleyip itaat ediyorlar. İşte bu zâtın her söylediği sözü, etrafındaki bütün akıllı başında olanlar: "**Evet, evet doğrudur**" derler, tasdik ederler. Belki şu memlekette dağlar, ağaçlar, bütün memleketleri ışıklandırın büyük nur lâmbası, **(Haşiye-22)** o zâtın işaret ve emirlerine baş eğmesiyle, "**Evet, evet her dediğin doğrudur**" derler.

(Haşiye-19): Gemi tarihe ve cezire ise Asr-ı Saadet'e işaretir. Şu asrın zulümatlı sahilinde, mimsiz medeniyetin giydirdiği libastan soyunup, zamanın denizine girip, tarih ve siyer sefinesine binip, Asr-ı Saadet ceziresine ve Ceziret-ül Arab meydanına çıkıp, Fahr-i Âlem'i (A.S.M.) iş başında ziyaret etmekle biliriz ki, o zât o kadar parlak bir bürhan-ı tevhiddir ki, zeminin baştan başa yüzünü ve zamanın geçmiş ve gelecek iki yüzünü ışıklandırmış, küfür ve dalalet zulümatını dağıtmıştır.

(Haşiye-20): Bin nişan ise, ehl-i tahkik yanında bine balığ olan mu'cizat-ı Ahmediyedir. (A.S.M.)

(Haşiye-21): Mühim lâmba Kamer'dir ki, onun işaretiyle iki parça olmuş. Yani: Mevlâna Câmî'nin dediği gibi; "Hiç yazı yazmayan o ümmî zât, parmak kalemiyle sahife-i semavîde bir elif yazmış; bir kırkı, iki elli yapmış." Yani; şakktan evvel, kırk olan mime benzer; şakktan sonra iki hilâl oldu, elliden ibaret olan iki nuna benzedi.

(Haşiye-22): Büyük bir nur lâmbası Güneş'tir ki; arzın şarktan geri dönmesiyle yeniden Güneş'in görünmesi, kucağında Peygamber'in (A.S.M.) yatmasıyla ikinci namazını kılmayan İmam-ı Ali (R.A.) o mu'cizeye binaen

İşte ey sersem arkadaş! Şu padişahın hazine-i hassasına mahsus bin nişan taşıyan şu nuranî ve muhteşem ve pek ciddî zâtın bütün kuvvetiyle bütün memleketin ileri gelenlerinin taht-ı tasdikinde bahsettiği bir Zât-ı Mu'ciznümadan ve zikrettiği evsafından ve tebliğ ettiği evamirinde, hiçbir vecihle hilaf ve hile bulunabilir mi? Bunda hilaf-ı hakikat kabilsen; şu sarayı, şu lâmbaları, şu cemaati hem vücudlarını, hem hakikatlarını tekzib etmek lâzım gelir. Eğer haddin varsa buna karşı itiraz parmağını uzat gör, nasıl parmağın bürhan kuvvetiyle kırılıp, senin gözüne sokulacak.

-----oo0oo-----

On ikinci Bürhan

Gel, ey bir parça aklı başına gelen birader! Bütün onbir bürhan kuvvetinde bir bürhan daha göstereceğim. İşte bak: Yukarıdan inen ve herkes ona hayretinden veya hürmetinden kemal-i dikkatle bakan, şu nuranî fermana ^(Haşiye-23) bak. O bin nişanlı zât, onun yanına durmuş, o fermanın mealini umuma beyan ediyor. İşte şu fermanın üslûbları öyle bir tarzda parlıyor ki, herkesin nazar-ı istihsanını celbediyor ve öyle ciddî, ehemmiyetli mes'eleleri zikrediyor ki, herkes kulak vermeye mecbur oluyor. Çünkü bütün bu memleketi idare eden ve bu sarayı yapan ve bu acaibi izhar eden zâtın şuunatını, e'falini, evamirini, evsafını birer birer beyan ediyor. O fermanın heyet-i umumiyesinde bir turra-i a'zam olduğu gibi, bak herbir satırında, herbir cümlesinde taklid edilmez bir turra olduğu misillü, ifade ettiği manalar, hakikatlar, emirler, hikmetler üstünde dahi, o zâta mahsus birer manevî hâtem hükmünde ona has bir tarz görünüyor.

Elhasıl: O Ferman-ı A'zam, güneş gibi o Zât-ı A'zam'ı gösterir; kör olmayan görür.

İşte ey arkadaş! Aklın başına gelmiş ise, bu kadar kâfi... Eğer bir sözün varsa, şimdi söyle. O inadçı adam cevaben dedi ki: "Ben, senin bu bürhanlarına karşı yalnız derim: "Elhamdülillah inandım. Hem güneş gibi parlak ve gündüz gibi aydın bir tarzda inandım ki: Şu memleketin tek bir Mâlik-i Zülkemali, şu âlemin tek bir Sahib-i Zülcelali, şu sarayın tek bir Sâni'-i Zülcemali bulunduğunu kabul ettim. Allah senden razı olsun ki, beni eski inadımdan ve divaneliğimden kurtardın. Getirdiğin bürhanların herbirisi tek başıyla bu hakikati göstermeye kâfi idi. Fakat herbir bürhan geldikçe daha revnakdar, daha şirin, daha hoş, daha nurani, daha güzel marifet tabakaları, tanımak perdeleri, muhabbet pencereleri açıldığı için bekledim, dinledim."

-----oo0oo-----

Yirmi ikinci Sözün İkinci Makamı

*Meselâ: Nasılki bir çarşıya ve bir şehre büyük bir zâtın mütenevvi malları gelse, iki çeşitle onun malı olduğu bilinir. Biri; icmalî, âmiyanedir ki: "Bu kadar azîm mal, ondan başka kimsenin haddi değil ki sahip olabilsin." Fakat böyle âmi bir adamın nezaretinde çok hırsızlık olabilir. Parçalarına çok adamlar sahip çıkabilir. İkinci çeşit odur ki; her denk üzerinde yazıyı okur, her bir top üstünde turrayı tanır, herbir ilân üstünde mührünü bilir bir surette "Herşey o zâtındır" der. İşte şu halde herbir şey o zâtı manen gösterir. Aynen öyle de...

---

ikinci namazını edaen kılmış.

(Haşiye-23): Nuranî ferman Kur'ana ve üstündeki turra ise i'cazına işarettir.

*Meselâ görsen: Hârîka-pişe bir zât, bir dirhem pamuktan yüz top çuha ve ipek veya patiska gibi mütenevvi sair kumaşları o tek dirhem pamuktan nescetmekle beraber; helva, baklava gibi çok taamları dahi ondan yapıyor. Sonra görsen ki o zât, demiri ve taşı, balı ve yağı, suyu ve toprağı avucuna alır, bir güzel altun yapar. Elbette kat'iyyen hükmedeceksin ki o zât, öyle kendine has bir san'ata mâliktir; bütün anasır-ı arziye, onun emrine müsahhar ve bütün mevalid-i türabiye, onun hükmüne bakar. Evet, hayattaki tecelli-i kudret ve hikmet, bu misalden bin derece daha acibdir.

*Meselâ, Güneş seyyarelerden tut tâ katrelere kadar, tâ camın küçük parçalarına kadar ve kar'ın parlak zerreciklerine kadar şu Güneş'in misaliyesinden ve in'ikasından bir turrası, Güneş'e mahsus bir eser-i nuranisi görünüyor. Şayet o hadsiz şeylerde görünen güneşçiklerini, Güneş'in cilve-i in'ikası ve tecelli-i aksi olduğunu kabul etmezsen, o vakit herbir katrede ve ziyaya maruz herbir cam parçasında ve ışığa mukabil her şeffaf bir zerrecikte; tabîî, hakikî bir Güneş'in vücudunu bil'asale kabul etmek gibi gayet derece bir divanelikle, nihayetsiz bir belâhete düşmekliğin lâzım gelir.

Herbir zerre; bir nefer gibi askerî dairelerinin herbirinde, yani takımında, bölüğünde, taburunda, alayında, fırkasında, ordusunda herbirisinde bir nisbeti, o nisbete göre bir vazifesi ve o vazifeye göre nizamı dairesinde bir hareketi olduğu gibi...

*Nasıl bir sultan-ı azîmin bir âdi neferi, o padişahın namıyla ve onun kuvvetiyle bir memleketi hicret ettirebilir, iki denizi birleştirebilir, bir şahı esir edebilir. Öyle de; Ezel ve Ebed Sultanı'nın emriyle, bir sinek bir Nemrud'u yere serer, bir karınca bir Firavun'un sarayını harab eder, yere atar. Bir incir çekirdeği, bir incir ağacını yüklenir.

*Nasılki bir kitab eğer yazma ve mektub olsa, onun yazmasına bir kalem kâfidir. Eğer basma ve matbu olsa, o kitabın hurufatı adedince kalemler, yani demir harfler lâzımdır. Tâ o kitab tab'edilip vücut bulsun. Eğer o kitabın bazı harflerinde gayet ince bir hat ile o kitabın ekseri yazılmış ise -Sure-i Yâsin, lafz-ı Yâsin'de yazıldığı gibi- o vakit bütün o demir harflerin küçükükleri, o tek harfe lâzımdır, tâ tab'edilsin. Aynen öyle de:

*Nasıl bir kitabın herbir harfi, kendi nefsinin bir harf kadar gösterip ve kendi vücuduna tek bir suretle delalet ediyor ve kendi kâtibini on kelime ile tarif eder ve çok cihetlerle gösterir. Meselâ: "Benim kâtibimin hüsn-ü hattı var: Kalemî kırmızıdır, şöyledir böyledir" der. Aynen öyle de

*Meselâ: Gelincik Dağı'nı ve Sübhan Dağı'nı bir işaretle kaldıran bir Zât-ı Mu'ciznümaya, "Şu dereden, yolumuzu kapayan şu koca taşı kaldırabilir misin?" denilir mi? Öyle de: Gök ve dağ ve yeri altı günde icad eden ve onları vakit-bevakit doldurup boşaltan bir Kadîr-i Hakîm'e...

*Nasılki bir tarlada ekilen bir nevi tohum delalet eder ki: O tarla herhalde tohum sahibinin taht-ı tasarrufunda olduğunu; hem o tohumu dahi, tarla mutasarrıfının taht-ı tasarrufunda olduğunu gösterir. Öyle de: Şu anasır denilen mezraa-i masnuat...

*nasılki meyvedar bir ağacın hesabsız semereleri, bir terbiye-i vâhide, bir kanun-u vahdetle, birtek merkezden idare edildiklerinden, külfet ve meşakkat ve masraf, o kadar sühulet peyda eder ki, kesretle terbiye edilen tek bir semereye müsavi olurlar. Demek kesret ve taaddüd-ü merkez, her semere için, kemmiyetçe bütün ağaç kadar külfet ve masraf ve cihazat ister. Fark yalnız keyfiyetçedir. Nasılki birtek nefere lâzım teçhizat-ı askeriyeyi yapmak için, orduya lâzım bütün fabrikalar kadar fabrikalar lâzımdır. Demek iş, vahdetten kesrete geçse, efrad adedince -kemmiyet cihetiyle- külfet ziyadeleşir. İşte, her nevide bilmüşahede görünen sühulet-i fevkalâde, elbette vahdetten, tevhidden

gelen bir yüsr ve sühuletin eseridir.

*Bir cinsin bütün enva'ı, bir nev'in bütün efradı âza-yı esasîde muvafakat ve müşabehetleri nasıl isbat ederler ki, tek bir Sâniin masnularıdır. Çünkü vahdet-i kalem ve ittihad-ı sikke öyle ister. Öyle de: Bu meşhud sühulet-i mutlaka ve külfetsizlik...

*Evet, meselâ **وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ** nasilki Güneşe karşı parlayan ve akan büyük bir ırmağın kabarcıkları ve zemin yüzünün mütelemmi' şeffafatı, Güneşin aksini ve ışığını göstermek suretiyle Güneşe şehadet ettikleri gibi, o kataratın ve şeffafatın gurubuyla, gitmeleriyle beraber arkalarından yeni gelen katarat telifleri ve şeffafat kabileleri üstünde yine Güneşin cilveleri haşmetle devamı ve ışığının tecellisi ve noksansız istimrarı kat'iyyen şehadet eder ki: Sönüp yanan, değişip tazelenen, gelip parlayan misalî güneşçikler ve ışıklar ve nurlar; bir bâki, daimî, âlî, tecellisi zevsalsiz birtek Güneşin cilveleridir.

Demek o parlayan kataratlar; zuhuruylave gelmeleriyle Güneşin vücudunu gösterdikleri gibi; gurublarıyla, zevalleriyle, Güneşin bekasını ve devamını ve birliğini gösteriyorlar.Aynen öyle...

*Nasilki kusursuz bir kasrın mükemmel olan nukuş ve tezyinatı, arkalarında bir usta ef'alinin mükemmeliyetini gösterir. O ef'alın mükemmeliyeti, o fâil ustanın rütbelerini gösteren ünvanları ve isimlerinin mükemmeliyetini gösterir. Ve o esma ve ünvanlarının mükemmeliyeti, o ustanın san'atına dair sıfatlarının mükemmeliyetini gösterir ve o san'at ve sıfatlarının mükemmeliyeti, o san'at sahibinin şuur-u zâtiye denilen kabiliyet ve istidad-ı zâtiyesinin mükemmeliyetini gösterir ve o şuur ve kabiliyet-i zâtiyenin mükemmeliyeti, o ustanın mahiyet-i zâtiyesinin mükemmeliyetini gösterdiği misillü...

-----oo0oo-----

Yirmi üçüncü Söz

*Meselâ: İnsanların san'atları içinde nasilki maddenin kıymeti ile san'atın kıymeti ayrı ayrıdır. Bazan müsavi, bazan madde daha kıymettar, bazan oluyor ki; beş kuruşluk demir gibi bir maddede beş liralık bir san'at bulunuyor. Belki bazan, antika olan bir san'at, bir milyon kıymeti aldığı halde, maddesi beşkuruşa da değmiyor. İşte öyle antika bir san'at, antikacıların çarşısına gidilse, hârika-pişe ve pek eski hünerver san'atkârına nisbet ederek o san'atkârı yâd etmekle ve o san'atla teşhir edilse, bir milyon fiatla satılır. Eğer kaba demirciler çarşısına gidilse, beş kuruşluk bir demir bahasına alınabilir.

Bir vakıa-i hayaliyede gördüm ki: İki yüksek dağ var birbirine mukabil. Üstünde dehşetli bir köprü kurulmuş. Köprünün altında pek derin bir dere. Ben o köprünün üstünde bulunuyorum. Dünyayı da, her tarafı karanlık, kesif bir zulümat istila etmişti. Ben sağ tarafıma baktım; nihayetsiz bir zulümat içinde bir mezar-ı ekber gördüm, yani tahayyül ettim. Sol tarafıma baktım; müdhiş zulümat dalgaları içinde azîm fırtınalar, dağdağalar, dâhiyeler hazırlandığını görüyor gibi oldum. Köprünün altına baktım; gayet derin bir uçurum görüyorum zannettim.

Bu müdhiş zulümata karşı sönük bir cep fenerim vardı. Onu istimal ettim, yarım yamalak ışığıyla baktım. Pek müdhiş bir vaziyet bana göründü. Hattâ önümdeki köprünün başında ve etrafında öyle müdhiş ejderhalar, arslanlar, canavarlar göründü ki; keşke bu cep fenerim olmasa idi,

bu dehşetleri görmese idim, dedim. O feneri hangi tarafa çevirdim ise, öyle dehşetler aldım. "Eyvah! Şu fener, başıma beladır" dedim. Ondan kızdım; o cep fenerini yere çarptım, kırdım. Güya onun kırılması, dünyayı ışıklandıran büyük elektrik lâmbasının düğmesine dokundum gibi birden o zulümat boşandı. Her taraf o lâmbanın nuru ile doldu.

Her şeyin hakikatını gösterdi. Baktım ki: O gördüğüm köprü, gayet muntazam yerde, ova içinde bir caddedir. Ve sağ tarafımda gördüğüm mezar-ı ekber; baştan başa güzel, yeşil bahçelerle nuranî insanların taht-ı riyasetinde ibadet ve hizmet ve sohbet ve zikir meclisleri olduğunu farkettim. Ve sol tarafımda, fırtınalı, dağdağalı zannettiğim uçurumlar, şahikalar ise; süslü, sevimli cazibedar olan dağların arkalarında azîm bir ziyafetgâh, güzel bir seyrangâh, yüksek bir nüzhetgâh bulunduğunu hayal meyal gördüm. Ve o müdhîş canavarlar, ejderhalar zannettiğim mahluklar ise, munis deve, öküz, koyun, keçi gibi hayvanat-ı ehliye olduğunu gördüm. "**Elhamdülillahi alâ nur-il iman**" diyerek **وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُمْ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ** âyet-i kerimesini okudum, o vakıadan ayıldım.

*Vaktiyle iki adam hem bellerine, hem başlarına ağır yükler yüklenip, büyük bir sefineye bir bilet alıp girdiler. Birisi girer girmez yükünü gemiye bırakıp, üstünde oturup nezaret eder. Diğeri hem ahmak, hem mağrur olduğundan yükünü yere bırakmıyor. Ona denildi: "Ağır yükünü gemiye bırakıp rahat et." O dedi: "Yok, ben bırakmayacağım. Belki zayi olur. Ben kuvvetliyim. Malımı, belimde ve başımda muhafaza edeceğim." Yine ona denildi: "Bizi ve sizi kaldıran şu emniyetli sefine-i sultaniye daha kuvvetlidir. Daha ziyade iyi muhafaza eder. Belki başın döner, yükün ile beraber denize düşersin. Hem gittikçe kuvvetten düşersin. Şu bükülmüş belin, şu akılsız başın gittikçe ağırlaşan şu yüklere tâkat getiremeyecek. Kaptan dahi eğer seni bu halde görse, ya divanedir diye seni tardedecek. Ya haindir, gemimizi ittiham ediyor, bizimle istihza ediyor, hapis edilsin, diye emredecektir. Hem herkese maskara olursun. Çünkü ehl-i dikkat nazarında, za'fı gösteren tekebbürün ile, aczi gösteren gururun ile, riyayı ve zilleti gösteren tasannuun ile kendini halka mudhike yaptın. Herkes sana gülüyor." denildikten sonra o biçarenin aklı başına geldi. Yükünü yere koydu, üstünde oturdu. "Oh!.. Allah senden razı olsun. Zahmetten, hapisten, maskaralıktan kurtuldum." dedi.

*Nasıl bir çocuk, eli yetişmediği bir meramını, bir arzusunu elde etmek için, ya ağlar, ya ister. Yani ya fiilî, ya kavî lisan-ı acziyle bir dua eder. Maksuduna muvaffak olur. Öyle de: İnsan bütün zîhayat âlemi içinde nazik, nazenin, nazdar bir çocuk hükmündedir.

Hasta bir çocuk çağırır: "Ya Hekim! Bana bak."

Hekim: "Lebbeyk" der.. "Ne istersin?" cevap verir.

Çocuk: "Şu ilâcı ver bana" der.

Hekim ise; ya aynen istediğini verir, yahut onun maslahatına binaen ondan daha iyisini verir, yahut hastalığına zarar olduğunu bilir, hiç vermez.

-----ooOoo-----

İkinci Mebhas

* insan bir çekirdeğe benzer. Nasilki o çekirdeğe kudretten manevî ve ehemmiyetli cihazat ve

kaderden ince ve kıymetli proğram verilmiş. Tâ ki, toprak altında çalışıp, tâ o dar âlemden çıkıp, geniş olan hava âlemine girip, Hâlıkından istidad lisanıyla bir ağaç olmasını isteyip, kendine lâıyk bir kemal bulsun.

Eğer o çekirdek, sûl-i mizacımdan dolayı ona verilen cihazat-ı maneviyeyi, toprak altında bazı mevadd-ı muzırrayı celbine sarfetse; o dar yerde kısa bir zamanda faidesiz tefessüh edip çürüyecektir.

Eğer o çekirdek, o manevî cihazatını **فَالِقُ الْحَبِّ وَالنَّوَى** nın emr-i tekvinîsini imtisal edip hüsn-ü istimal etse; o dar âlemden çıkacak, meyvedar koca bir ağaç olmakla küçücük cüz'î hakikatı ve ruh-u manevîsi, büyük bir hakikat-ı külliye suretini alacaktır. İşte aynen onun gibi...

*Eğer o istidad çekirdeğini İslâmiyet suyu ile, imanın ziyasıyla ubudiyet toprağı altında terbiye ederek, evamir-i Kur'aniyeyi imtisal edip cihazat-ı maneviyesini hakikî gayelerine tevcih etse, elbette âlem-i misal ve berzahta dal ve budak verecek ve âlem-i âhiret ve Cennet'te hadsiz kemalât ve nimetlere medar olacak bir şecere-i bâkiyenin ve bir hakikat-ı daimenin cihazatına câmi' kıymettar bir çekirdek ve revnakdar bir makine ve bu şecere-i kâinatın mübarek ve münevver bir meyvesi olacaktır.

*Ben büyük bir şehre giriyorum. Baktım ki, o şehirde büyük saraylar var. Bazı sarayların kapısına bakıyorum, gayet şenlik, parlak bir tiyatro gibi nazar-ı dikkati celbeder, herkesi eğlendirir bir cazibedarlık vardı. Dikkat ettim ki, o sarayın efendisi kapıya gelmiş, it ile oynuyor ve oynamasına yardım ediyor. Hanımlar, yabancı gençlerle tatlı sohbetler ediyorlar. Yetişmiş kızlar dahi, çocukların oynamasını tanzim ediyorlar. Kapıcı da onlara kumandanlık eder gibi bir aktör tavrını almış. O vakit anladım ki, o koca sarayın içerisi bomboş. Hep nazik vazifeler muattal kalmış. Ahlâkları sukut etmiş ki, kapıda bu sureti almışlardır.

Sonra geçtim, bir büyük saraya daha rast geldim. Gördüm ki; kapıda uzanmış vefadar bir it ve kaba, sert, sâkin bir kapıcı ve sönük bir vaziyet vardı. Merak ettim. Ne için o öyle? Bu böyle? İçeriye girdim. Baktım ki, içerisi çok şenlik... Daire daire üstünde, ayrı ayrı nazik vazifeler ile saray ehli meşguldürler. Birinci dairedeki adamlar sarayın idaresini, tedbirini görüyorlar. Üstündeki dairede kızlar, çocuklar ders okuyorlar. Daha üstünde hanımlar, gayet latif san'atlar, güzel nakışlarlaştıgal ediyorlar.

En yukarıda efendi, padişahla muhabere edip halkın istirahatını temin için ve kendi kemalâtı ve terakkiyatı için kendine has ve ulvî vazifeler ile iştigal ediyor gördüm. Ben onlara görünmediğim için, "Yasak" demediler, gezebildim. Sonra çıktım, baktım. O şehrin her tarafında bu iki kısım saraylar var. Sordum dediler: "O kapısı şenlik ve içi boş saraylar, kâfirlerin ileri gelenlerindedir ve ehli-dalaletindir. Diğerleri, namuslu müslüman büyüklerindedir."

Sonra bir köşede bir saraya rast geldim. Üstünde "**Said**" ismini gördüm. Merak ettim. Daha dikkat ettim, suretimi üstünde gördüm gibi bana geldi. Kemal-i taaccübümden bağırarak, aklım başıma geldi, ayıldım.

*Bir adam, bir hizmetkârına on altın verip "Mahsus bir kumaştan bir kat elbise yaptır" emreder. İkincisine, bin altın verir, bir pusula içinde bazı şeyler yazılı o hizmetkârın cebine koyar, bir pazara gönderir. Evvelki hizmetkâr on altın ile a'lâ kumaştan mükemmel bir elbise alır. İkinci hizmetkâr,

divanelik edip, evvelki hizmetkâra bakıp, cebine konulan hesap pusulasını okumayarak bir dükkâncıya bin altun vererek bir kat elbise istedi. İnsafsız dükkâncı da kumaşın en çürüğünden bir kat elbise verdi. O bedbaht hizmetkâr, seyyidinin huzuruna geldi ve şiddetli bir te'dib gördü ve dehşetli bir azab çekti. İşte edna bir şuuru olan anlar ki, ikinci hizmetkâra verilen bin altun, bir kat elbise almak için değildir. Belki mühim bir ticaret içindir. Aynen onun gibi...

*Gördüm ki, ben bir yolcuym. Uzun bir yola gidiyorum. Yani gönderiliyorum. Seyyidim olan zât, bana tahsis ettiği altmış altundan tedricen birer miktar para veriyordu. Ben de sarfedip pek eğlenceli bir hana geldim. O handa bir gece içinde on altunu kumara mumara, eğlencelere ve şöhrat-perestlik yoluna sarfettim. Sabahleyin elimde hiç bir para kalmadı. Bir ticaret edemedim. Gideceğim yer için bir mal alamadım. Yalnız o paradan bana kalan elemeler, günahlar ve eğlencelerden gelen yaralar, bereler, kederler benim elimde kalmıştı. Birden ben o hazîn halette iken orada bir adam peyda oldu.

Bana dedi: "Bütün bütün sermayeni zayi' ettin. Tokata da müstehak oldun. Gideceğin yere de müflis olarak elin boş gideceksin. Fakat aklın varsa, tövbe kapısı açıktır. Bundan sonra sana verilecek bâki kalan onbeş altundan her eline geçtikçeyarısını ihtiyaten muhafaza et. Yani gideceğin yerde sana lâzım olacak bazı şeyleri al." Baktım nefsim razı olmuyor. "Üçte birisini" dedi. Ona da nefsim itaat etmedi. Sonra dörtte birisini dedi. Baktım nefsim mübtela olduğu âdetini terkedemiyor. O adam hiddetle yüzünü çevirdi gitti.

Birden o hal değişti. Baktım ki; ben, tünel içinde sukut eder gibi bir sür'atle giden bir şimendifer içindeyim. Telaş ettim. Fakat ne çare ki, hiç bir tarafa kaçılmaz. Garaibden olarak o şimendiferin iki tarafında pek cazibedar çiçekler, leziz meyveler görünüyordu. Ben de akılsız acemiler gibi onlara bakıp elimi uzattım. O çiçekleri koparmak, o meyveleri almak için çalıştım. Fakat o çiçekler ve meyveler, dikenli mikenli, mülâkatında elime batıyor, kanatıyor. Şimendiferin gitmesiyle müfarakatından elimi parçalıyorlar.

Bana pek pahalı düşünüyorlardı. Birden şimendiferdeki bir hademe dedi: "Beş kuruş ver, sana o çiçek ve meyvelerden istediğin kadar vereceğim. Beş kuruş yerine elin parçalanmasıyla yüz kuruş zarar ediyorsun. Hem de ceza var, izinsiz koparamazsın." Birden sıkıntıdan ne vakit tünel bitecek diye başımı çıkarıp ileriye baktım. Gördüm ki, tünel kapısı yerine çok delikler görünüyor. O uzun şimendiferden o deliklere adamlar atılıyorlar. Bana mukabil bir delik gördüm. İki tarafında iki mezar taşı dikilmiş.

Merak ile dikkat ettim. O mezar taşında büyük harflerle "**Said**" ismi yazılmış gördüm. Teessüf ve hayretimden "**Eyvah!**" dedim.

Birden o han kapısında bana nasihat eden zâtın sesini işittim.

Dedi: "Aklın başına geldi mi?"

Dedim: "Evet geldi fakat kuvvet kalmadı, çare yok."

Dedi: "Tövbe et, tevekkül et."

Dedim: "Ettim!" Ayıldım... Eski Said kaybolmuş. Yeni Said olarak kendimi gördüm.

-----oo0oo-----

Yirmi Dördüncü Söz

BİRİNCİ DAL

*Nasılki bir sultanın kendi hükûmetinin dairelerinde ayrı ayrı ünvanları ve raiyetinin tabakalarında başka başka nam ve vasıfları ve saltanatının mertebelerinde çeşit çeşit isim ve alâmetleri vardır. Meselâ: Adliye dairesinde "hâkim-i âdil" ve mülkiyede "sultan" ve askeriyede "kumandan-ı a'zam" ve ilmiyede "halife"... Daha buna kıyasen sair isim ve ünvanlarını bilsen anlarsın ki; birtek padişah, saltanatının dairelerinde ve tabaka-i hükûmet mertebelerinde bin isim ve ünvana sahib olabilir. Güya o hâkim, herbir dairede şahsiyet-i maneviye haysiyetiyle ve telefonuyla mevcut ve hazırdir; bulunur ve bilir. Ve her tabakada kanunuyla, nizamıyla, mümessiliyle meşhud ve nâzırdır, görünür, görür. Ve herbir mertebede perde arkasında, hükmüyle, ilmiyle, kuvvetiyle mutasarrıf ve basîrdir; idare eder, bakar.

Öyle de: İşte nasıl eğer bir adam hem hoca, hem zabıt, hem adliye kâtibi, hem mülkiye müfettişi olsa; onun herbir dairede birer nisbeti, birer vazifesi, birer hizmeti, birer maaşı, birer mes'uliyeti, birer terakkiyatı ve muvaffakiyetsizliğine sebep birer düşman ve rakipleri oluyor. Ve padişaha karşı çok ünvanlarla görünüyor ve görür. **Ve çok lisanlarla ondan meded ister.** Ve âmirinin çok ünvanlarına müracaat eder. Ve düşmanların şerrinden kurtulmak için, muavenetini çok suretlerle talep eder.

-----ooOoo-----

İKİNCİ DAL

*Zehre namıyla nakışlı bir çiçek ve Kamer'e âşık hayatlı bir katre ve Güneşe bakan safvetli bir reşhayı farzediyoruz ki, herbirisinin bir şuru, bir kemali var. Ve o kemale bir iştiyakı bulunuyor. Şu üç şeyde çok hakikatlara işaret etmekle beraber, nefis ve akıl ve kalbin sülûklerine işaret eder. Ve üç tabaka ehl-i hakikata misaldir

Meselâ: Güneş'in kendi Hâlıkının izniyle ve emriyle üç çeşit tecellisi ve in'ikası ve ifazası var: Birisi çiçeklere, birisi Kamer'e ve seyyarelere, birisi şişe ve su gibi parlaklara verdiği ayrı ayrı in'ikaslarıdır.

Birincisi üç tarzdadır:

Biri: Küllî ve umumî bir tecelli ve in'ikasıdır ki, bütün çiçeklere birden ifazasıdır.

Biri de: Has bir tecellidir ki, herbir nev'e göre bir hususî in'ikası vardır.

Biri de: Cüz'î bir tecellidir ki, herbir çiçeğin şahsiyetine göre bir ifazasıdır. Şu temsilimiz, o kavle göredir ki; çiçeklerin süslü renkleri, Güneş'in ziyasındaki yedi rengin istihale-i in'ikasıyesinden neş'et ediyor. Ve bu kavle göre çiçekler dahi Güneş'in bir çeşit âyineleridir.

İkincisi: Güneş'in Kamer'e ve seyyarelere, Fâtır-ı Hakîm'in izniyle verdiği nur ve feyizdir. Şu küllî ve geniş feyiz ve nurdan sonra Kamer, o zıyanın gölgesi hükmünde olan nuru; Güneş'ten küllî bir surette istifade eder, sonra hususî bir tarzda denizlere ve havaya ve parlak toprağa ve bir suret-i cüz'iyede denizin kabarcıklarına ve toprağın şeffaflarına ve havanın zerrelere ifade ve ifazasıdır.

Üçüncüsü: Güneş'in emr-i İlahî ile cevvi-i havayı ve denizlerin yüzlerini birer âyine ederek

safi ve küllî ve gölgesiz bir in'ikası var. Sonra o Güneş, denizin kabarcıklarına ve suyun katrelerine ve havanın reşhalarına ve kar'ın şişeciklerine, herbirine birer cüz'î aksi, birer küçük timsalini veriyor.

İşte Güneş'in herbir çiçeğe ve Kamer'e mukabil herbir katreye, herbir reşhaya mezkûr üç cihette ikişer tarîk ile teveccüh ve ifazası var:

Birinci tarîk: Bil-asâle doğrudan doğruya berzahsız, hicabsızdır. Şu yol, nübüvvetin tarîkını temsil eder.

İkinci yol: Berzahlar tavassut eder. Âyine ve mazharların kabiliyetleri, Şems'in cilvelerine birer renk takıyor. Şu yol ise, velayet mesleğini temsil eder.

İşte "Zehre", "Katre", "Reşha" herbirisi evvelki yolda diyebilirler ki: "Ben umum âlem güneşinin bir âyinesiyim." Fakat ikinci yolda öyle diyemez. Belki "Ben kendi güneşimin âyinesiyim, veyahut nev'ime tecelli eden güneşin âyinesiyim" der. Çünkü Güneş'i öyle tanıyor. Bütün âleme bakar bir Güneş'i göremiyor. Halbuki o şahsın veyahut nev'inin veya cinsinin güneşi, dar berzah içinde mahdud bir kayıd altında ona görünüyor.

Halbuki kayıdsız, berzahsız, mutlak Güneş'in âsârını o mukayyed Güneş'e veremiyor. Çünkü bütün yeryüzünü ısıtmak, tenvir etmek, umum nebatat, hayvanatın hayatlarını tahrik etmek ve seyyaratı etrafında döndürmek gibi haşmet-nüma eserleri; o dar kayıd ve mahdud berzah içinde gördüğü Güneş'e, şuhud-u kalbî ile veremiyor.

Belki o âsâr-ı acibeyi, eğer o şuurlu farzettiğimiz üç şey, o kayıd altında gördüğü Güneş'e verse de; sırf aklî ve imanî bir tarzda ve o mukayyed, ayn-ı mutlak olduğunu bir teslimiyet ile verebilir. Fakat o, insan gibi akıllı farzettiğimiz "Zehre", "Katre", "Reşha" şu hükümleri, yani pek büyük âsârı güneşlerine isnad etmeleri aklîdir, şuhudî değil. Belki bazan hükm-ü imanîleri, şuhud-u kevnîyelerine müsademe eder. Pek güçlkle inanabilirler.

*İşte nasıl bir gece adamı ki, hiç Güneş'i görmemiş. Yalnız Kamer âyinesinde bir gölgesini görüyor. Güneş'e mahsus haşmetli ziyayı, dehşetli cazibeyi aklına sığıştıramıyor. Belki görenlere teslim olup taklid ediyor. Öyle de: Veraset-i Ahmediye (A.S.M.) ile Kadir ve Muhyî gibi isimlerin mertebe-i uzmasına yetişmeyen, haşr-i a'zamı ve kıyamet-i kübrayı taklidî olarak kabul eder, "Aklî bir mes'ele değildir" der..

-----oo0oo-----

ÜÇÜNCÜ DAL

*Çekirge gibi bir âfât, bir mevsimde pek çok kesretle bulunur. **Mevsim değiştikçe memleketi fesada veren kesretli o taifelerin hakikatları, mahdud bazı ferdlerde saklanıyor.** Yine zamanı geldikçe emr-i İlahî ile o mahdud ferdlerden gayet kesretli aynı fesad yine başlar. Güya onların hakikat-ı milliyetleri inceliyor, kopmuyor. Yine mevsimi geldikçe zuhur ediyor.

Aynen öyle de: Bir zaman dünyayı herc ü merc eden o taifeler, izn-i İlahî ile mevsimi geldiği vakit aynı o taife, medeniyet-i beşeriyeyi herc ü merc edecekler. Fakat onların muharrikleri başka bir surette tezahür eder.

*İçinde mısır ekilmiş bir tarla farzedelim ki, bin tane ekilmiş. Bazı habbeleri yedi sünbül vermiş

farzetsek, herbir sümbülde yüzer tane olmuş ise, o vakit tek bir habbe bütün tarlanın iki sülüsüne mukabil oluyor. Meselâ: Birisi de on sümbül vermiş, herbirinde ikiyüz tane vermiş, o vakit birtek habbe asıl tarladaki habbelerin iki misli kadardır. Ve hâkeza kıyas et.Şimdi Kur'an-ı Hakîm'i nuranî, mukaddes bir mezraa-i semaviye tasavvur ediyoruz

*Bedevi, vahşi bir adam hiç padişahı görmemiş. Saltanat haşmetini bilmiyor. Bir köyde bir ağayı nasıl tasavvur eder, o mahdud fikriyle bir padişahı ondan büyükçe bir ağa kadar bilir. Hattâ bizde sade-dil bir taife var ki, eskiden diyorlardı ki: "Padişah, kendi ocağı yanında ve tenceresinin başında pişirdiği bulgur çorbası yanında ne yapıyor, bizim ağamız onu biliyor." Demek onlar, padişahı o kadar dar bir vaziyette ve âdi bir surette tahayyül ediyorlar ki, kendi bulgur çorbasını kendi pişiriyor, âdeta bir yüzbaşı haşmetinde farzediyorlar. Şimdi biri o adamlardan birisine dese: "Sen bugün benim için bu işi yapsan, senin bildiğin padişah haşmeti kadar sana bir haşmetlik vereceğim." Yani bir yüzbaşı kadar bir rütbe vereceğim. O söz hakikattir. Çünkü haşmet-i padişahîden onun dar daire-i fikrine giren, ancak bir yüzbaşılık kadar bir şevkettir.

*Hem de deniz yüzü ile katrenin gözbebeği, Güneşin tamam aksini tutmakta müsavidirler. Fark, keyfiyettedir

*Nasılki bir zerrecik bir şişede, semavat nücumuyla beraber görünebilir. Öyle de, niyet-i hâlise ile şeffafiyet peyda eden bir zikirde veya bir âyette, semavat gibi nuranî sevab ve fazilet yerleşebilir.

*nasılki hüşyar olan adam, yatmış olan adamın rü'yasını tabir eder. Öyle de: Bazan uykuda olan bir adam, yanında uyanık olan konuşanların sözlerini işitiyor, fakat kendi âlem-i menamina tatbik eder bir tarzda mana veriyor, tabir ediyor. Öyle de: Ey gaflet ve felsefe uykusu içinde tenvim edilen insafsız adam! Sırr-ı مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَعَى ve تَنَامُ عَيْنِي وَلَا يَنَامُ قَلْبِي hükmüne mazhar ve hakikî hüşyar ve yakzan olan zâtın gördüğünü sen kendi rü'yanda inkâr değil, tabir et. Evet, uykuda bir adamı bir sinek ısırса, müdhiş bir harbde yaralar alır gibi bir hakikat-ı nevmiye bazan telakki eder.

Ondan sorulsa, "Hakikaten ben yaralandım. Bana top, tüfek atıldı." diyecek. Yanında oturanlar onun uykusundaki ızdırabına gülüyorlar. İşte bu nevm-âlûd nazar-ı gaflet ve fikr-i felsefe, elbette hakaik-i nübüvveti mihenk olamazlar.

-----oo0oo-----

DÖRDÜNCÜ DAL

*Meselâ: وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَى Azîm bir Mâlik-ül Mülk, büyük bir şehri veya muhteşem bir sarayı bina ettiği vakit, o zât dört nevi ameleyi onun binasında istihdam ve istimal eder:

Birinci nevi: Onun memluk ve köleleridir. Bu nev'in, ne maaşı var ve ne de ücreti var. Belki onlar seyyidlerinin emriyle işledikleri her amelde, onların gayet latif bir zevk ve hoş bir şevkleri vardır. Seyyidlerinin medhinden ve vasfından ne deseler, onların zevkini ve şevkini ziyade eder. Onlar o mukaddes seyyidlerine intisablarını büyük bir şeref bilerek onunla iktifa ediyorlar.

Hem o seyyidin namıyla, hesabıyla, nazarıyla işlere bakmalarından da manevî lezzet

buluyorlar. Ücret ve rütbeye ve maaşa muhtaç olmuyorlar.

İkinci kısım ki, bazı âmi hizmetkârlardır. Bilmiyorlar niçin işliyorlar. Belki o Mâlik-i Zîşan onları istimal ediyor, kendi fikriyle ve ilmiyle onları çalıştırıyor. Onlara lâıyk bir cüz'î ücret dahi veriyor. O hizmetkârlar bilmiyorlar ki; amellerine ne çeşit küllî gayeler, âlî maslahatlar terettüb ediyor. Hattâ bazıları tevehhüm ediyorlar ki, onların amelleri yalnız kendilerine ait o ücret ve maaşından başka gayesi yoktur.

Üçüncü kısım: O Mâlik-ül Mülk'ün bir kısım hayvanatı var. Onları o şehrin, o sarayın binasında bazı işlerde istihdam ediyor. Onlara yalnız bir yem veriyor. Onların da istidadlarına muvafık işlerde çalışmaları onlara bir telezüz veriyor. Çünkü bilkuvve bir kabiliyet ve bir istidad, fiil ve amel suretine girse; inbisat ile teneffüs eder, bir lezzet verir ve bütün faaliyetlerdeki lezzet bu sırdandır. Şu kısım hizmetkârların ücret ve maaşları, yalnız yem ve şu lezzet-i maneviyedir. Onunla iktifa ederler.

Dördüncü kısım: Öyle amelelerdir ki; biliyorlar ne işliyorlar ve ne için işliyorlar ve kimin için işliyorlar ve sair ameleler ne için işliyorlar ve o Mâlik-ül Mülk'ün maksadı nedir, ne için işlettiriyor. İşte bu nevi amelelerin sair amelelere bir riyaset ve nezaretleri var. Onların derecat ve rütbelerine göre derece derece maaşları var.

*Nasılki, bir sefine-i Sultaniyede bir nefer dümencilik edip bir cüz'î maaş alır. Öyle de, hizmet-i Sübhaniyede bulunan bu hayvanatın birer cüz'î maaşları vardır.

-----oo0oo-----

Beşinci Dal

Birinci Meyve

*Malûmdur ki, bir vâlide, meselâ bir yavruyu korkutup sinesine celbediyor. O korku, o yavruya gayet lezzetlidir. Çünkü şefkat sinesine celbediyor. Halbuki, bütün vâlidelerin şefkatleri, rahmet-i İlahiyenin bir lem'asıdır. Demek havfullahta bir azîm lezzet vardır.

*Yıldız böceği gibi olma. Çünkü o, bütün ahababını ve sevdiği eşyayı karanlığın vahşetine gark eder, nefsinde bir lem'acık ile iktifa eder. Zira nefsî olan lezzet ve menfaatinle beraber bütün alâkadar olduğun ve bütün menfaatleriyle intifa' ettiğın ve saadetleriyle mes'ud olduğun mevcudatın ve bütün kâinatın menfaatleri, nimetleri, iltifatına tabi bir Mahbub-u Ezelî'yi sevmekliğin lâzımdır

İkinci Meyve:

*Meselâ: Nasılki bir adam beş kuruş kıymetinde bir hediye ile, bir padişahın huzuruna girer ve görür ki, herbiri milyonlara değer hediyeler, makbul adamlardan gelmiş, orada dizilmiş. Onun kalbine gelir: "Benim hediyem hiçtir, ne yapayım?" Birden der: "Ey seyyidim! Bütün şu kıymetdar hediyeleri kendi namıma sana takdim ediyorum. Çünkü sen onlara lâıyksın. Eğer benim iktidarım olsaydı, bunların bir mislini sana hediye ederdim." İşte hiç ihtiyacı olmayan ve raiyetinin derece-i sadakat ve hürmetlerine alâmet olarak hediyelerini kabul eden o padişah, o bîçarenin o büyük ve küllî niyetini ve arzusunu ve o güzel ve yüksek itikad liyakatını, en büyük bir hediye gibi kabul eder. Aynen öyle de: Âciz bir abd, namazında "Ettahiyatü lillah" der

*Hem nasıl bir zabıt, bütün neferatının yekûn hizmetlerini kendi namına padişaha takdim eder. Öyle de: Mahlukata zabıtlık eden ve hayvanat ve nebatata kumandanlık yapan ve mevcudat-ı arziyeye halifelik etmeye kabil olan ve kendi hususî âleminde kendini herkese vekil telakki eden insan...

Dördüncü Meyve:

*Meselâ: Nasilki bir saray bulunsa, büyük bir dairesinde büyük bir elektrik lâmbası bulunur. O elektrikten teşâ'ub etmiş ve onunla bağlı küçük küçük elektrikler, küçük menzillere taksim edilmiş. Şimdi birisi o büyük elektrik lâmbasının düğmesini çevirip ziyayı kapatsa, bütün menziller derin bir karanlık içine ve bir vahşete düşer. Ve başka sarayda büyük elektrik lâmbasıyla merbut olmayan küçük elektrik lâmbaları, her menzilde bulunuyor. O saray sahibi büyük elektrik lâmbasının düğmesini çevirerek kapatsa, sair menzillerde ışıklar bulunabilir. Onunla işini görebilir, hırsızlar istifade edemezler.

Beşinci Meyve:

*Nasilki tohum olacak kıymettar bir meyve-i zîşuur, ağacın altındaki zîruhlara baksa, güzelliğine güvense, kendini onların ellerine atsa veya gaflet edip düşse, onların ellerine düşecek, parçalanacak, âdi bir tek meyve gibi zayı' olacak.

Eğer o meyve, nokta-i istinadını bulsa, içindeki çekirdek, bütün ağacın cihet-ül vahdetini tutmakla beraber ağacın bekasına ve hakikatının devamına vasıta olacağını düşünebilse, o vakit o tek meyve içinde birtek çekirdek, bir hakikat-ı külliye-i daimeye, bir ömr-ü bâki içinde mazhar oluyor.

-----oo0oo-----

YIRMI BEŞİNCİ SÖZ

*Nasıl bir kumandan-ı a'zam, mücahede ve manevra ve ahz-ı asker şubeleri gibi mücahedeye lâzım işler için iki daireyi teşkil edip açmış. O mücahede, o muamele işi bittikten sonra o iki daireyi başka işlerde kullanmak ve tebdil ederek istimal etmek için o kumandan-ı a'zam o iki daireye müteveccih olur.

O daireler, herbirisi hademeleri lisanıyla veya nutka gelip kendi lisanıyla der ki:

"Ey kumandanım bir parça mühlet ver ki, eski işlerin ufak tefeklerini, pırtı-mırtılarını temizleyip dışarı atayım, sonra teşrif ediniz. İşte atıp senin emrine hazır duruyoruz. Buyurun ne yaparsanız yapınız. Senin emrine münkadız. Senin Nasıl bir harb-i umumîde bir kumandan, zaferden sonra ateş eden bir ordusuna "Ateş kes!" ve hücum eden diğer bir ordusuna "Dur!" der, emreder. O anda ateş kesilir, hücum durur. "İş bitti, istilâ ettik. Bayrağımız düşmanın merkezlerinde yüksek kalelerinin başında dikildi. Eşfel-üs safilîne giden o edebsiz zalimler cezalarını buldular" der. Aynen öyle de...

* yaptığın işler bütün hak, güzel, maslahattır." Öyle de: Semavat ve Arz, böyle iki daire-i teklif ve tecrübe ve imtihan için açılmıştır. Müddet bittikten sonra Semavat ve Arz, daire-i teklife ait eşyayı emr-i İlahiyle bertaraf eder. Derler: "Ya Rabbena! Buyurun, ne için bizi istihdam edersen et. Hakkımız sana itaattir. Her yaptığın şey de haktır."

*Nasıl bir harb-i umumîde bir kumandan, zaferden sonra ateş eden bir ordusuna "Ateş kes!" ve hücum eden diğer bir ordusuna "Dur!" der, emreder. O anda ateş kesilir, hücum durur. "İş bitti, istilâ ettik. Bayrağımız düşmanın merkezlerinde yüksek kalelerinin başında dikildi. Esfel-üs safilîne giden o edebsiz zalimler cezalarını buldular" der. Aynen öyle de...

*bir zât, göz önünde bir günde yeniden büyük bir orduyu teşkil ettiği halde, biri dese: "Şu zât, efradı istirahat için dağılmış olan bir taburu bir boru ile toplar. Tabur nizamı altına getirebilir." Sen ey insan, desen; "İnanmam." Ne kadar divanece bir inkâr olduğunu bilirsin. Aynen onun gibi

*Nasıl "Elhamdülillah" gibi bir lafz-ı Kur'anî okunduğu zaman dağın kulağı olan mağarasını doldurduğu gibi; aynı lafz, sineğin küçücük kulakçığına da tamamen yerleşir. Aynen öyle de: Kur'anın manaları, dağ gibi akılları işba' ettiği gibi, sinek gibi küçücük basit akılları dahi aynı sözlerle talim eder, tatmin eder

*Nasılki merhume ve rahmete muhtaç bir güzel kadın cenazesine nazar-ı şehvet ve hevesle bakmak, ne kadar ahlâkı tahrib eder. Öyle de: Ölmüş kadınların suretlerine veyahut sağ kadınların küçük cenazeleri hükmünde olan suretlerine hevesperverane bakmak, derinden derine hissiyat-ı ulviye-i insaniyeyi sarsar, tahrib eder.

*Fakat nasılki yeknesak, düz bir ağacın gövdesinden bir kısım çıkıntılar, sivricikler çıkar. Lâkin ağacın tenasübünü bozmak için çıkmıyorlar. Belki, o ağacın zînetli tekemmülüne ve cemaline medar olan meyveyi vermek için çıkıyorlar. Aynen bunun gibi, şu esbab dahi, Kur'anın selaset-i nazmına kıymetdar manaları ifade için sivri başlarını çıkarıyorlar.

*haşr-i baharîde başka noktaların naziresi olduğu gibi, şu neşr-i suhuf naziresi pek zahirdir. Çünkü her meyvedar ağacın, ya çiçekli bir otun da amelleri var, fiilleri var, vazifeleri var, esma-i İlahiyeyi ne şekilde göstererek tesbihat etmiş ise ubudiyetleri var. İşte onun bütün bu amelleri tarih-i hayatlarıyla beraber umum çekirdeklerinde, tohumcuklarında yazılıp başka bir baharda, başka bir zeminde çıkar. Gösterdiği şekil ve suret lisanıyla, gayet fasih bir surette, analarının ve asıllarının a'malini zikrettiği gibi; dal, budak, yaprak, çiçek ve meyveleriyle, sahife-i a'malini neşreder.

İşte gözümüzün önünde bu Hakîmane, Hafızane, Müdebbirane, Mürebbiyane, Latifane şu işi yapan odur ki, der: **إِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ** Başka noktaları buna kıyas eyle, kuvvetin varsa istinbat et.

Birinci: Evet, Cenab-ı Hak tarafından adem ve esîr ve sema perdelerini açıp, Güneş gibi, dünyayı ışıklandıran pırlanta-misal bir lâmbayı, hazine-i rahmetinden çıkarıp dünyaya gösterdi. Dünya kapandıktan sonra, o pırlantayı perdelerine sarıp kaldıracak.

İkinci: Veya ziya metaini neşretmek ve zeminin kafasına ziyayı, zulmetle münavebeten sarmakla muvazzaf bir memur olduğunu ve her akşam o memura metaini toplattırıp gizlettiği gibi, kâh olur bir bulut perdesiyle alış-verişini az yapar; kâh olur Ay onun yüzüne karşı perde olur, muamelesini bir derece çeker, metaini ve muamelât defterlerini topladığı gibi, elbette o memur bir vakit o memuriyetten infisal edecektir.

Hattâ hiçbir sebab-i azl bulunmazsa, şimdilik küçük fakat büyümeye yüz tutmuş yüzündeki iki leke büyümekle, Güneş yerin başına izn-i İlahî ile sardığı ziyayı, emr-i Rabbanî ile geriye alıp, güneşin başına sarıp, "Haydi yerde işin kalmadı" der. "Cehennem'e git, sana ibadet edip senin gibi bir

memur-u müsahharı sadakatsizlikle tahkir edenleri yak."

*Meselâ: **فَقَالَ لَهَا وَ لِلْأَرْضِ ائْتِيَا طَوْعًا أَوْ كَرْهًا قَالَتَا أَتَيْنَا طَائِعِينَ** yani "Ya arz! Ya sema! İster istemez geliniz, hikmet ve kudretime râm olunuz. Ademden çıkıp, vücudda meşhergâh-ı san'atıma geliniz." dedi. Onlar da: "Biz kemal-i itaatle geliyoruz. Bize gösterdiğin her vazifeyi senin kuvvetinle göreceğiz." İşte kuvvet ve iradeyi tazammun eden hakikî ve nafızu emirlerin kuvvet ve ulviyetine bak.

Sonra insanların **يَا أَرْضُ وَأَنْشَقِي يَا سَمَاءُ وَقَوْمِي آيْتَهَا الْقِيَامَةَ** gibi suret-i emirde cemadata hezeyanvari muhaveresi, hiç o iki emre kabil-i kıyas olabilir mi? Evet temenniden neş'et eden arzular ve o arzuların neş'et eden fuzuliyane emirler nerede? Hakikat-ı âmiriyetle muttasıf bir âmirin iş başında hakikat-ı emri nerede? Evet emri nazîz büyük bir âmirin muti' ve büyük bir ordusuna "Arş" emri nerede? Ve şöyle bir emir, âdi bir neferden işitilse; iki emir sureten bir iken, manen bir neferle bir ordu kumandanı kadar farkı var.

*sair kelâmın Kur'anın âyâtına nisbeti, şişelerdeki görünen yıldızların küçücük akisleriyle yıldızların aynına nisbeti gibidir.

*Şimdi biri çıksa Kur'anın getirdiği hakaikten bir kısmına kendi hevesince çocukça bir intizam verse, Kur'anın bazı âyâtına muaraza için nisbet etse, "Kur'ana yakın bir kelâm söyledim" dese, öyle ahmakane bir sözdür ki, meselâ taşları muhtelif cevahirden bir saray-ı muhteşemi yapan ve o taşların vaziyetinde umum sarayın nukuş-u âliyesine bakan mizanlı nakışlar ile tezyin eden bir ustanın san'atıyla; o nukuş-u âliyeden fehmi kasır, o sarayın bütün cevahir ve zînetlerinden bîbehre bir âdi adam, âdi hanelerin bir ustası, o saraya girip o kıymetdar taşlardaki ulvî nakışları bozup çocukça hevesine göre âdi bir hanenin vaziyetine göre bir intizam, bir suret verse ve çocukların nazarına hoş görünecek bazı boncukları taksa, sonra "Bakınız! O sarayın ustasından daha ziyade meharet ve servetim var ve kıymetdar zînetlerim var" dese; divanecce bir hezeyan eden bir sahtekârın nisbet-i san'atı gibidir.

*Gayet büyük ve garib ve gayetle yayılmış acib bir ağaç farzedelim ki, o ağaç geniş bir perde-i gayb altında bir tabaka-i mesturiyet içinde saklanmış. Malûmdur ki, bir ağacın insanın âzaları gibi onun dalları, meyveleri, yaprakları, çiçekleri gibi bütün uzuvları arasında bir münasebet, bir tenasüb, bir müvazenet lâzımdır.

Herbir cüz'ü, o ağacın mahiyetine göre bir şekil alır, bir suret verilir. İşte hiç görülmeyen -ve hâlâ görünmüyor- o ağaca dair biri çıksa, perde üstünde onun herbir âzasına mukabil bir resim çekse, bir hudud çizse; daldan meyveye, meyveden yaprağa bir tenasüble bir suret tersim etse ve birbirinden nihayet uzak mebdede ve müntehasının ortasında uzuvlarının aynı şekil ve suretini gösterecek muvafık tersimat ile doldursa, elbette şübhe kalmaz ki, o ressam bütün o gaybî ağacı gayb-aşına nazarıyla görür, ihata eder, sonra tasvir eder. Aynen onun gibi...

*nasıl elimizdeki saat, sureten sabit görünüyor. Fakat içindeki çarkların harekâtıyla, daimî içinde bir zelzele ve âlet ve çarklarının ızdırabları vardır. **Aynen onun gibi;** kudret-i İlahiyenin bir saat-ı kübrası olan şu dünya, zahîrî sabitliğiyle beraber daimî zelzele ve tegayyürde, fena ve zevalde

yuvarlanıyor

*Bir denizde hesabsız cevherlerin aksamıyla dolu bir definenin bulunduğunu farzedelim. Gavvas dalgıçlar, o definenin cevahirini aramak için dalıyorlar. Gözleri kapalı olduğundan el yordamıyla anlarlar. Bir kısmının eline uzunca bir elmas geçer. O gavvas hükmeder ki; bütün hazine, uzun direk gibi elmastan ibarettir. Arkadaşlarından başka cevahiri işittiği vakit hayal eder ki; o cevherler, bulunduğu elmasın tâbileridir, fusus ve nukuşlarıdır. Bir kısmının da kürevî bir yakut eline geçer; başkası, murabba bir kehribar bulur ve hâkeza... Herbiri eliyle gördüğü cevheri, o hazinenin aslı ve mu'zamı itikad edip, işittiklerini o hazinenin zevaid ve teferruatı zanneder. O vakit hakaikın müvazenesi bozular. Tenasüb de gider. Çok hakikatın rengi değişir. Hakikatın hakikî rengini görmek için tevilâta ve tekellüfata muztar kalır. Hattâ bazan inkâr ve ta'tile kadar giderler

*Nasıl bir usta hârîka bir makinayı yapsa, herkes o zâta "Mâşâallah, bârekâllah" deyip alkışlar. Öyle de: O makina dahi, ondan maksud neticeleri tam tamına göstermesiyle, lisan-ı haliyle ustasını tebrik eder, alkışlar. Her zihayat ve herşey böyle bir makinadır, ustasını tesbihlerle alkışlar.

-----oo0oo-----

YİRMİ ALTINCI SÖZ

*Nasılki beyaz, güzel güneşin ziyasından bazı maddeler siyahlık ve taaffün alır. O siyahlık, onun istidadına aittir. Fakat o seyiyatı, çok mesalihi tazammun eden bir kanun-u İlahî ile icad eden yine Hak'tır.

*Nasılki pekçok mesalihi tazammun eden bir yağmurdan zarar gören tenbel bir adam diyemez: "Yağmur rahmet değil." Evet halk ve icadda bir şerr-i cüz'î ile beraber hayr-ı kesîr vardır.

*Nasılki bir azîm sefinenin dümencisi, vazifesinin adem-i îfasiyla, sefine gark olup bütün hademelerin netice-i sa'yleri ibtal olur. Bütün o tahribat, bir ademe terettüb ediyor. Öyle de: Küfür ve masiyet, adem ve tahrib nev'inden olduğu için, cüz'-i ihtiyarî bir emr-i itibarî ile onları tahrik edip müdhîş netaice sebebiyet verebilir.

*ehl-i iman, onlara karşı Cenab-ı Hakk'ın inayet-i azîmine muhtaçtır. Çünkü on kuvvetli adam, bir evin muhafazasını ve tamiratını deruhde etse, haylaz bir çocuğun o haneye ateş vermeğe çalışmasına karşı, o çocuğun velisine, belki padişahına müracaata, yalvarmağa mecbur olması gibi; mü'minlerin de, böyle edebsiz ehl-i isyana karşı dayanmak için Cenab-ı Hakk'ın çok inayatına muhtaçtırlar.

*Senin elinde bir âyine bulunsa, sağ tarafındaki mesafe mazi, sol tarafındaki mesafe müstakbel farzedilse; o âyine yalnız mukabilini tutar. Sonra o iki tarafı bir tertib ile tutar, çoğunu tutamaz. O âyine ne kadar aşağı ise, o kadar az görür. Fakat o âyine ile yükseğe çıktıkça, o âyineninmukabil dairesi genişlenir. Gitgide, bütün iki taraf mesafeyi birden bir anda tutar. İşte şu âyine şu vaziyette onun irtisamında, o mesafelerde cereyan eden hâlât birbirine mukaddem, muahhar, muvafık, muhalif denilmez. İşte kader, ilm-i ezelden olduğu için; ilm-i ezeli, hadîsin tabiriyle "Manzar-ı a'lâdan, ezelden ebede kadar herşey, olmuş ve olacak, birden tutar, ihata eder bir makam-ı a'lâdadır."

*sen bir iktidarsız çocuğu omuzuna alsan, onu muhayyer bırakıp "Nereyi istersen seni oraya götüreceğim" desen, o çocuk yüksek bir dağı istedi, götürdün. Çocuk üşüdü yahut düştü. Elbette

"**Sen istedin**" diyerek itab edip üstünde bir tokat vuracaksın. İşte Cenab-ı Hak, Ahkem-ül Hâkimîn, nihayet za'fta olan abdin iradesini bir şart-ı âdi yapıp, irade-i külliyesi ona nazar eder.

*nasıl katreler, buluttan haber verir; reşhalar, su menbaini gösterir; senedler, cüzdanlar, bir defter-i kebirin vücuduna işaret ederler. Öyle de: Şu meşhudumuz olan, zihayatlardaki intizam-ı maddî olan bedihî kader ve intizam-ı manevî ve hayatı olan nazarî kaderin reşhaları, katreleri, senedleri, cüzdanları hükmünde olan meyveler, nutfeler, tohumlar, çekirdekler, suretler, şekiller; bilbedahe "Kitab-ı Mübin" denilen irade ve evamir-i tekviniyenin defterini ve "İmam-ı Mübin" denilen ilm-i İlahînin bir divanı olan Levh-i Mahfuz'u gösterir

*İki adam, bir padişahın payitahtına giderler. O padişahın mahall-i garaib olan has sarayına girerler. Biri, padişahı bilmez; o yerde gasıbane, sârikane tavattun etmek ister. Fakat o bahçe, o sarayın iktiza ettikleri idare ve tedbir ve vâridat ve makinelerini işletmek ve garib hayvanatın erzakını vermek gibi zahmetli külfetleri görür, mütemadiyen ızdırab çeker. O cennet gibi bahçe, başına bir cehennem gibi oluyor. Herşeye acıyor. İdare edemiyor. Teessüfle vaktini geçirir. Sonra da, o hırsız edebtsiz adam, te'dib suretiyle hapse atılır. İkinci adam, padişahı tanır, padişaha kendini misafir bilir. Bütün o bahçede, o sarayda olan işler, bir nizam-ı kanunla cereyan ettiğini, herşey bir programla, kemal-i sühuletle işlediğini itikad eder. Zahmet ve külfetleri, padişahın kanununa bırakıp kemal-i safa ile o cennet-misal bahçenin bütün lezzetlerinden istifade edip padişahın merhametine ve idare kanunlarının güzelliğine istinaden herşeyi hoş görür, kemal-i lezzet ve saadetle hayatını geçirir. İşte مَنْ

آمِنَ بِالْقَدَرِ آمِنَ مِنَ الْكُدْرِ

*Gayet zengin, nihayet derecede san'atkâr ve çok san'atlarda mahir bir zât; âsâr-ı san'atını, hem kıymetdar servetini göstermek için âdi bir miskin adamı, modellik vazifesini gördürmek için, bir ücrete mukabil bir saatte murassa', musanna' yaptığı gömleği giydirir, onun üstünde işler ve vaziyetler verir, tebdil eder. Hem her nevi san'atını göstermek için keser, değiştirir, uzaltır, kısaltır. Acaba şu ücretli miskin adam o zâta dese: "Bana zahmet veriyorsun. Eğilip kalkmakla vaziyet veriyorsun, beni güzelleştiren bu gömleği kesip kısaltmakla güzelliğimi bozuyorsun" demeğe hak kazanabilir mi? "Merhametsizlik, insafsızlık ettin" diyebilir mi? İşte onun gibi...

*Yani vücud-u şahsîsine güvenip Mûcid-i Hakikî'den gaflet etse; yıldız böceği gibi bir şahsî ziya-yı vücudu, nihayetsiz zulûmat-ı adem ve firaklar içinde bulunur, boğulur.

-----oo0oo-----

YIRMİ YEDİNCİ SÖZ

*Nasılki kışta, fırtınaların şiddetli olduğu bir vakitte, dar delikler dahi seddedilir. Yeni kapıları açmak, hiçbir cihetle kâr-ı akıl değil. Hem nasılki büyük bir selin hücumunda, tamir için duvarlarda delikler açmak gark olmağa vesiledir. Öyle de...

*Nasılki bir cisimde, neşv ü nema için tevessü' meyli bulunur. O meyl-i tevessü' ise, -çünkü dâhildendir- vücud ve cisim için bir tekemmüldür. Fakat eğer hariçte tevsî' için bir meyl ise, o vücudun cildini yırtmaktır, tahrib etmektir; tevsî' değildir. Öyle de...

*Bir su, beş muhtelif mizaçlı hastalara göre nasıl beş hüküm alır; şöyle ki: Birisine, hastalığının mizacına göre su ilâçtır, tibben vâcibdir. Diğer birisine, hastalığı için zehir gibi muzırdır; tibben ona haramdır. Diğer birisine, az zarar verir; tibben ona mekruhtur. Diğer birisine, zararsız menfaat verir;

tıbben ona sünnettir. Diğer birisine ne zarardır, ne menfaattir; âfiyetle içsin, tıbben ona mubahtır. İşte hak burada taaddüd etti. Beşi de haktır. Sen diyebilir misin ki: "Su yalnız ilâçtır, yalnız vâcibdir, başka hükmü yoktur."

-----oo0oo-----

YİRMİ YEDİNCİ SÖZÜN ZEYLİ

*Nasılki, bir sultanın hizmetkârı ve onun tebaiyeti ile öyle bir mevkiye çıkar ki, bir şah çıkamaz. İşte şu sırdandır ki, en büyük veliler sahabe derecesine çıkamıyorlar.

*Nasılki zaman oluyor; medeniyet-i beşeriye çarşısında ve hayat-ı içtimaiye-i insaniye dükkânında, bazı şeylerin verdiği müdhiş neticeleri ve çirkin eserleri zehr-i katil gibi herkes onu satın almak değil, bütün kuvvetiyle ondan nefret edip kaçır ve bazı şeylerin ve manevî meta'ların verdikleri güzel neticeler ve kıymetdar eserler, bir tiryak-ı nâfi' ve bir pırlanta gibi, herkesin nazar-ı rağbetini kendine celbeder. Herkes elinden geldiği kadar onları satın almağa çalışır. Öyle de...

*Çünkü nasıl bir asker bazı şerait dâhilinde, mühim ve mahuf bir mevkide, bir saat nöbette, bir sene ibadet kadar bir fazilet kazanabilir ve bir dakikada bir kurşunu yemekle, en ekall kırk günde ancak kazanılacak velayet derecesi gibi bir makama çıkıyor. Öyle de, sahabelerin tesis-i İslâmiyette ve neşr-i ahkâm-ı Kur'aniyede hizmetleri ve İslâmiyet için bütün dünyaya ilân-ı harb etmeleri o kadar yüksektir ki, bir dakikasına başkaları bir senede yetişemez.

*Hem nasılki mebd'e'de küçük bir irtifa; gittikçe bir yekûn teşkil eder. Hem nasılki nokta-i merkeziyeye yakın bir iğne ucu kadar bir ziyadelik; daire-i muhitada, bazan bir metre kadar ziyadeye mukabil geliyor.

-----oo0oo-----

YİRMİ SEKİZİNCİ SÖZ

*nasıl toprak suya, havaya, ziyaya nisbeten kesafetli, karanlıklıdır; fakat masnuat-ı İlahiyenin bütün enva'ına menşe' ve medar olduğundan bütün anasır-ı sairenin manen fevkine çıktığı gibi.. hem kesafetli olan nefis-i insaniye; sırr-ı câmiyet itibariyle, tezekki etmek şartıyla bütün letaif-i insaniyenin fevkine çıktığı gibi.. öyle de, cismaniyet; en câmi', en muhit, en zengin bir âyine-i tecelliyat-ı esma-i İlahiyedir.

*Gayet güzel ve şaşıalı bir bağda muhteşem bir zât gayet büyük bir ziyafet, gayet müzeyyen bir seyrangâh öyle bir surette ihzar etmiş ki: Kuvve-i zaikanın hissedecek bütün lezaiz-i mat'umatı câmi', kuvve-i bâsıranın hoşuna gidecek bütün mehasini şamil, kuvve-i hayaliyeyi keyiflendirecek bütün garaibi müştemil ve hâkeza.. bütün havass-ı zahire ve bâtınayı okşayacak ve memnun edecek herşeyi içine koymuştur.

Şimdi iki dost var. Beraber o ziyafete giderler. Bir locada, bir sofrada oturuyorlar. Fakat birisinin kuvve-i zaikası pek az olduğundan cüz'î zevk alır. Gözü de az görüyor. Kuvve-i şâmmesi yok. Sanayi-i garibeden anlamaz. Hârika şeyleri bilmez. O nüzhetgâhın, binden ve belki milyondan birisini, kabiliyeti nisbetinde ancak zevkederek istifade eder.

Diğeri ise bütün zahirî ve bâtinî duyguları, akıl ve kalb ve his ve latifeleri, o derece mükemmel ve o merteye inkişaf etmiştir ki; o seyrangâhtaki bütün incelikleri, güzelliği ve letaifi ve garaibi ayrı ayrı hissedip zevkederek, ayrı ayrı lezzet aldığı halde o dost ile omuz omuzadır.

*Cennet'in sekiz tabakası birbirinden yüksek oldukları halde, umumun damı Arş-ı A'zam'dır. Nasilki mahrutî bir dağın etrafında, birbiri içinde, birbirinden yüksek, kaidesinden zirvesine kadar surlu daireler bulunsa; o daireler birbirinin üstündedir fakat birbirinin güneş görmelerine mani olmaz, birbirinden geçebilir, birbirine bakar. Öyle de Cennetler de buna yakın bir tarz ile olduğu, ehadisin mütenevvi rivayati işaret ediyor.

*şu Barla bağ ve bahçelerinin herbirininayrı ayrı mâliki bulunduğu halde; Barla'da gıdası itibariyle ancak bir avuç yeme mâlik olan herbir kuş, herbir serçe, herbir arı "Bütün Barla'nın bağ ve bostanları, benim nüzhetgâhım ve seyrangâhımdır" diyebilir. Barla'yı zabtedip daire-i mülküne dâhil eder. Başkalarının iştiraki onun bu hükmünü bozamaz. Hem insan olan bir insan diyebilir ki: "Benim Hâlıkım bu dünyayı bana hane yapmış, güneş benim bir lâmbamdır, yıldızlar benim elektriklerimdir, yeryüzü çiçekli-miçekli halılarla serilmiş benim bir beşiğimdir" der, Allah'a şükreder. Sair mahlukatın iştiraki, onun bu hükmünü nakzetmez. Bilakis mahlukat onun hanesini tezyin eder. Hanenin müzeyyenatı hükmünde kalırlar. Acaba bu daracık dünyada, insan insanîyet itibariyle, hattâ bir kuş dahi böyle bir daire-i azîmede bir nevi tasarruf dava etse, cesîm bir nimete mazhar olsa; geniş ve ebedî bir dâr-ı saadette, ona beşyüz senelik bir mesafede bir mülk ihsan etmek, nasıl istib'ad edilebilir?

*küfür, Cehennem'e duhûlüne sebebedir; öyle de Cehennem'in vücuduna ve icadına dahi sebebedir. Zira küçük bir hâkimin küçük bir izzeti, küçük bir gayreti, küçük bir celali bulunsa; bir edebî ona serkeşane dese: "Beni te'dib etmezsin ve edemezsin." Herhalde o yerde hapishane yoksa da, tek o edebî için bir hapishane teşkil edecek, onu içine atacaktır.

-----oo0oo-----

YİRMİ DOKUZUNCU SÖZ

*Nasilki ziya ecsamın görülmesine sebebedir ve renklerin -bir kavle göre- sebeb-i vücududur. Öyle de: Hayat dahi, mevcudatın keşşafıdır. Keyfiyatın tahakkukuna sebebedir.

*İki adam; biri bedevi, vahşi; biri medenî, akli başında olarak arkadaş olup İstanbul gibi haşmetli bir şehre gidiyorlar. O medenî muhteşem şehrin uzak bir köşesinde pis, perişan, küçük bir haneye, bir fabrikaya rastgeliyorlar.

Görüyorlar ki, o hane; amele, sefil, miskin adamlarla doludur. Acib bir fabrika içinde çalışıyorlar. O hanenin etrafı da zîruh ve zîhayatlarla doludur. Fakat onların medar-ı taayyüşü ve hususî şerait-i hayatiyeleri vardır ki, onların bir kısmı âkil-ün nebattır, yalnız nebatat ile yaşıyorlar. Diğer bir kısmı âkil-üs semektir, balıktan başka bir şey yemiyorlar.

O iki adam, bu hali görüyorlar. Sonra bakıyorlar ki, uzakta binler müzeyyen saraylar, âlî kasırlar görünüyor. O sarayların ortalarında geniş tezgâhlar ve vüs'atli meydanlar vardır.

O iki adam, uzaklık sebebiyle veyahut göz zaifliğiyle veya o sarayın sekanelerinin gizlenmesi

sebebiyle; o sarayın sekeneleri, o iki adama görünmüyorlar.

Hem şu perişan hanedeki şerait-i hayatiye, o saraylarda bulunmuyor. O vahşi bedevi, hiç şehir görmemiş adam, bu esbaba binaen görünmediklerinden ve buradaki şerait-i hayat orada bulunmadığından der: "O saraylar sekenelerden hâlidir, boştur, zîruh içinde yoktur." der, vahşetin en ahmakça bir hezeyanını yapar.

İkinci adam der ki: "Ey bedbaht, şu hakir, küçük haneyi görüyorsun ki, zîruh ile, amelelerle doldurulmuş ve biri var ki, bunları her vakit tazelandiriyor, istihdam ediyor. Bak, bu hane etrafında boş bir yer yoktur. Zihayat ve zîruh ile doldurulmuştur. Acaba hiç mümkün müdür ki: Şu uzakta bize görünen şu muntazam şehrin, şu hikmetli tezyinatın, şu san'atlı sarayların onlara münasib âlî sekeneleri bulunmasın? **Elbette o saraylar, umumen doludur ve onlarda yaşayanlara göre başka şerait-i hayatiyeleri var.**

Evet, ot yerine belki börek yerler; balık yerine baklavayıyebilirler. Uzaklık sebebiyle veyahut gözünün kabiliyetsizliği veya onların gizlenmekliği ile sana görünmemeleri, onların olmamalarına hiçbir vakit delil olamaz. **Adem-i rüyet, adem-i vücuda delalet etmez. Görünmemek, olmamağa hüccet olamaz.**

*Cüz'iyat gibi külliyyatın dahi birer şahs-ı manevîsi vardır ki, birer vazife-i külliyesi görünüyor. Onda bir hizmet-i külliye görünüyor. Meselâ: Bir çiçek, kendince bir nakş-ı san'atı gösterip, lisan-ı haliyle esma-i Fâtır'ı zikrettiği gibi; küre-i arz bahçesi dahi, bir çiçek hükmündedir. Gayet muntazam küllî vazife-i tesbihiyesi vardır. Nasilki bir meyve, bir intizam içinde bir îlanatı, tesbihatı ifade ediyor.

Öyle de: Koca bir ağacın heyet-i umumiyesiyle gayet muntazam bir vazife-i fitriyesi ve ubudiyeti vardır. Nasıl bir ağaç yaprak, meyve ve çiçeklerinin kelimatı ile bir tesbihatı var.

Öyle de: Koca semavat denizi dahi, kelimatı hükmünde olan güneşler, yıldızlar ve ayları ile Fâtır-ı Zülcelaline tesbihat yapar ve Sâni'-i Zülcelaline hamd eder ve hâkeza...

Mevcutat-ı hariciyenin herbiri, sureten camid, şuursuz iken, gayet hayatkârane ve şuurdarane vazifeleri ve tesbihatları vardır. Elbette nasıl melaikeler bunların âlem-i melekûtta mümessildirler, tesbihatlarını ifade ederler; bunlar dahi âlem-i mülk ve âlem-i şehadette o melaikelerin timsalleri, haneleri, mescidleri hükmündedirler.

*Madem bir parçacık ruha benzeyen o çiçeğin kanun-u teşekkülü, timsal-i sureti, bir Hafız-i Hakîm tarafından ibka ediliyor. Dağdağalı inkılablar içinde kemal-i intizam ile, zerrecikler gibi tohumlarında muhafaza ediliyor, bâki kalır. Elbette gayet cem'iyetli ve gayet yüksek bir mahiyete mâlik ve haricî vücud giydirilmiş ve zîşuur ve zîhayat ve nurani kanun-u emrî olan ruh-u beşer, ne derece kat'iyetle bekaya mazhar ve ebediyetle merbut ve sermediyetle alâkadar olduğunu anlamazsan, nasıl "Zîşuur bir insanım" diyebilirsin?

*kâinatta "*Şeffafiyet*" "*Mukabele*" "*Müvazene*" "*intizam*" "*Tecerrüd*" "*itaat*" birer emirdir ki; çoğu aza, büyüğü küçüğe müsavi kılar.

Birinci Temsil: "*Şeffafiyet*" sırrını gösterir.

Meselâ: Şemsin feyz-i tecellisi olan timsali ve aksi, denizin yüzünde ve denizin herbir katresinde aynı hüviyeti gösterir.

Eğer küre-i arz, perdesiz güneşe karşı muhtelif cam parçalarından mürekkebe olsa; şemsin aksi, herbir parçada ve bütün zemin yüzünde müzahametsiz, tecezzisiz, tenakussuz bir olur.

Eğer faraza şems, fâil-i muhtar olsa idi ve feyz-i ziyasını, timsal-i aksini iradesiyle verse idi; bütün zemin yüzüne verdiği feyzi, bir zerreye verdiği feyzen daha ağır olamazdı.

İkinci Temsil: "*Mukabele*" sırrıdır. Meselâ:

Zihayat ferdlerden (yani insanlardan) tereküb eden bir daire-i azîmenin nokta-i merkeziyesindeki ferdin elinde bir mum ve daire-i muhitteki ferdlerin ellerinde de birer âyine farzedilse; nokta-i merkeziyenin muhit âyinelerine verdiği feyiz ve cilve-i aks, müzahametsiz, tecezzisiz, tenakussuz, nisbeti birdir.

Üçüncü Temsil: "*Müvazene*" sırrıdır. Meselâ:

Hakikî ve hassas ve çok büyük bir mizan bulunsa; iki gözünde iki güneş veya iki yıldız veya iki dağ veya iki yumurta veya iki zerre herhangi bulunursa bulunsun, sarf olunacak aynı kuvvet ile o hassas azîm terazinin bir gözü göğe, biri zemine inebilir. Dördüncü Temsil: "*İntizam*" sırrıdır. Meselâ:

En azîm bir gemi, en küçük bir oyuncak gibi çevrilebilir.

Beşinci Temsil: "*Tecerrüd*" sırrıdır. Meselâ:

Teşahhusattan mücerred bir mahiyet, bütün cüz'iyatına en küçüğünden en büyüğüne tenakus etmeden, tecezzi etmeden bir bakar, girer. Teşahhusat-ı zahiriye cihetindeki hususiyetler, müdahale edip şaşırtmaz. O mahiyet-i mücerredin nazarını tağyir etmez. Meselâ: İğne gibi bir balık, balina balığı gibi o mahiyet-i mücerredeye mâliktir. Bir mikrop, bir gergedan gibi mahiyet-i hayvaniyeyi taşıyor.

Altıncı Temsil: "*İtaat*" sırrını gösterir. Meselâ: Bir kumandan, "Arş" emri ile bir neferi tahrîk ettiği gibi, aynı emir ile bir orduyu tahrîk eder.

*nasılki insan küçük bir âlemdir, yıkılmaktan kurtulamaz. Âlem dahi büyük bir insandır, o dahi ölümün pençesinden kurtulamaz. O da ölecek, sonra dirilecek veya yatıp sonra subh-u haşirle gözünü açacaktır.

Hem nasılki kâinatın bir nüsha-i musaggarası olan bir şecere-i zihayat, tahrib ve inhilalden başını kurtaramaz. Öyle de: Şecere-i hilkatten teşa'ub etmiş olan silsile-i kâinat tamir ve tecdid için, tahribden, dağılmaktan kendini kurtaramaz.

* Su, kendi zararına olarak incimad eder.

Buz, buzun zararına temeyyu eder.

Lüb, kışrın zararına kuvvetleşir.

Lafz, mana zararına kalınlaşır.

Ruh, cesed hesabına zaîfleşir.

Cesed, ruh hesabına inceleşir.

Öyle de: Âlem-i kesif olan dünya, âlem-i latif olan âhiret hesabına, hayat makinesinin işlemesiyle şeffaflaşır, latifleşir

-----oo0oo-----

OTUZUNCU SÖZ

*Zulmetsiz daimî bir ziya, bilinmez ve hissedilmez. Ne vakit hakikî veya vehmî bir karanlık ile bir hat çekilse, o vakit bilindir. İşte Cenab-ı Hakk'ın ilim ve kudret, Hakîm ve Rahîm gibi sıfât ve esması; muhit, hududsuz, şeriksiz olduğu için onlara hükmedilmez ve ne oldukları bilinmez ve hiss olunmaz.

*Ene, kendi zâtında hava gibi zaîf bir mahiyeti olduğu halde, felsefenin meş'um nazarı ile mana-yı ismî cihetiyle baktığı için; güya buhar-misal o ene temeyyu edip, sonra ülfet cihetiyle ve maddiyata tevaggul sebebiyle güya tasallub ediyor. Sonra gaflet ve inkâr ile o enaniyet tecemmüd eder. Sonra isyan ile tekeddür eder, şeffafiyetini kaybeder. Sonra gittikçe kalınlaşıp sahibini yutar. Nev'-i insanın efkârıyla şişer. Sonra sair insanları, hattâ esbabı kendine ve nefsine kıyas edip, onlara -kabul etmedikleri ve teberri ettikleri halde- birer firavunluk verir. İşte o vakit, Hâlık-ı Zülcelal'in evamirine karşı mübareze vaziyetini alır. **مَنْ يُحْيِ الْعِظَامَ وَ هِيَ رَمِيمٌ** der.

*Kendimi, bir sahra-yı azîmede görüyorum. Bütün zeminin yüzünü; karanlıklı, sıkıcı ve boğucu bir bulut tabakası kaplamış. Ne nesim var, ne ziya, ne âb-ı hayat.. hiçbirisi bulunmuyor. Her tarafı canavarlar, muzır ve muvahhiş mahluklarla dolu olduğunu tevehhüm ettim. Kalbime geldi ki: "Şu zeminin öteki tarafında ziya, nesim, âb-ı hayat var. Oraya geçmek lâzım." Baktım ki, ihtiyarsız sevk olunuyorum. Zeminin içinde, tünel-vari bir mağaraya sokuldum. Gitgide zeminin içinde seyahat ettim.

Bakıyorum ki: Benden evvel o taht-el arz yolda çok kimseler gitmişler. Her tarafta boğulup kalmışlar. Onların ayak izlerini görüyordum. Bazılarının bir zaman seslerini işitiyordum. Sonra sesleri kesiliyordu. Gitgide baktım ki benim elime iki şey verildi. Biri, bir elektrik; o taht-el arz tabiatın zulûmatını dağıtır.

Diğeri, bir âlet ile dahi azîm kayalar, dağ-misal taşlar parçalanıp bana yol açılıyor. Kulağıma denildi ki: "Bu elektrik ile o âlet, Kur'anın hazinesinden size verilmiştir." Her ne ise, çok zaman öylece gittim. Baktım ki, öteki tarafa çıktım. Gayet güzel bir bahar mevsiminde bulutsuz bir güneş, ruh-efza bir nesim, hayatdar bir âb-ı leziz, her taraf şenlik içinde bir âlem gördüm. Elhamdülillah dedim.

*Sonra baktım ki, ben kendi kendime mâlik değilim. Birisi beni tecrübe ediyor. Yine evvelki vaziyette o sahra-yı azîmede, boğucu bulut altında yine ben kendimi gördüm. Daha başka bir yolda bir saik beni sevkiyordu. Bu defa taht-ez zemin değil, belki seyr ü seyahatla yeryüzünü kat'edip öteki yüze geçmek için gidiyordum.

O seyahatımda öyle acaib ve garaibi görüyordum ki, tarif edilmez. Deniz bana hiddet ediyor, fırtına beni tehdid eder, herşey bana müşkilât peyda eder. Fakat yine Kur'andan bana verilen bir vasıta-i seyahatımla geçiyordum, galebe çalıyordum. Gitgide bakıyordum, her tarafta seyyahların cenazeleribulunuyor.

O seyahatı bitirenler, binde ancak birdir. Her ne ise... O buluttan kurtulup, zeminin öteki yüzüne geçip güzel güneşle karşılaştım. Ruh-efza nesimi teneffüs ederek, Elhamdülillah dedim. O cennet gibi o âlemi seyre başladım.

Sonra baktım: Biri var ki, beni orada bırakmıyor. Başka yolu bana gösterecek gibi, yine beni bir anda o müdhiş sahraya getirdi. Baktım ki: Yukarıdan inmiş aynı asansörler gibi muhtelif tarzlarda bazı tayyare, bazı otomobil, bazı zenbil gibi şeyler görünüyor. Kuvvet ve istidada göre onlara atılsa yukarıya çekiliyor.

Ben de birisine atladım. Baktım, bir dakika zarfında bulutun fevkine beni çıkardı. Gayet güzel, müzeyyen, yeşil dağların üstüne çıktım. O bulut tabakası, dağın yarısına kadar gelmemişti. En latif bir nesim, en leziz bir âb, en şirin bir ziya her tarafta görünüyor. Baktım ki: O asansörler gibi nurani menziller, her tarafta var.

Hattâ iki seyahatımda ve zeminin öteki yüzünde onları görmüştüm. anlamamıştım. Şimdi anlıyorum ki şunlar, Kur'an-ı Hakîm'in âyetlerinin cilveleridir.

-----oo0oo-----

İkinci Maksad

*nasilki bir acemî, ham, âmi, âdi, hem kör bir adam Avrupa'ya gitse; bütün fabrikalara, tezgâhlara girse, üstadane kemal-i intizam ile herbir san'atta, herbir binada işler, öyle eserler yapar ki nihayet derecede hikmetli, san'atlı, herkesi hayrette bırakıyor. **Zerre miktar şuuru olan bilir ki:** O adam, kendi başı ile işlemiyor, belki bir üstad-ı küll, ona ders verir, işlettirir.

Hem nasilki bir kör, âciz, yerinden kalkamıyor, basit bir kulübeciğinde oturmuş bir adam bulunuyor.

Halbuki o kulübeciğe bir dirhem gibi küçük bir taş, kemik ve pamuk gibi birer madde veriliyor.

Halbuki o kulübecikten batmanlarla şeker, toprakla çuha, binlerle mücevherat, gayet san'atlı, murassaatlı libaslar, lezzetli taamlar çıkıp gelse; zerre miktar aklı olan demeyecek mi ki: "O adam, gayet mu'cizekâr bir zâtın menşe-i mu'cizatı olan fabrikasının bir mandalı veyahut miskin bir kapıcısıdır."

*nasilki bir nefer; takımında, bölüğünde, taburunda, alayında, fırkasında ve hâkeza herbir dairede birer nisbeti ve o nisbete göre birer vazifesi olduğunu ve o nisbetleri, o vazifeleri bilmekle tevfik-i hareket etmek, nizamat-ı askeriye tahtında talim ve talimat görmekle bütün o dairelere kumanda eden birtek kumandan-ı a'zâmın emrine ve kanununa tebaiyetle oluyor. Öyle de herbir zerre....

*meselâ Ayasofya kubbesindeki taşlar, eğer mimarının emrine ve san'atına tabi olmazlarsa; herbir taşı, Mimar Sinan gibi dülgerlik san'atında bir mehareti ve sair taşlara hem mahkûm, hem hâkim olmak, yani "Geliniz, düşmemek, sukut etmemek için başbaşa vereceğiz" diye bir hüküm sahibi olması lâzımdır. Öyle de: Binler defa Ayasofya kubbesinden daha san'atlı, daha hayretli ve hikmetli olan masnuattaki zerrelere....

-----oo0oo-----

OTUZ BİRİNCİ SÖZ

*Birinci Temsil: Bir sultanın iki çeşit mükâlemesi, sohbeti, görüşmesi vardır. İki tarzda hitabı, iltifatı vardır. **Birisi:** Âmi bir raiyetiyle cüz'î bir iş için, hususî bir hacete dair, has bir telefonla sohbet etmektir. **Diğeri:** Saltanat-ı uzma ünvanı ile ve hilafet-i kübra namıyla ve hâkimiyet-i âmme haysiyetiyle ve evamirini etrafa neşir ve teşhir maksadıyla, o işlerle alâkadar bir elçisiyle veya o evamir ile münasebetdar büyük bir memuru ile konuşmaktır, sohbet etmektir. Ve haşmetini izhar eden ulvî bir fermanla bir mükâlemedir.

*İkinci Temsil: Bir adam elindeki bir âyineyi güneşe karşı tutar. O âyine kendi miktarınca bir ışık ve yedi rengi havi bir ziyayı, bir aksi, şemsten alır. Onun nisbetinde güneşle münasebetdar olur, sohbet eder. Ve o ışıklı âyineyi karanlıklı hanesine veya dam altındaki küçük, hususî bağına tevcih etse; güneşin kıymeti nisbetinde değil, belki o âyinenin kabiliyeti miktarınca istifade edebilir. Diğeri ise âyineyi bırakır, doğrudan doğruya güneşe karşı çıkar, haşmetini görür, azametini anlar. Sonra pek yüksek bir dağa çıkar, güneşin pek geniş şaşaa-i saltanatını görür ve bizzât perdesiz onunla görüşür. Sonra döner, hanesinden veya bağının damından geniş pencereler açar, gökteki güneşe karşı yollar yapar, hakikî güneşin daimî ziyası ile sohbet eder, konuşur.

Ve böylece minnetdarane bir sohbet edebilir ve diyebilir: "Ey yeryüzünü ışığıyla yaldızlayan ve zeminin vechini ve bütün çiçeklerin yüzlerini güldüren dünya güzeli, gök nazdarı olan nazenin güneş!. Onlar gibi benim haneciğimi, bahçeciğimi ısındırdın ve ışıklandırdın, bütün dünyayı ışıklandırdığın ve yeryüzünü ısındırdığın gibi." Halbuki evvelki âyine sahibi böyle diyemez. O âyine kaydı altında güneşin aksi ise, âsârı mahduddur, o kayda göredir.

*Meselâ: Adliye dairesinde hâkim-i âdil ve mülkiyede sultan ve askeriyede kumandan-ı a'zam ve ilmiyede halife ve hâkeza.. sair isim ve ünvanları bulunur. Herbir dairede birer manevî tahtı hükümünde olan makam ve iskemlesi bulunur. O tek padişah, o saltanatın dairelerinde ve tabakat-ı hükûmetin mertebelerinde, bin isim ve ünvana sahib olabilir. Birbiri içinde bin taht-ı saltanatı olabilir. Güya o hâkim, herbir dairede şahsiyet-i maneviye haysiyetiyle ve telefonu ile mevcut ve hazır bulunur, bilir.

Ve her tabakada kanunıyla, nizamıyla, mümessiliyle görünür, görür.

Ve her mertebede perde arkasında hükmüyle, ilmiyle, kuvvetiyle idare eder, bakar.

Ve her bir dairenin başka bir merkezi, bir menzili vardır. Ahkâmı birbirinden ayırır. Tabakatları birbirinden başkadır. İşte böyle bir sultan, istediği bir zâtı, bütün o dairelerinde gezdirip, her daireye mahsus saltanat-ı şahanesini ve evamir-i hâkimanesini gösterip, daireden daireye, tabakadan tabakaya gezdirip, tâ huzuruna getirir.

Sonra bütün o dairelere taalluk eden bazı evamir-i umumiye-i külliye-i ona tevdi' eder, gönderir.

*Nasılki bir sultanın ünvanlarından olan "Kumandan-ı A'zam" ünvanı, devair-i askeriyenin serasker dairesi gibi küllî ve geniş daireden tut, tâ onbaşı dairesi gibi cüz'î ve hususî herbir dairede bir zuhuru, bir cilvesi vardır. Meselâ: Bir nefer; o kumandanlık ünvan-ı a'zaminin nümunesini onbaşı şahsında görür, ona bakar, ondan emir alır. O nefer onbaşı olduğunda; çavuş dairesindeki kumandanlık dairesi nazarına çarpar, ona bakar. Sonra çavuş olsa, o vakit kumandanlık nümunesini ve cilvesini

mülazım dairesinde görür. O makamda ona mahsus bir iskemle bulunur. Ve hakeza... Yüzbaşı, binbaşı, ferik, müşir dairelerinden her birinde, dairelerin büyük ve küçüklüğü nisbetinde o kumandanlık ünvanını görür.

Şimdi bir neferi o kumandan-ı a'zam, bütün devair-i askeriyeye taalluk edecek bir vazife ile tavzif etmek istese, bir müfettiş gibi her devairi görüp ve görünecek bir makam vermek istese; elbette o kumandan-ı a'zam o neferi, onbaşı dairesinden tut tâ daire-i a'zamına kadar birer birer gezdirecek; tâ görsün, görülsün. Sonra huzuruna kabul edip sohbetine müşerref ederek, nişan ve ferman verip taltif ederek, tâ geldiği yere kadar bir anda gönderir.

*Nasılki Güneş'in şuuru ve konuşması olsa, senin elindeki âyine vasıtası ile seninle konuşabilir. İsteddiği gibi sende tasarruf eder. Belki âyine-misal senin gözbebeğinden sana daha yakın olduğu halde, sen dörtbin sene kadar ondan uzaksın, hiçbir cihette ona yanaşamazsın. Eğer terakki etsen, Kamer makamına gelip, doğrudan doğruya bir mukabele noktasına çıksan, ona yalnız bir nevi âyinedarlık edebilirsin. Öyle de,

*İnsanın hareketinden, güllenin hareketinden, savttan, ziyadan, elektrikten, ruhtan, hayalden tezahür eden sür'at-i harekâtta bir mikyas olmak için şöyle bir saat farzediyoruz ki; o saatte on iğne var. Birisi, saatleri gösterir. **Biri de**, ondan altmış defadaha geniş bir dairede dakikayı sayar. **Birisi**, altmış defa daha geniş bir daire içinde saniyeleri; diğeri, yine altmış defa daha geniş bir dairede sâliseleri ve hakeza râbiaları, hâmiseleri, sâdisi, sâbia, sâmine, tâsia, tâ âşireleri sayacak gayet muntazam azîm bir dairede birer ibre farz ediyoruz. **Faraza saati sayan ibrenin dairesi**, küçük saatimiz kadar olsa; herhalde âşireleri sayan ibrenin dairesi, arzın medar-ı senevîsi kadar, belki daha fazla olmak lâzım gelir.

Şimdi iki şahıs farzediyoruz: Biri, saati sayan ibreye binmiş gibi o ibrenin harekâtına göre temaşa ediyor. Diğeri, âşireleri sayan ibreye binmiş. Bu iki şahsın bir zaman-ı vâhidde müşahede ettikleri eşya; saatimizle arzın medar-ı senevîsi nisbeti gibi, meşhudatça pekçok farkları vardır. İşte zaman, (çünkü) harekâtın bir rengi, bir levni yahut bir şeridi hükmünde olduğundan, harekâtta câri olan bir hüküm, zamanda dahi câridir.

İşte bir saatte meşhudatımız, bir saatin saati sayan ibresine binen zîşuur şahsın meşhudatı kadar olduğu ve hakikat-ı ömrü de o kadar olduğu halde; âşire ibresine binen şahıs gibi, aynı zamanda, o muayyen saatte Resul-i Ekrem Aleyhissalâtü Vesselâm, burak-ı tevfik-i İlahîye biner; berk gibi bütün daire-i mümkinatı kat'edip, acaib-i mülk ve melekûtu görüp, daire-i vücub noktasına çıkıp, sohbe müşerref olup, rü'yet-i cemal-i İlahîye mazhar olarak, fermanı alıp vazifesine dönebilir ve dönmüş ve öyledir.

*Nasılki bir Sultan-ı Zîşan'ın, pekçok hazineleri ve o hazinelerde pekçok cevahirlerin enva'ı bulunsa, hem sanayi-i garibede çok mehareti olsa ve hesabsız fûnun-u acibeye marifeti, ihatası bulunsa, nihayetsiz ulûm-u bediaya ilim ve ıttılâi olsa.. her cemal ve kemal sahibi, kendi cemal ve kemalini görüp ve göstermek istemesi sırrınca:

İbette o sultan-ı zîfûnun dahi, bir meşher açmak ister ki; içinde sergiler dizsin, tâ nâsın enzarına saltanatının haşmetini, hem servetinin şaşaasını, hem kendi san'atının hârikalarını, hem kendi marifetinin garibelerini izhar edip göstere; tâ, cemal ve kemal-i manevisini, iki vecihle müşahede etsin.

Bir vecchi: Bizzât nazar-ı dekaik-aşinasıyla görsün.

Diğeri: Gayrın nazarıyla baksın. Ve şu hikmete binaen elbette cesîm, muhteşem, geniş bir saray yapmağa başlar. Şahane bir surette dairelere, menzillere taksim eder. Hazinelerinin türlü türlü murassaatiyla süslendirip, kendi dest-i san'atının en güzel, en latif san'atlarıyla zînetlendirir.

Fünun ve hikmetinin en incelikleriyle tanzim eder. Ve ulûmunun âsâr-ı mu'cizekâraneleriyle donatır, tekmil eder. Sonra nimetlerinin çeşitleriyle, taamlarının lezizleriyle, her taifeye lâyük sofraları serer.

Bir ziyafet-i âmme ihzar eder. Sonra raiyetine kendi kemalâtını göstermek için, onları seyre ve ziyafete davet eder. Sonra birisini Yaver-i Ekrem yapar, aşağıki tabakat ve menzillerden yukarıya davet eder; daireden daireye, üst üstteki tabakalarda gezdirir. O acib san'atının makinelerini ve tezgâhlarını ve aşağıdangelen mahsulâtın mahzenlerini göstere göstere, tâ daire-i hususiyesine kadar getirir. Bütün o kemalâtının madeni olan mübarek zâtını ona göstermekle ve huzuruyla onu müşerref eder. Kasrın hakaikını ve kendi kemalâtını ona bildirir. Seyircilere rehber tayin eder, gönderir. Tâ o sarayın Sâniini, o sarayın müştemilâtıyla, nukuşuyla, acaibiyle, ahaliye tarif etsin.

Ve sarayın nakışlarındaki rumuzunu bildirip ve içindeki san'atlarının işaretlerini öğretip, (derunundaki manzum murassa'lar ve mevzun nukuş nedir? Ve saray sahibinin kemalâtını ve hünerlerini nasıl gösterirler?) o saraya girenlere tarif etsin ve girmenin âdâbını ve seyrin merasimini bildirip ve görünmeyen sultan-ı zîfünun ve zîşuuna karşı, marziyatı ve arzuları dairesinde teşrifat merasimini tarif etsin.

*Nasılki bir zât-ı zîfünun, mu'ciznüma bir kitabı te'lif edip yazsa.. öylebir kitab ki, her sahifesinde yüz kitab kadar hakaik, her satırında yüz sahife kadar latif manalar, herbir kelimesinde yüz satır kadar hakikatlar, her harfinde yüz kelime kadar manalar bulunsa; bütün o kitabın maânî ve hakaikları, o kâtib-i mu'ciznümanın kemalât-ı maneviyesine baksa, işaret etse, elbette öyle bitmez bir hazineyi kapalı bırakıp abes etmez.

Her halde o kitabı, bazılara ders verecek. Tâ o kıymetdar kitab, manasız kalıp, beyhude olmasın. Onun gizli kemalâtı zahir olup, kemalini bulsun ve cemal-i manevîsi görünsün. O da sevinsin ve sevdirsın. Hem o acib kitabı bütün meânisiyle, hakaikiyle ders verecek birisini, en birinci sahifeden, tâ nihayete kadar üstünde ders vere vere geçirecektir.

*İşte şu kâinata nazar-ı hikmetle bakıldığı vakit, azîm bir şecere manasında görünür. Ve şecerenin nasıl dalları, yaprakları, çiçekleri, meyveleri vardır. Şu şecere-i hilkatın de bir şıkkı olan âlem-i süflinin; anasır dalları, nebatat ve eşcar yaprakları, hayvanat çiçekleri, insan meyveleri hükmünde görünür. Sâni'-i Zülcelal'in ağaçlar hakkında câri olan bir kanunu, elbette şu şecere-i a'zamda da câri olmak, mukteza-yı ism-i Hakîm'dir.

Öyle ise mukteza-yı hikmet, şu şecere-i hilkatın de bir çekirdekten yapılmasıdır. Hem öyle bir çekirdek ki; âlem-i cismanîden başka, sair âlemlerin nümunesini ve esasatını câmi' olsun. Çünkü binler muhtelif âlemleri tazammun eden kâinatın çekirdek-i aslîsi ve menşei, kuru bir madde olamaz.

Madem şu şecere-i kâinattan daha evvel, o nev'den başka şecere yok.

Öyle ise ona menşe' ve çekirdek hükmünde olan mana ve nur, elbette yine şecere-i kâinatta

bir meyve libasının giydirilmesi, yine Hakîm isminin muktezasıdır. Çünkü çekirdek daima çıplak olamaz. Madem evvel-i fitratta meyve libasını giymemiş.

Elbette, âhirde o libası giyecektir. Madem o meyve insandır. Ve madem insan içinde sâbikan isbat edildiği üzere, en meşhur meyve ve en muhteşem semere ve umumun nazar-ı dikkatini celbeden ve arzın nisfini ve beşerin humsunun nazarını kendine hasreden ve mehasin-i maneviyesi ile âlemi, ya nazar-ı muhabbet veya hayretle kendine baktıran meyve ise: Zât-ı Muhammediye Aleyhissalâtu Vesselâm'dır.

Elbette kâinatın teşekkülüne çekirdek olan nur, onun zâtında cismini giyerek en âhir bir meyve suretinde görünecektir.

*sen gündüz uyanık iken güzel bir söz söylersin; bazan rü'yada güzel bir elma şeklinde yersin. Gündüz çirkin bir sözün, gecede acı bir şey suretinde yutarsın. Bir gıybet etsen, murdar bir et suretinde sana yedirirler.

Öyle ise, şu dünya uykusunda söylediğin güzel sözlerin ve çirkin sözlerin; meyveler suretinde uyanık âlemi olan âlem-i âhirette yersin ve yemesini istib'ad etmemelisin.

*Çünkü herkes, büyükçe bir veliyy-i nimet, yahut muhsin bir padişahının uzaktan arzularını anlamağa ne kadar arzukeyş ve anlasa ne kadar memnun olur. **Temenni eder ki:** "Keşki bir vasita-i muhabere olsa idi doğrudan doğruya o zât ile konuşsa idim. Benden ne istiyor, anlasa idim. Benden onun hoşuna gidene bilse idim." der.

*Senin ile biz beraber bir memlekette bulunuyoruz. Görüyoruz ki; herşey bize ve birbirine düşman ve bize yabancı.. her taraf müdhişcenazelerle dolu.. işitilen sesler yetimlerin ağlayışı, mazlumların vaveylâsıdır. İşte biz, şöyle bir vaziyette olduğumuz vakitte; biri gitse, o memleketin padişahından bir müjde getirse, o müjde ile, bize **yabancı olanlar** ahabab şekline girse.. **düşman gördüğümüz kimseler**, kardeşler suretine dönse.. **o müdhiş cenazeler**, huşu ve huzûda, zikir ve tesbihte birer ibadatkâr şeklinde görünse.. **o yetimane ağlayışlar**, senakârane yaşasınlar hükmüne girse.. **ve o ölümler ve o soymaklar**, garatlar terhisat suretine dönse.. kendi sürurumuz ile beraber, herkesin süruruna müşterek olsak; o müjde ne kadar mesrurane olduğunu elbette anlarsın

*Senin ile biz, sahra-yı kebir gibi bir mevkideyiz. Kum denizi fırtınasında, gece o kadar karanlık olduğundan, elimizi bile göremiyoruz. Kimsesiz, hâmisiz, aç ve susuz, me'yus ve ümitsiz bir vaziyette olduğumuz dakikada, birden bir zât, o karanlık perdesinden geçip; sonra gelip, bir otomobil hediye getirse ve bizi bindirse, birden cennet-misal bir yerde istikbalimiz temin edilmiş, gayet merhametkâr bir hâmimiz bulunmuş, yiyecek ve içecek ihzar edilmiş bir yerde bizi koysa; ne kadar memnun oluruz, bilirsin.

-----ooOoo-----

OTUZİKİNCİ SÖZ

BİRİNCİ MEVKİF

*Nasılki bir fabrikanın çarklarını ve dolaplarını bir hikmet içinde çeviren bir san'atkâr, fabrikanın azamet ve intizamı derecesinde derece-i san'at ve mehareti gösterir. Öyle de: Koca Güneşe,

seyyarat ile beraber fabrika vaziyetini veren ve o müdhîş azîm küreleri sapan taşları misillü ve fabrika çarkları gibi etrafında döndüren bir Kadîr-i Zülcelal'in derece-i kudret ve hikmeti, o nisbette nazara tezahür eder.

*Donanma günlerinde kesretli elektrik lâmbaları, sultanın derece-i haşmetini ve terakkiyat-ı medeniyede derece-i kemalini gösterdiği gibi; koca semavat o haşmetli, zînetli yıldızlarıyla Sâni'-i Zülcelal'in kemal-i san'atını ve cemel-i san'atını, öylece nazar-ı dikkate gösteriyorlar.

-----oo0oo-----

İKİNCİ MEVKİF

*Esbab içinde, bilbedahe en eşrefi ve ihtiyarı en geniş ve tasarrufatı en vasi', insandır. İnsanın dahi en zahir ef'al-i ihtiyariyesi içinde en zahiri; ekl ve kelâm ve fikirdir. Yani: Yemek, söylemek, düşünmektir. Şu yemek, söylemek, düşünmek ise gayet muntazam, acib, hikmetli birer silsiledir. O silsilenin yüz cüz'ünden, insanın dest-i ihtiyarına verilen ancak bir cüz'üdür. Meselâ: Yemekten, bedenın tegaddi-i hüceyratından tut, tâ semeratın teşekkülüne kadar olan silsile-i ef'al içinde, insanın dest-i ihtiyarına verilen yalnız ağızdaki dişlerin değirmenini tahrik edip onu çığnemektir. Ve söylemek silsilesinden yalnız meharic-i huruf kalıplarına, havayı sokup çıkarmaktır.

Halbuki ağzında birtek kelime, bir çekirdek gibi iken, bir ağaç hükmündedir. Hava içinde milyonlar aynı kelime gibi meyveler verir. Milyonlarla dinleyenlerin kulaklarına girer. Bu misalî sünbüle, insandaki hayalin eli ancak yetişebilir. İhtiyarın kısacık eli, nasıl yetişir? Madem esbab içinde en eşrefi ve en ziyade ihtiyar sahibi olan insan, böyle hakikî icaddan eli bağlansa, sair cemadat ve behimat ve anasır ve tabiat; nasıl hakikî mutasarrıf olabilirler?

*Birtek zât-ı müşahhas, muhtelif âyineler vasıtasıyla külliyyet kesbeder. Bir cüz'i-yi hakikî iken, şuunat-ı kesîreye mâlik bir küllî hükmüne geçer. Evet, nasıl cismanî şeylere cam ve su gibi maddeler âyine olup, cismanî birtek şey, o âyinelerde bir külliyyet kesbeder.

Öyle de: Nurani şeylere ve ruhaniyata dahi, hava ve esîr ve âlem-i misalin bazı mevcudatı, âyineler hükmünde ve berk ve hayal sür'atinde birer vasıta-i seyr ü seyahat suretine geçerler ki, o nuraniler ve o ruhanîler, hayal sür'atıyla o meraya-yı nazifede ve o menazil-i latifede gezerler.

*Meselâ: Güneş, müşahhas bir cüz'î olduğu halde, parlak eşya vasıtasıyla bir küllî hükmüne geçer. Zemin yüzündeki bütün parlak şeylere, hattâ herbir katre suya ve cam zerreciklerine birer aksini, birer misalî güneşi, onların kabiliyetine göre verir. Güneşin hararet ve ziyası ve ziyasındaki yedi rengi ve zâtının bir nevi misali, herbir parlak cisimde bulunur.

Faraza güneşin ilmi, şuuru bulunsa idi; her âyine onun bir nevi menzili ve tahtı ve iskemlesi hükmünde olup, her şeyle bizzât temas eder, her zîşuurla âyineleri vasıtasıyla, hattâ gözbebeğiyle birer telefon hükmünde muhabere edebilirdi. Bir şey, bir şeye mani olmazdı. Bir muhabere, bir muhabereye sed çekmezdi. Her yerde bulunmakla beraber, hiçbir yerde bulunmazdı.

*Kâinat bir şecere hükmünde olduğu için, herbir şecere, kâinatın hakaikına misal olabilir. İşte biz de şu odamızın önündeki muhteşem, muazzam çınar ağacını, kâinata bir misal-i musaggar hükmünde tutup, kâinattaki cilve-i ehadiyeti onun ile göstereceğiz. Şöyle ki:

Şu ağacın, lâakal on bin meyvesi var. Herbir meyvesinin, lâakal yüzer kanatlı çekirdeği var. Bütün on bin meyve ve bir milyon çekirdek; bir anda, beraber bir san'at ve icada mazhardırlar. Halbuki şu ağacın çekirdek-i aslîsinde ve kökünde ve gövdesinde, cüz'î ve müşahhas ve ukde-i hayatiye tabir edilen bir cilve-i irade-i İlahiye ve bir nüve-i emr-i Rabbanî ile, şu ağacın kavanin-i teşkiliyesinin merkezîyeti; her dalın başında, herbir meyvenin içinde, herbir çekirdeğin yanında bulunur ki, hiçbirinin bir şeyini, noksan bırakmayarak, birbirine mani olmayarak; onunla yapılır.

Ve o birtek cilve-i irade ve o kanun-u emrî; ziya, hararet, hava gibi dağılıp her yere gitmiyor. Çünkü gittiği yerlerin ortalarındaki uzun mesafelerde ve muhtelif masnulara hiçbir iz bırakmıyor, hiçbir eseri görülüyor.

Eğer intişar ile olsa idi; izi ve eseri görülecekti. Belki bizzât, tecezzi ve intişar etmeden her birisinin yanında bulunuyor. Ehadiyetine ve şahsiyetine o küllî işler, münafî olmuyor. Hattâ denilebilir ki: O cilve-i irade, o kanun-u emrî, o ukde-i hayatiye; herbirinin yanında bulunur, hiçbir yerde de bulunmaz. Güya şu muhteşem ağaçta meyveler, çekirdekler adedince o kanun-u emrînin birer gözü, birerkulağı var. Belki ağacın herbir cüz'ü, o kanun-u emrînin duygularının birer merkezi hükmündedir ki; uzun vasıtaları perde olup bir mani teşkil etmek değil, belki telefon telleri gibi birer vesile-i teshil ve takrib olur. En uzak, en yakın gibidir.

*Nasılki şu ağacın kesretli dal ve budakları, birtek çekirdekten gelmiş ve şu ağacın san'atkârının icad ve tasvirde vahdetini gösteriyor. Sonra şu ağaç, dal ve budak salıp tekessür ve intişar ettikten sonra, bütün hakikatını bir meyvede toplar. Bütün manasını bir çekirdekte derceder. Onunla Hâlîk-i Zülcelalinin halk ve tedbirindeki hikmetini gösterir."Öyle de: Şu şecere-i kâinat, bir menba-ı vahdetten vücud alır, terbiye görür. **Ve o kâinatın meyvesi olan insan, şu kesret-i mevcudat içinde, vahdeti gösterdiği gibi; kalbi dahi, iman gözüyle kesret içinde sırr-ı vahdeti görür.**

*Nasıl şu ağaca müteveccih küllî nazar, küllî tedbir, külliyetiyle ve umumiyetiyle birtek meyveye bakar. Çünkü o meyve, o ağaca bir misal-i musaggardır. Hem o ağaçtan maksud, odur. Hem o küllî nazar ve umumî tedbir, bir meyvenin içinde herbir çekirdeğe dahi nazar eder. Çünkü çekirdek, umum ağacın manasını, fihristesini taşıyor.

Demek ağacın tedbirini gören zât, o tedbir ile alâkadar bütün esmasıyla, ağacın vücudundan maksud ve icadının gayesi olan herbir semereye müteveccihtir.

Hem şu koca ağaç, o küçük meyveler için bazan budanır, kesilir, tecdid için bazı cihetleri tahrib edilir. Daha güzel, bâki meyveler vermek için, aşılanır.Öyle de: Şu şecere-i kâinatın semeresi olan beşer; kâinatın vücudundan ve icadından maksud odur ve icad-ı mevcudatın gayesi de odur. Ve o meyvenin çekirdeği olan insanın kalbi dahi, Sâni'-i Kâinat'ın en münevver ve en câmi' bir âyinesidir.

*İlm-i Mantıkça çendan "**Kıyas-ı temsilî, yakîn-i kat'î ifade etmiyor**" denilmiş. Fakat kıyas-ı temsilînin bir nev'i var ki; mantığın yakînî bürhanından çok kuvvetlidir ve mantığın birinci şeklinin birinci darbindan daha yakîndir. O kısım da şudur ki: Bir temsil-i cüz'î vasıtasıyla bir hakikat-ı küllînin ucunu gösterip, hükmü o hakikata bina ediyor.

O hakikatın kanununu, bir hususî maddede gösteriyor. Tâ o hakikat-ı uzma bilinsin ve cüz'î maddeler, ona irca' edilsin. Meselâ: "Güneş nuraniyet vasıtasıyla, birtek zât iken her parlak şeyin

yanında bulunuyor." temsiliyle bir kanun-u hakikat gösteriliyor ki, nur ve nurani için kayıd olamaz. Uzak ve yakın bir olur. Az ve çok müsavi olur. Mekân onu zabtedemez.

Hem meselâ: "Ağacın meyveleri, yaprakları; bir anda, bir tarzda kolaylıkla ve mükemmel olarak birtek merkezde, bir kanun-u emrî ile teşkili ve tasviri" bir temsildir ki, muazzam bir hakikatın ve küllî bir kanunun ucunu gösterir. O hakikat ve o hakikatın kanununu gayet kat'î bir surette isbat eder ki, o koca kâinat dahi şu ağaç gibi o kanun-u hakikatınve o sırr-ı ehadiyetin bir mazharıdır, bir meydan-ı cevelanıdır.

İşte bütün Sözlerdeki kıyasat-ı temsiliyeler bu çeşittirler ki, bürhan-ı kat'î-yi mantıkîden daha kuvvetli, daha yakîndirler.

*Nasılki bir nefer, onbaşısına karşı kemal-i itaat ve hürmeti gösteriyor, bütün iyilikleri ondan görüyor; padişahı az düşünür. Onu düşünse de yine teşekküratını onbaşısına veriyor. İşte böyle bir nefere karşı denilir: "Yahu, padişah senin onbaşından daha büyüktür. Yalnız ona teşekkür et." Şimdi şu söz, vaki'deki padişahın haşmetli hakikî kumandanlığıyla, onbaşısının cüz'î, surî kumandanlığını müvazene değil; çünkü o müvazene ve tafdil, manasızdır. Belki neferin nazar-ı ehemmiyet ve irtibatına göredir ki, onbaşısını tercih eder, teşekküratını ona verir, yalnız onu sever...

*Meselâ nasıl bir padişahın, -fakat veli bir padişahın- ki, umum memurları ve kumandanları sırf bir perde olup, bütün hüküm ve icraat onun elinde farzediyoruz. O padişahın tasarrufat ve icraatı iki çeşittir.

Birisi: Umumî bir kanunla, zahirî memurların ve kumandanların suretinde ve makamların kabiliyetine göre verdiği emirler ve gösterdiği icraatlardır.

İkincisi: Umumî kanunla değil ve zahirî memurları da perde yapmayarak, doğrudan doğruya ihsanat-ı şahanesi ve icraatı daha güzel, daha yüksek denilebilir.

*Nasılki mükemmel, muhteşem, münakkaş, müzeyyen bir saray; mükemmel bir ustalık, bir dülgerliğe bilbedahe delalet eder.

Ve mükemmel fiil olan o dülgerlik, o nakkaşlık; bizzarure mükemmel bir fâile, bir ustaya, bir mühendise ve "nakkaş ve musavvir" gibi ünvan ve isimleriyle beraber delalet eder.

Ve mükemmel o isimler dahi, şübhesiz o ustanın mükemmel, san'atkârane sıfatına delalet eder.

Ve o kemal-i san'at ve sıfat, bilbedahe o ustanın kemal-i istidadına ve kabiliyetine delalet eder.

Ve o kemal-i istidad ve kabiliyet, bizzarure o ustanın kemal-i zâtına ve ulviyet-i mahiyetine delalet eder. Aynen öyle de: Şu saray-ı âlem, şu mükemmel, müzeyyen eser; bilbedahe gayet kemaldeki ef'ale delalet eder.

*Madem mevcudat, zeminin yüzünde büyük bir nehir gibi kemalâtın lem'alarıyla parlar geçer. O

nehir, güneşin cilveleriyle parladığı gibi, şu seyl-i mevcudat dahi, hüsün ve cemal ve kemalin lem'alarıyla muvakkaten parlar gider. Arkalarından gelenler aynı parlamayı, aynı lem'aları gösterdiklerinden anlaşılıyor ki: Cereyan eden suyun kabarcıklarındaki cilveler, güzellikler, nasıl kendilerinden değil; belki bir güneşin ziyasının güzellikleri, cilveleridir.öyle deŞu seyl-i kâinattaki muvakkat parlayan mehasin ve kemalât, bir Şems-i Sermedî'nin lemaat-ı cemal-i esmasıdır.

*Bir vâlidenin evlâdının mes'udiyetlerinden ve istirahatlerinden, şefkat vasıtasıyla aldığı lezzet, o derece kuvvetlidir ki; onların rahatı için ruhunu feda eder derecesine getirir. Hattâ o şefkatin lezzeti, tavuğu civcivlerini himaye etmek için arslana saldırır.İşte madem evsaf-ı âliyedeki hakikî lezzet ve hüsün ve saadet ve kemal, akran ve ezdada bakmıyor. Belki mezahir ve müteallikatına bakıyor. Elbette Hayy-ı Kayyum ve Hannan-ı Mennan ve Rahîm ve Rahman olan Zât-ı Zülcemal ve-l Kemal'in rahmetindeki cemal ise, merhumlarabakar.

*Nasılki sehavetli, âlicenab, müşfik bir zât, güzel bir ziyafeti, gayet fakir ve aç ve muhtaç olanlara vermek için, seyahat eden güzel bir gemisine serer. Kendi de üstünde seyrediyor. O fukaranın minnetdarane tena'umları ve o aç olanların müteşekkirene telezzüzleri ve o muhtaç olanların senakârane memnuniyetleri; ne derece o kerim zâtı mesrur ve müferrah eder, ne kadar onun hoşuna gider, anlarsın.

*meselâ: Mahir bir san'atperver meharetini göstermeyi sever bir usta; güzel, plâksız konuşan fonograf gibi bir san'atı icad ettikten sonra, onu kurup tecrübe ediyor, gösteriyor. O san'atkârın düşündüğü ve istediği neticeleri en mükemmel bir tarzda gösterse; onun mucidi ne kadar iftihar eder, ne kadar memnun olur, ne derece hoşuna gider. Kendi kendine "Bârekâllah" der.

*meselâ adaletperver, ihkak-ı hakkı sever ve ondan zevk alır bir hâkim, mazlumların haklarını vermektan ve mazlumların teşekkürlerinden, zalimleri tecziye etmekle mazlumların intikamlarını almaktan nasıl memnun olur, bir zevk alır. İşte...

-----oo0oo-----

ÜÇÜNCÜ MEVKİF

*Nasılki gayet mahir bir tasvirici ve heykeltraş bir zât, gayet güzel bir çiçekle ve insan cins-i latifinden gayet güzel bir hasna'nın suret ve heykelini yapmak istese; evvelâ, o iki şeyin umumî şekillerini bazı hatlarla tayin eder.

Şu tayini, bir tanzim iledir, bir takdir ile yapıyor. Hendeseye istinaden hudud tayin ediyor. Şu tanzim ve takdir, bir hikmet ve ilim ile yapıldığını gösteriyor ki, tanzim ve tahdid fiilleri, ilim ve hikmet pergeliyle dönüyor. Öyle ise, tanzim ve tahdid arkasında, ilim ve hikmet manaları hükmediyor.

Öyle ise, **ilim ve hikmet pergeli**, kendini gösterecek. İşte kendini gösterdi ki, o hududlar içinde, göz, kulak, burun, yaprak ve incecik püskülcükler gibi şeylerin tasvirine başladı. Şimdi görüyoruz ki: İçindeki pergelin harekâtıyla tayin edilen a'zalar, san'atkârane ve inayatkârane düşüyor.

Öyle ise o ilim ve hikmet pergelini çeviren, arkada sun' ve inayet manaları var, hükmediyorlar ve kendilerini gösterecekler. İşte onandır ki; bir hüsün ve zînete kabiliyet gösteriyor.

Öyle ise; sun' ve inayeti çalıştıran, irade-i tahsin ve kasd-ı tezyindir.

Öyle ise onlar hükmediyorlar ki; tezyine, tenvire başladı. Bir tebessüm vaziyetini gösterdi ve hayatdarlık heyetini verdi. Elbette şu tahsin ve tenvirmanasını çalıştıran, lütuf ve kerem manasıdır. Evet o iki mana, onda o derece hükmeder ki; âdeta o çiçek bir lütf-u mücessem, o heykel bir kerem-i mütecessiddir.

Şimdi bu mana-yı kerem ve lütfu çalıştıran ve tahrik eden, "*Teveddüd* ve *Taavrüf*" manalarıdır. Yani: Kendini, hüneri ile tanıttırmak ve halka kendini sevdirmek manaları arkada hükmediyor.

Bu tanıttırmak ve sevdirmek, elbette meyl-i merhamet ve irade-i nimetten geliyor. Madem rahmet ve irade-i nimet, arkada hükmediyor. Öyle ise o heykeli, nimetin enva'ıyla dolduracak, tezyin edecek, o çiçeğin suretini de bir hediye takacak. İşte o heykelin ellerini, kucağını ve ceplerini kıymetdar nimetler ile doldurdu ve o çiçek suretini de bir mücevherata taktı. Demek bu rahmet ve irade-i nimeti çalıştıran, terahhum ve tahannüdüdür.

Yani "acımak ve şefkat etmek" manası, rahmet ve nimeti tahrik ediyor. Ve o müstağni ve hiç kimseye ihtiyacı olmayan zâтта olan terahhum ve tahannün manasını tahrik eden ve izhara sevkeden, elbette o zâttaki manevî cemal ve kemaldır ki, tezahür etmek isterler.

Ve o cemalin en şirin cüz'ü olan muhabbet ve en tatlı kısmı olan rahmet ise, san'at âyinesiyle görünmek ve müştakların gözleriyle kendilerini görmek isterler. Yani cemal ve kemal, (çünkü bizzât sevilirler) her şeyden ziyade kendi kendini severler.

Hem hüsündür, hem aşkırlar. Hüsün ve aşkın ittihadı bu noktadandır.

Cemal madem kendini sever, kendini âyinelerde görmek ister. İşte heykele konulan ve surete takılan sevimli nimetler, güzel meyveler, o cemal-i manevînin -kendi kabiliyetlerine göre- birer lem'asını taşıyorlar. O lem'aları hem cemal sahibine, hem başkasına gösteriyorlar. Aynen öyle de...

*nasıl bir adam, güzel bir bahçede, güzel bir ziyafette, güzel ahbablar içinde, nezahetli, tatlı, namuslu, hoş, meşru bir lezzet ve eğlenceye kanaat etmeyip, gayr-ı meşru ve mülevves bir lezzet için çirkin ve necis bir şarabı içse, sarhoş olup kendini kış ortasında, pis bir yerde ve hattâ canavarlar içinde tahayyül etse, titreyip bağırıp çağırıp nasıl merhamete lâyık değil. Çünkü ehl-i namus ve mübarek arkadaşlarını canavar tasavvur eder, onlara karşı hakaret eder.

Hem ziyafetteki leziz taamları ve temiz kapları mülevves, pis taşlar tasavvur eder, kırmağa başlar.

Hem mecliste muhterem kitablari ve manidar mektublari manasız ve âdi nakışlar tasavvur eder, yırtarak ayak altına atar ve hâkeza... Böyle bir şahıs, nasıl merhamete müstehak değil, belki tokata müstehaktır.

*Nasılki bir padişahın müstakim bir memuru, onun daire-i memleketinde, hem her vilayetin hududlarından sühuletle ve tayyare, gemi, şimendifer gibi sür'atli vasıta-i seyahatle gezer, geçer. Öyle de: Sultan-ı Ezeli'ye iman ile intisab eden ve amel-i sâlih ile itaat eden bir insan, şu misafirhane-i dünya menzillerinden ve âlem-i berzah ve âlem-i mahşer dairelerinden ve hâkeza kabirden sonraki bütün âlemlerin geniş hududlarından berk ve burak sür'atinde geçer. Tâ saadet-i ebediyeyi bulur. Ve şu hakikatı kat'î isbat eder ve asfiya ve evliyaya gösterir.

*Meselâ: Nasılki bir padişah-ı âlî, (Haşiye)sana bir elmayı ihsan etse, o elmaya iki muhabbet ve onda iki lezzet var: **Biri**; elma, elma olduğu için sevilir ve elmaya mahsus ve elma kadar bir lezzet var. Şu muhabbet padişaha ait değil.

Belki huzurunda o elmayı ağzına atıp yiyen adam, padişahı değil, elmayı sever ve nefsine muhabbet eder. **Bazan olur ki**; padişah o nefisperverane olan muhabbeti beğenmez, ondan nefret eder.

Hem elma lezzeti dahi cüz'îdir.

Hem zeval bulur; elmayı yedikten sonra o lezzet dahi gider, bir teessüf kalır.

İkinci muhabbet ise: Elma içindeki elma ile gösterilen iltifat-ı şahanedir. Güya o elma, iltifat-ı şahanenin nümunesi ve mücessemidir diye başına koyan adam, padişahı sevdiğini izhar eder.

Hem iltifatın gılaflı olan o meyvede öyle bir lezzet var ki, bin elma lezzetinin fevkindedir.

İşte şu lezzet ayn-ı şükrandır. Şu muhabbet, padişaha karşı hürmetli bir muhabbettir. Aynen onun gibi...

*Nasılki bir orduda dörtyüz muhtelif taifeler bulunduğunu farz ediyoruz ki, herbir taife beğendiği elbiseleri ayrı, hoşuna gittiği erzakı ayrı, rahatla istimal edeceği silâhları ayrı ve mizacına deva olacak ilâçları ayrı oldukları halde, bütün o dört yüz taife, ayrı ayrı takım, bölük tefrik edilmeyerek, belki birbirine karışık olduğu halde onları kemal-i şefkat ve merhametinden ve hârikulâde iktidarından ve mu'cizane ilim ve ihatasından ve fevkalâde adalet ve hikmetinden, misilsiz birtek padişah onların hiçbirini şaşırılmayarak, hiçbirini unutmuyarak, bütün ayrı ayrı onlara lâyük elbise, erzak, ilâç ve silâhlarını muinsiz olarak bizzât kendisi verse, o zât acaba ne kadar muktedir, müşfik, âdil, kerim bir padişah olduğunu anlarsın. Çünkü bir taburda on milletten efrad bulursa, onları ayrı ayrı giydirmek ve teçhiz etmek çok müşkil olduğundan, bilmecburiye ne cinsten olursa olsun, bir tarzda teçhiz edilir. İşte öyle de...

-----oo0oo-----

OTUZÜÇÜNCÜ SÖZ

*Meselâ: Nasılki bir zât-ı mu'ciznüma, büyük bir saray yapmak istese: Evvelâ temellerini, esaslarını muntazaman hikmetle vaz'eder ve ilerideki neticelerine ve gayelerine muvafık bir tarzda tertib eder.

- Sonra menzillere, kısımlara meharetle tefrik ve tafsil ediyor.
- Sonra o menzilleri tanzim ve tertib ediyor.
- Sonra nukuşlarla tezyin ediyor.
- Sonra elektrik lâmbalarıyla tenvir ediyor.
- Sonra o muhteşem ve müzeyyen sarayda meharetni, ihsanatını tecdid etmek için herbir tabakada yeni yeni icadlar, tebdiller, tahviller yapıyor.
- Sonra herbir menzilde kendi makamına merbut bir telefon rabtedip birer pencere açarak, herbirinden onun makamı görünür. Aynen öyle de...

-----oo0oo-----

ON SEKİZİNCİ PENCERE

*Nasıl mükemmel, muntazam, san'atlı, saray gibi bir eser, bilbedahe muntazam bir fiile delalet eder. Yani bir bina, bir dülgerliğe delalet eder.

- Ve mükemmel, muntazam bir fiil, bizzarure mükemmel bir fâile ve mahir bir ustaya, bir dülgerliğe delalet eder.
- Ve mükemmel usta ve dülger ünvanları, bilbedahe mükemmel bir sığata, yani san'at melekisine delalet eder.
- Ve mükemmel sıfat ve o mükemmel meleke-i san'at, bilbedahe mükemmel bir istidadın vücuduna delalet eder.
- Ve mükemmel bir istidad ise, âlî bir ruh ve yüksek bir zâtın vücuduna delalet eder. Öylede..

-----oo0oo-----

OTUZUNCU PENCERE

*Âmiriyet ve hâkimiyetin muktezası; rakib kabul etmemektir, iştiraki reddetmektir, müdahaleyi refetmektir. Onun içindir ki; küçük bir köyde iki muhtar bulunsa, köyün rahatını ve nizamını bozarlar. Bir nahiyede iki müdür, bir vilayette iki vali bulunsa, herc ü merc ederler. Bir memlekette iki padişah bulunsa, fırtınalı bir karmakarışıklığa sebebiyet verirler.

Madem hâkimiyet ve âmiriyetin gölgesinin zaîf bir gölgesi ve cüz'î bir nümunesi, muavenete muhtaç âciz insanlarda böyle rakib ve zıddı ve emsalinin müdahalesini kabul etmezse; acaba saltanat-ı mutlaka suretindeki hâkimiyet ve rububiyet derecesindeki âmiriyet, bir Kadîr-i Mutlak'ta ne derece o redd-i müdahale kanunu ne kadar esaslı bir surette hükmünü icra ettiğini kıyas et.

-----oo0oo-----

OTUZ BİRİNCİ PENCERE

*İnsanın nasıl ruhu bütün cesedine öyle bir münasebeti var ki: Bütün a'zasını ve eczasını birbirine yardım ettirir. Yani, irade-i İlahiye cilvesi olan evamir-i tekviniye ve o emirden vücud-u haricî giydirilmiş bir kanun-u emrî ve latife-i Rabbaniyeye olan ruh, onların idaresinde onların manevî seslerini hissetmesinde ve hacatlarını görmesinde birbirine mani olmaz, ruhu şaşkırtmaz. Ruha nisbeten uzak-yakın bir hükmünde.

Birbirine perde olmaz. İsterse, çoğunu birinin imdadına yetiştirir. İsterse beden her cüz'ü ile bilebilir, hissedebilir, idare edebilir. Hattâ çok nuraniyet kesbetmiş ise, herbir cüz'ü ile görebilir ve işitebilir. Öyle de...

-----oo0oo-----

LEMAAT

Tebaî Nazar, Muhali Mümkin Görür

Meşhurdur ki: İdin hilâline bakardı cemaat-ı kesîre. Kimse bir şey görmedi.

Zevalî bir ihtiyar yemin etti ki: "Gördüm." Halbuki gördüğü, kirpiğinin tekavvüs etmiş beyaz bir kılı idi.

O kıl oldu onun hilâli. O mukavves kıl nerede? Hilâl olmuş Kamer nerede? Ger anladın şu remzi:

Zerrattaki harekât; kirpik-i aklın olmuş, birer kıl-ı zulmettar.. kör etmiş maddî gözü.
-----oo0oo-----

Hazmolmayan İlim Telkin Edilmemeli

Hakikî mürşid-i âlim koyun olur, kuş olmaz. Hasbî verir ilmini.

Koyun verir kuzusuna hazmolmuş musaffâ sütünü.

Kuş veriyor ferhine lüab-âlûd kayyını.

-----oo0oo-----

Menfaatı Esas Tutan Siyaset Canavardır

Menfaat üzere çarkı kurulmuş olan siyaset-i hazırâ; müfteristir, canavar.

Aç olan canavara karşı tahabbüb etsen; merhametini değil, iştihasını açar.

Sonra döner, geliyor; tırnağının, hem dişinin kirasını senden ister.

-----oo0oo-----

Zanneder ki ölmemiş. Meyyitlere nisbeti, dikkat et şuna benzer:

-----oo0oo-----

İki adam, rü'yada lezaiz enva'ına câmi' güzel bahçede ikisi geziyorlar.

Biri rü'ya olduğunu bilir; lezzet almıyor.

Onu müferrah etmez, belki teessüf eder.

Öbürüsü; biliyor ki âlem-i yakazadır; hakikî lezzet alır, ona hakikî olur.

Rü'ya misalin zilli, misal ise berzahın zilli olmuştur. Ondan onların düsturları birbirine benziyor.

-----oo0oo-----

Fatihannın Âhırinde İşaret Olunan Üç Yolun Beyanı

Ey birader-i pür emel! Hayalini ele al, benimle beraber gel. İşte bir zemindeyiz, etrafına bakarız; kimse de görmez bizi.

Çadır direkleri hükmünde yüksek dağlar üstünde karanlıklı bir bulut tabakası atılmış, hem o dahi kaplatmış zeminimizin yüzü.

Müncemid bir sakf olmuş, fakat altı yüzü açılmış, o yüz güneş görürmüş. İşte bulut altındayız, sıkıyor zulmet bizi.

Sıkıntı da boğuyor; havasızlık öldürür. Şimdi bize üç yol var: Bir âlem-i ziyadar, bir kerre seyrettimdi bu zemin-i mecazî.

Evet, bir kerre buraya da gelmişim, üçünde ayrı ayrı gitmişim. Birinci yolu budur: Ekseri burdan gider; o da devr-i âlemdir, seyahata çeker bizi.

İşte biz de yoldayız, böyle yayan gideriz. Bak şu sahranın kum deryalarına, nasıl hiddet saçıyor, tehdid ediyor bizi!

Bak şu deryanın dağvari emvacına! O da bize kızıyor. İşte Elhamdülillah öteki yüze çıktık; görürüz güneş yüzü.

Fakat çektiğimiz zahmeti ancak da biz biliriz. Of! tekrar buraya döndük şu zemin-i vahşetzâr, bulut damı zulmettar. Bize lâzım: Revnakdar eder kalbdeki gözü

Bir âlem-i ziyadar. Fevkalâde eğer bir cesaretin var; gireriz de beraber, bu yol-u pür-hatarkâr. İkinci yolumuzu:

Tabiat-ı arzı deleriz, o tarafa geçeriz. Ya fitrî bir tünelden titreyerek gideriz. Bir vakitte bu yolda seyrettim de geçtim bî-nâz ve pür-niyazî.

Fakat o zaman tabiatın zemini eritecek, yırtacak bir madde var idi elimde. Üçüncü yolun o delil-i mu'cizi

Kur'an onu bana vermişti. Kardeşim, arkamı da bırakma, hiç de korkma! Bak hâ şurada tünelvari mağaralar, tahtel'arz akıntılar beklerler ikimizi.

Bizi geçirecekler. Tabiat da şu müdhîş cümudiyeleri de seni hiç korkutmasın. Zira bu abus çehresi altında merhametli sahibinin tebessümlü yüzü.

Radyumvari o madde-i Kur'anî ışığıyla sezmiştim. İşte, gözüne aydın! Ziyadar âleme çıktık, bak şu zemin-i pür-nâzî

Bu feza-yı latif, şirin. Yahu başını kaldır! Bak semavata ser çekmiş, bulutları da yırtmış, aşağıda bırakmış. Davet ediyor bizi.

Şu şecere-i tûbâ, meğer o Kur'an imiş. Dalları her tarafa uzanmış. Tedelli eden bu dala biz de asılmamız, oraya alsın bizi.

O şecere-i semavî; bir timsali zeminde olmuş şer'-i enveri. Demek zahmet çekmeden o yol ile çıkardık bu âlem-i ziyaya, sıkmadan zahmet bizi.

Madem yanış etmişiz; eski yere döneriz, doğru yolu buluruz. Bak, üçüncü yolumuz; şu dağlar üstünde durmuş olan şehbazi

Hem de bütün cihana okuyor bir ezanı. Bak müezzin-i a'zama, Muhammed-ül Hâşimî (A.S.M.) davet eder insanı âlem-i nur-u envere. İlzam eder niyaz ile namazı.

Bulutları da yırtmış, bak bu hüda dağlarına. Semavata ser çekmiş, bak şeriat cibaline. Nasıl müzeyyen etmiş zeminimizin yüzü gözü.

İşte çıkmamız buradan himmet tayyaresiyle. Ziya, nesim orada, nur u cemel orada. İşte buradadır Uhud-u Tevhid, o cebel-i azizi.

İşte şuradadır Cûdi-i İslâmiyet, o cebel-i selâmet. İşte Cebel-ül Kamer olan Kur'an-ı Ezher, zülâl-i Nil akıyor o muhteşem menba'dan. İç o âb-ı lezizi!..

-----oo0oo-----